

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TONI BLAKE

*"Delicious, intoxicating,
and addictive."*

*—New York Times Bestselling Author
ROBYN CARR*

RETURN TO DESTINY

A DESTINY NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TONI BLAKE

"Delicious, intoxicating,
and addictive."

—New York Times Bestselling Author
ROBYN CARR

RETURN TO DESTINY

BİR KADER ROMANI

Çeviri Kitaplar

Telegram

Toni Blake için Övgüler

"Toni Blake'in romanları o kadar lezzetli, o kadar sarhoş edici ve bağımlılık yapıcı ki, iyi bir gece uykusu bir seçenek bile değil... Kimse bunu Toni Blake gibi yapamaz."

— ROBYN CARR, NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR

"Toni Blake'in ilgi çekici Yaz Adası serisi, okuyucuların sayfaları çevirmesini sağlamak için canlı karakterleri duygusal, içten yolculuklara çıkarma yeteneğini vurguluyor."

— JOANN ROSS, NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR

"Mükemmel bir küçük kasaba romantizmi."

— ELOISA JAMES, NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI
PERVASIZ BIR YAZDA WILDE OLMAK IÇIN DOĞDU

"Cızırtılı duygusallığı ve şaşırtıcı derinliğiyle Toni Blake'in bir kitabı gerçekten özeldir."

- LORI FOSTER, NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI
DIKKAT DAĞINIKLIĞINA SÜRÜKLENDİ

"Toni Blake'in *Pervasisiz Bir Yaz*'ı çılgın bir yolculuk! Bu tam da plaj çantanızda olmasını isteyeceğiniz bir kitap; seksi, duygusal ve sayfaları çevirmeye devam edeceğiniz ters köşelerle dolu."

— SUSAN WIGGS, NEW YORK TIMES'İN ÇOK SATAN YAZARI
SENİNLE BENİM ARAMDA

"Seksi ve duygusal."

- CARLY PHILLIPS, NEW YORK TIMES'IN ÇOK SATAN YAZARI
RÜYA, GİZLİ BİR SEVGİLİYE MEKTUPLAR ÜZERİNE

"Dostluk, aşk ve sürprizlerle dolu harika bir hikâye... Okurlar bu iyi yazılmış hikâyenin sayfalarını çevirmeye devam edecek. Blake küçük kasaba aşklarının ustası."

- RT KİTAP YORUMLARI

"*Fısıltı* Şelalesi üretkenliğin düşmanıdır. Bu romana başlarsınız ve bitirene kadar hiçbir şey sizi durduramaz."

- USA TODAY

Kadere Dönüş

TONI BLAKE

Bu kitap, benden daha fazla Destiny kitabı yazmamı isteyen her bir okuyucum için. Sizleri seviyorum ve yıllar boyunca verdiğiniz destek için minnettarım!

İçindekiler

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2 Bölüm](#)

[3 Bölüm 4](#)

[Bölüm 5 Bölüm](#)

[6 Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Bölüm](#)

[9 Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Yazarın Notu](#)

[Destiny'de yeni](#)

[misiniz? Ayrıca](#)

[Toni Blake Recipe](#)

[tarafından](#)

[Yazar Hakkında](#)

Önsöz

DUzakta şenlik ateşi yanarken, etrafı gülen, yiyen ve içen mutlu insanlarla çevriliyken, Cara Collins gölgelerin arasında duruyordu. Her şeyi içine çekiyordu. Bu gecenin geleceğini biliyordu; zihinsel olarak hazır olduğunu düşünüyordu. Ama yarın iki buçuk yıllık erkek arkadaşı üniversite için memleketleri Destiny'den ayrılıyordu ve bu aniden uğursuz bir şekilde gerçek gibi hissettirdi.

Tyler Fleet, şömine ışığının aydınlattığı yakışıklı yüzüyle kalabalığın önünde durarak, bu gece kendisini uğurlamak üzere Farris Ailesi Bahçesi'ne geldikleri ve yıllar boyunca verdikleri destek için teşekkür etti. "Geçtiğimiz sonbaharda Destiny Lisesi tarihinde ilk kez Bulldogs'u eyalet şampiyonluğuna taşımak hem bir ayrıcalık hem de bir onurdu."

Yerel futbol yıldızı olmak - mütevazı kasabalarından Batı Kentucky'deki küçük ama saygın bir okul tarafından gerçekten işe alınan ve burs verilen ilk kişi - Tyler'a spot ışıkları altında parlamayı öğretmişti. Halkın gözü önünde olmaya tecrübeli bir profesyonel gibi uyum sağlamıştı. Onunla gurur duyuyordu. Ve onu bekleyenler için heyecanlıydı. Ama şu anda *onun* için biraz da *üzgün* hissediyordu. Geride kalmak kolay değildi, mantıklı olan tek plan bu olsa bile.

Tyler'ın ona büyük gelen kapüşonlarından birinin içinden bir el koluna dokunduğunda irkildi, sonra Amy Whitaker'ı yanında görmek için döndü.

"Amy, beni ölümüne korkuttun!"

Amy sadece kıkırdadı. Kasaba meydanında şirin bir kitapçı olan Under the Covers'ın sahibiydi ve Destiny'nin gayri resmi ama her zaman iş başında olan çöpçatanı olarak hizmet veriyordu ve Cara ile Tyler'ı ilk yıllarının başında buluşturmuştu. Cara şimdi otuzlu yaşlarının ortasındaki Amy'yi, biyolojik kız kardeşlerinin hepsi taşındığından beri neredeyse bir abla gibi görüyordu.

"Bu hava da ne böyle?" Amy, tüylü hırkasını üzerine daha sıkı çekerek şakacı bir şekilde titrerken iyi huylu bir şekilde sordu. Ağustos ayında Ohio için mevsim normallerinin dışında serin olan hava, şenlik ateşi yakmak için uygun bir geceydi ama yine de herkesin sistemini sarsmıştı.

"Sanırım yarın hava tekrar ısınacak, seksenlere çıkacak," dedi Cara. Bu geceki tuhaf havanın ruh haline uyduğunu fark etti; soğuk ve huzursuzdu, aslında hazır olmadığı şok edici bir geçişin habercisiydi.

Amy şimdi onun omzunu sıktı ve Cara'nın yüz ifadesini okuyunca değişti. "Daha gitmeden onu özölüyorsun, değil mi?"

Cara sadece başını salladı.

"Annenle ilgili zor bir durum," dedi Amy. "Sen harika bir kızsın."

Cara'nın annesinin sağlığı kötüye gidiyordu. Ömür boyu şeker hastası olan annesi şimdiye kadar zorluklarla iyi başa çıkmıştı, ancak geçen yıl işler daha da kötüye gitti ve yalnız yaşayamaz hale geldi. Cara ve Tyler başlangıçta aynı üniversiteye gitmeyi ummuş olsalar da, kısa süre önce Cara'nın annesine bakmak için Destiny'de kalmasına, ablalarının da - ikisinin kendi genç aileleri, diğerinin de Cincinnati'de kazançlı bir kariyeri vardı- maddi destek sağlamasına karar verilmişti.

"Teşekkürler," dedi Amy'ye. "Ve her şey yoluna girecek." Bugünlerde bu duruma dahil olan herkesin mantrası buydu. O söylüyordu, Tyler söylüyordu, kız kardeşleri söylüyordu, tanıdıkları herkes söylüyordu.

"Ve eminim ki artık şehrin hemen karşısında olmasa bile birbirinizi her zaman göreceksiniz."

Bunun üzerine Cara burnunu kıvırmaktan kendini alamadı. "Aslında futbol programı nedeniyle tatile kadar eve gelemeyecek. Yine de ailesiyle birlikte birkaç maça gitmem gerekiyor." Okul beş saat uzaktaydı ve Tyler'ın kendisinden hiç hoşlanmayan ailesiyle bir arabada bu kadar zaman geçirmek pek de iyi bir zaman geçirme fikri değildi, ama bir maçtan sonra onu kısa bir süreliğine görmek bile buna değerdi.

"Programının onu bu kadar uzun süre uzak tutacağını düşünmemiştim ama... dediğin gibi, her şey yoluna girecek." Amy gülümsedi.

İşte yine o sözler. *Her şey yoluna girecek.* Cara da gülümsemeye çalıştı. Ne de olsa burada pozitif kalması gerekiyordu. "Birbirimizi birkaç günde bir aramayı planlıyoruz. Ve tabii ki sürekli mesajlaşacağız. Ve birbirimize bol bol fotoğraf göndereceğiz - her ne kadar onunki benimkinden çok daha ilginç olsa da, çünkü o yeni bir yerde olacak."

Amy olumlu düşünmeye devam etti. "Göndereceğiniz her fotoğrafı bağrına basacaktır. Ve bu harika bir fikir, günlük yaşamlarınızı birbirinizle paylaşmanın harika bir yolu."

Cara yine başını salladı, hâlâ umutlu hissetmeye çalışıyordu. Geçen yıl boyunca cesur bir yüz ifadesi takınmıştı, peki neden birdenbire bu kadar karamsar olmuştu? Ne de olsa Tyler'la kendilerini birbirlerine adanmışlardı.

Kimse bilmiyordu ama o üniversiteden mezun olduktan sonra evlenmeyi planlıyorlardı. Ve eğer umduğu gibi futbol onun için üniversite sonrası bir kariyere dönüşürse, o nereye giderse gitsin, annesi de onlarla gelecekti - annem henüz bilmeseydi bile. İşler bu şekilde gitmezse, kulaktan kulağa oynayacaklardı, ama öyle ya da böyle tekrar birlikte olacaklardı ve annesini planlarına dahil edeceklerdi.

Geçtiğimiz bahar, çift olarak geçirdikleri iki yılın ardından Cara nihayet seks yapmaya hazırdı ve ilişkilerine bu samimi unsuru eklemek onları daha da yakınlaştırmıştı. Bu düşünce, Cara'nın onun da sekse hazır olacağını ummasına neden olmuştu.

onur konuğu olmasına rağmen partiden hemen ayrılacaktı. Ne de olsa bu, aylarca birlikte geçirecekleri son gece olacaktı.

Bir esinti hem onun hem de Amy'nin titremesine neden olunca, "Hadi gidip ateşin yanında ısınalım," dedi.

"Elbette," diye yanıtladı Amy. "Logan zaten oralarda bir yerde." Amy kısa bir süre önce hayat boyu en iyi arkadaşı olan yakışıklı itfaiyeci Logan Whitaker'la, gerçek aşkın her şeyi fethettiğini tüm kasabaya kanıtlayan bir dramdan sonra evlenmişti. Cara şenlik ateşine doğru ilerlerken bunun kendisine ilham vermesine izin vermeye çalıştı.

O ve Amy aynı anda Tyler'ın karanlıkta Cara'ya doğru ilerlediğini fark ettiler ve Amy ona dirsek atarak usulca, "Ya da belki başka bir şekilde ısınmak istersin," dedi. İkisi de birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. "Ben Logan'ı bulmaya gidiyorum. Siz ikinize iyi geceler."

Amy karanlığın içinde kaybolurken Tyler ona ulaştı. "Hey."

Sadece bu bile, sesi, varlığı bile içini ısıtmaya yetmişti. "Merhaba." Yakışıklı, açık renk saçlı, kaslı TyGuy'a çapkınca bakarken kelimeler nefes nefese çıkıyordu, bazen ona böyle sesleniyordu. Ve o da onun CareBear'ıydı. "Konuşman harikaydı."

"Teşekkürler," dedi. Sonra, "Konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Bir sorun mu vardı? Bir şeyler yanlış gibiydi. "Ne oldu?"

Cevap vermeden önce sessiz kaldı. Göğsünü sıkacak, kalbinin daha hızlı atmasına neden olacak kadar sessizdi. "Cara, bunu tam olarak nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama..."

"Bana her şeyi anlatabilirsin," dedi çabucak. Çünkü bu kesinlikle onunla, onlarla ilgili kötü bir şey değildi ve onun sadede gelip bunu teyit etmesini istiyordu.

Yine de tereddüt etti. Ve kadın biraz midesinin bulandığını hissetmeye başladı. "Tyler, ne oldu? Her neyse, söyle bana."

Adam bir nefes verdi ve kızın gerginliği arttı, tüm vücudu belirsizlikle gerildi.

"Bence ayrılmalıyız," dedi.

Ve kalbi midesine düştü. "Ne?" diye soluk soluğa kaldı. "Ne demek istiyorsun?" Bu olamazdı. Onlar aşıkı. Birbirlerinin eksik yarısıydılar. Bir şekilde onu yanlış duyuyor olmalıydı.

Ona bakmadı, *bakamıyor gibiydi*, onun yerine ayaklarına baktı. "Annem ve babam derslerime ve futbola odaklanmam gerektiğini, alışmamın çok zor olacağını ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmaması gerektiğini düşünüyorlar."

İrkildi, sırtı dimdik oldu. "Ben dikkat dağıtıcı mıyım?"

"Hayır, öyle demek istemedim," dedi, şimdi ilk kez onun gözleriyle karşılaşıyordu. Üzgün ve çaresiz görünüyordu. şu anda *nasıl* göründüğünü hayal bile edemiyordu. Hatta koluna dokunmak için uzandı.

Ama içgüdüsel olarak onu geri çekti. Sahip olacağını hiç hayal etmediği bir içgüdü. "Tyler, anlamıyorum. Ciddi misin sen? Bunu cidden yapıyor musun?" Daha *dün gece* seks yapmışlardı, Tanrı aşkına!

"Biliyorum, biliyorum," dedi yorgun bir sesle. "Yani, istediğim gibi değil. Seni seviyorum, CareBear. Ben sadece..."

"Sen sadece ne?"

"Sanırım haklılar. Üniversite liseden çok daha zor olacak ve annemle babamın sürekli söylediği gibi bu işi ciddiye almalıyım."

Nefesini içine çekti, zihni dönüyordu. Konuyu tartışabilir, derinlere inmeye çalışabilir ve birkaç yüz mil uzaktayken onunla iletişim halinde olmasının derslerini ciddiye almasını nasıl engelleyeceğini tam olarak açıklamasını sağlayabilirdi, ama bunun yerine daha da iğrenç görünen bir şeye atladı. "Sen... dün gece bunu yapacağını biliyor muydun?"

Karanlıkta bile, onun soruyu tamamen anladığını gösteren suçluluk yüklü yüz ifadesini gördü. "Hayır," dedi. "Demek istediğim, ben

Kendimi bundan vazgeçirmeye çalışıyorum. Ama kahretsin, Cara, *yarın gidiyorum*. Birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi kim bilebilir? Her şey çok hızlı değişiyor."

Senin için, demek istedi. Ve belki şimdi benim için de.

Geleceğim hakkında bildiğimi sandığım her şey.

Ama bunların hiçbirini söylemeye zahmet etmedi. Onu ikna etmeye ya da sonsuza dek birlikte olma planlarını hatırlatmaya çalışmadı. Bunun yerine sadece, "Bunu bize yaptığına inanamıyorum. Bizi bir kenara attığına inanamıyorum."

"Değilim," diye karşı çıktı. Ve yine ona doğru uzandı, ama bu sefer kadın bir adım bile geri çekildi.

Şöyle devam etti: "Babamın bana sürekli söylediği gibi, şimdilik mantıklı. Ve eğer gerçekten birlikte olmamız gerekiyorsa, daha sonra her şey yoluna girecektir."

Her şey yoluna girecek. Bu sözler onun için tamamen farklı bir anlam kazanmıştı. Artık elveda demenin başka bir yolundan başka bir şey değillerdi.

İstediği kadar suçu ailesinin üzerine atabilirdi -ve bu işin arkasında onların olduğundan bir an bile şüphe duymuyordu- ama son seçimi yapan oydu. Onu terk etmek, gerçekten, temelli. Diğer pek çok insanın yaptığı gibi onu terk etmek. Kız kardeşleri. Ve o on iki yaşındayken ölen babası. Lösemi kesinlikle babasının suçu değildi ama bu, şimdiye kadar oldukça iyi bir şekilde atlattığı insanları kaybetme modelini başlatmıştı. İç organları parçalanıyor, çözülüyordu; zar zor ayakta durabiliyordu.

"Umarım hâlâ irtibatta kalabiliriz," dedi. "Yani, bunun zor olduğunu biliyorum ama yine de arkadaş kalabiliriz. Artık hayatımda olmamanı hiç istemem."

Tamam, bu adam gerçek miydi? Onu hayatında tutabileceğini düşünüyordu, ne zaman ve nasıl isterse ama kız arkadaşı olarak değil? Hayır, hayatta olmaz. "Eğer ayrılmak senin için bu kadar kolaysa, bensiz de gayet iyi idare edeceğini hissediyorum," dedi sert bir şekilde. "Ben gidiyorum." Anlık bir karar.

"Ne? Bekle, öylece mi?"

"Söylemen gereken başka bir şey var mıydı? Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Şaşkın görünüyordu. Kendisine attığı hakaret dolu kemiği almayarak, her zamanki tatlı, uysal halini takınmayarak onu hazırlıksız yakalamıştı. "Ben... sanırım değil," diye cevap verdi sonunda.

"O zaman burada işimiz bitti," dedi ve uzaklaşmaya başladı.

Ama onun bileğini avucunun içine aldı. "Bekle. Seni ben aldım, hatırladın mı? Seni eve bırakayım."

"Hayır teşekkürler, yürüyeceğim," dedi kolunu çekerek. "Ne de olsa seni Tyler Fleet Show'dan koparmak istemezdim."

"CareBear, bu hiç adil değil. O kadar uzağa yürümek için hava çok soğuk."

"Ben artık senin CareBear'ın değilim, bunu açıkça belirttin. Ve eğer burada neyin adil olduğu hakkında bir konuşmaya girersek, kaybedeceğinden eminim." Yine ondan uzaklaşmaya başladı.

"Cara, dur, bu taraftan gitme."

Bunun üzerine durakladı ve arkasına baktı. "Nasıl ayrılmalıyım? Hiçbir uyarı yapmadan beni terk ettiğin için, hayatımı altüst ettiğin için kendini daha iyi hissedebilmen için iyi davranarak mı? Tüm dünya senin etrafında dönerken sevgi dolu, destekleyici bir kız arkadaş olmaktan başka bir şey yapmadım, benden ne istenirse istensin iyi bir kız kardeş ve iyi bir kız olmaktan başka bir şey yapmadım. Kendi üniversite hayallerimden vazgeçmek ne kadar zor olursa olsun, annemin sağlığının gittikçe kötüleştiğini görmek ne kadar korkunç olursa olsun. Tutunacak tek şeyim sendin. Bizdik. Ve elde ettiğim şey bu.

"Yani üniversiteye gitmekte ve bensiz hayatının en güzel zamanlarını geçirmekte özgürsün, ama benden gülümsememi ve sana sorun olmadığını söylememi bekleme. *Tanrı aşkına, dün gece seks yaptık.*" Son kısım için dişlerini sıktı.

"Tanrım, sessiz ol," diye uyardı. "Bunu biraz daha yüksek sesle söyleyebilir misin?" "Neden? Seni o kadar da kahraman göstermeyeceğinden mi korkuyorsun?"

İnsanlar yirmi dört saat geçmeden beni terk edeceğini biliyor muydu?"

"Böyle söylemeyi bırakır mısın?" diye yakındı.

Onunla kavga ediyor gibiydi. "Seni terk etmiyorum. Bu kulağa çok kaba geliyor, sanki umurumda bile değilmiş gibi."

"Kulağa kötü geliyorsa, belki de kötü *olduğu içindir*. Ve senin yaptığın da *tam olarak* bu." Bunu söyledikten sonra yine ondan uzaklaşmaya başladı ama bu sefer kendi kendine durdu, daha önce giydiği kazak yeterince sıcak tutmayınca arabasından kapüşonlu bir kazak verdiğini hatırladı. Başının üstünden kabaca çekerek çıkardı ve yere bıraktı.

"Aman Tanrım," dedi, sesi artık öfkeli çıkıyordu. "Onu tekrar giy. Donarak öleceksin."

"O senin," dedi, "ve onu sana geri verme konusunda endişelenmek istemiyorum."

"Aptal bir sweatshirt umurumda değil. Sende kalabilir."

"İstemiyorum."

"Sakin olur musun? Bu konuda bebek gibi davranıyorsun."

Bu inanılmaz hakaret karşısında yüzü alev alev yandı. Bir erkek bir şeye sinirlendiğinde haklı görülürdü ama bir kız sinirlendiğinde aşırı duygusal ve çocuksu olduğu düşünülürdü. Onu ilk kez kızgın görüyordu ve bunun için oldukça iyi bir nedeni olduğunu düşünüyordu. "Ve *sen* bir pisliksin. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Gözyaşlarını daha ne kadar tutabileceğinden emin değildi -adrenalin yakında yerini çöküşe bırakacaktı- bu yüzden sonunda döndü ve elma ağaçlarının sıraları arasında ondan uzaklaşmaya başladı.

Bir parçası onu tekrar arayacağını, onu durdurmak için başka bir neden bulacağını... ve belki, sadece belki, sihirli bir şekilde her şeyi geri alacak ve tekrar düzeltecek bir şey söyleyeceğini düşündü. *Cara, özür dilerim. Hatalıydım. Tabii ki senden ayrılmak istemiyorum. Lütfen bunu telafi etmeme izin ver. Seni sonsuza dek seviyorum.*

Ama yapmadı.

Bu yüzden devam etti çünkü yapacak başka ne vardı ki?

Ve çok geçmeden kalabalığın kenarından dolaşmaya başladı, karanlığa şükrediyor, kimsenin onunla konuşmaması için dua ediyordu ve gözyaşları yaklaştıkça

Sugar Creek'i geçip kasabanın ana yoluna çıkan köprüye ulaşmak için daha hızlı hareket etmeye, neredeyse koşmaya başladı.

"Cara?"

Ses Amy'ye aitti ama çok uzaklardan geliyordu; partiye katılanların arasında telaşlı ve zgn görünen Cara'yı fark etmiş olmalıydı. Ama C a r a duymamış gibi davranmayı seçti ve hızlı adımlarla yürümeye devam etti.

Soğuktan titriyordu, kısa süre sonra ağlamaya başladı. Ve koşmaya. Eski taş köprüyü geçerek kasabaya doğru sessiz yol boyunca koştu, şimdi kimsenin gelip durmaması ve bir araca ihtiyacı olduğunu düşünmemesi için dua ediyordu. Soğuk gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, aşağılanma duygusu daha da ağırlaştı ve çok geçmeden tüm kasabanın bunu öğreneceğini anladı. Ve işte buradaydı, tam anlamıyla bir aptal gibi meyve bahçesinden kaçıyordu.

Ama Tyler'dan olabildiğince uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Böylece Tyler onun ağladığını göremeyecekti. Onu teselli etme lüksüne sahip olamazdı. Her şeyi teselli edici bir notla bitirme ve sonra onunla işleri yoluna koymuş gibi hissederek yeni hayatına devam etme şansına sahip olamazdı.

şu anda işleri *asla* yoluna koyamazdı.

Sessiz, boş kasaba meydanından geçip eve doğru koşarken bile, ne kadar uzun ya da uzak koşarsa koşsun, onu parçalayan şeyden asla gerçekten uzaklaşamayacağını fark etti.

Onsuz hayatı nasıl olacaktı ki? Hiçbir fikri yoktu.

Birinci Bölüm

ON YIL SONRA

“E her şey mükemmel,” dedi Cara dizüstü bilgisayarını kapatırken gülümseyerek. O ve arkadaşı, öğretmen Jenny Brody, arkada rahat bir kanepede oturuyorlardı. Under the Covers'ın pastel kapısında, Destiny Lisesi'nin yıllık bilim fuarı için planlarını hazırlamışlardı.

“İşi kolaylaştırıyorsun,” dedi Jenny ona, notlar aldığı ve bir kat planı çizdiği dosyayı kapatırken. Bu, ikilinin etkinliği birlikte düzenledikleri beşinci yıldı, bu yüzden bu noktada neredeyse saat gibi işliyordu.

“Bu benim işim,” dedi Cara göz kırparak. Teknik olarak *aslında* bu onun işi değildi. Bu, okul sisteminde süregelen bir şakaydı. Altı yıl önce Cara, Müdür Turley'nin idari asistanlığını kabul etmişti ama bu görevlerinin yanı sıra, önemli etkinlikleri düzenlemekten bir öğretmen ya da koçun acil işlerini halletmeye kadar okulu hemen hemen o yönetiyordu. Her şey doğal olarak gelişmişti - iyi bir organizatördü, yardımsever ve ilgili olmayı seviyordu ve neyse ki okul yönetimi onun değerini fark etmiş ve bunun maaşına yansımaya izin vermişti. Görevleri her ne kadar artmaya devam etse de sevdiği bir iş olduğu için minnettardı.

“Aman Tanrım, burada kim varmış?” Jenny mırıldandı, uzun kahverengi saçları yüzünün etrafına dökülürken aşağı baktı ve Cara'nın bakışları kabarık bir

Jenny'nin ayak bileğine sürtünen turuncu kedi yavrusu.

Amy sanki bir iaretmi gibi iki uzun kitap rafının arasından belirdi. "Bu Pumpkin olmalı." Amy'nin Destiny'de sadece romantik eletirmeler yapmakla değil, aynı zamanda sokak kedilerini yeni evlerle eletirmekle de uzun bir geçmişi vardı. Bir süre sonra, yakınlardaki daha büyük bir kasaba olan Crestview'deki hayvan barınağı onunla ortaklık kurmuştu ve imdi Amy ne zaman bir kedi sahiplense, barınak Amy ona da bir yuva bulana kadar kitapçıya memnuniyetle yeni bir kedi sağlıyordu. "Ne tatlı bir ocuk, değil mi?"

"ok tatlı," dedi Jenny, sevimli yavru kediye kuağına almak için uzanarak.

"Onu istiyor musun?" Amy kaşlarını kaldırarak umutla sordu.

Ama Jenny sadece gözlerini devirdi. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, benim zaten bir kedim var. Ve iki ocuğum. Ve bir kocam. Ve ilgilenecek enerjim ancak bunlarla sınırlı." Sözlerini sırtarak bitirdi ama ses tonu kesin bir şekilde "Asla olmaz" diyordu.

Amy bu noktada kedileri kasabanın çoğundan uzaklatırmıtı, ama belli ki bu ie devam etmeyi hayatının amacı olarak görüyordu. Bu da elbette bakışlarını Cara'ya yönelmesine neden oldu. "Peki ya sen? Sevimli bir dost için henüz hazır değil misin? u sevimli küçük adama bak. u sivri küçük kuyruğa. O kocaman beni eve götür gözleri."

Jenny yavru kediye Cara'ya doğru tutarak Amy'yi adeta kıkırttı ama Cara daha yakından bakmayı reddetti ve sanki bir vampiri uzaklatırıyormu gibi parmaklarıyla kediye doğru bir çarpı işareti yaptı. "Hayır, hayır, hayır. Bunu daha önce de yaadık, benim için evcil hayvan yok."

Amy sadece baını salladı. "Bunu hiç anlamıyorum. Sen tatlı, sevgi dolu bir insansın. Kedileri seviyorsun, biliyorum çünkü seni burada onlarla oynarken yüzlerce kez gördüm. Neden geceleri eve dönmek için tatlı bir kedi istemiyorsun?"

Haklı bir soruydu. Bekrdı ve sadece birkaç blok ötede, büyüdüğü aynı küçük, düzenli evde yalnız yaıyordu. Kedileri severdi.

-Eğer bunu yapmasaydınız Destiny'de yaşamak çok zor olurdu.

insanların köpekleri varken, Amy'nin ısrarı sayesinde artık kedilerin sayısı onlardan çok daha fazlaydı. Ancak Cara uzun zaman önce gelişigüzel bağlılıklara ya da taahhütlere girmemeyi ve istemediği bir şeyi yapmaya zorlanmasına izin vermemeyi öğrenmişti. Yardımseverdi ama hayır demek konusunda da rahattı. "Sanırım kendi yolumda ilerliyorum."

Amy başını eğerek ona, "Alışkanlıklarını sürdürmek için çok gençsin," dedi.

Muhtemelen doğruydı; Amy ve Jenny kırklı yaşlarındayken o yirmi sekizinci yaş gününü yeni kutlamıştı. Ama açıklama gereği duymadı ve dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirip ayağa kalkarken, "Ben çıkıyorum, dışarı çıkıp bu havanın tadını çıkaracağım," dedi. Saat beşi geçiyordu ve Jenny ile birlikte okul saat üçte kapandığından beri bilim fuarı üzerinde çalışıyorlardı.

Birkaç vedalaşmanın ardından mükemmel bir sonbahar gününe adım attı. Güneş, sokağın karşısındaki kasaba meydanında altın sarısı ve turuncuya dönen ağaçların üzerinde parlıyor, balkabakları çardağın basamaklarına tünüyor ve mısır sapları elektrik direklerini süslüyordu.

Akşam için büyük planları: meydanı geçip Dolly's Main Street Café'den bir dilim balkabağı turtası alıp eve gidip yemek yemek, sonra da iş kıyafetlerini çıkarıp tozluk ve kapüşonlu bir tişört giyerek kaldırımları yeni yeni dökülen yapraklarla dolmaya başlayan mahallesinde yürüyüşe çıkmaktı. Daha sonra, rahat bir örtü ve bir kitapla ya da belki biraz televizyonla kıvrılırdı. Bir zamanlar, hayatının daha fazlasını barındırabileceğini düşünmüştü, ancak halinden memnundu, küçük şeylerin değerini biliyordu ve her şeyin bir nedeni olduğuna ve genellikle olması gerektiği gibi sonuçlandığına inanıyordu.

Beyaz çardağın yanından geçip Dolly'nin yerine doğru ilerlerken, çevresel görüş alanında kendisine doğru gelen birini fark etti, polis departmanı yönünden geliyordu ve eğer yanılmıyorsa bu kişi Memur Raybourne Fleet'ti.

Ama kesinlikle *yanılıyordu*, çünkü eski erkek arkadaşının babası onunla hiç konuşmamıştı, o da onunla. Son on yıllarını barışçıl bir şekilde birbirlerinden uzak durarak geçirmişlerdi - Destiny gibi küçük bir kasabada her zaman kolay olmuyordu ama başarmışlardı. O olma ihtimaline karşı kafasını çevirip bakmamaya karar verdi, çünkü neden birbirleri yokmuş gibi davranarak uzun süredir devam eden bir *ilişkiyi bozsunlardı ki?*

Hızını biraz artırırca, yollarının kesişeceği noktayı o gelmeden geçebilirdi. Birden kendini tamamen olgunlaşmamış ve biraz da güvensiz hissetse bile, tıpkı oğlu için yeterince iyi olmayan o liseli kız gibi. Bazen birinden kaçınmak için iyi, sağlıklı nedenler vardı.

"Cara! Cara, seninle konuşabilir miyim?"

Fareler. Bu Raybourne Fleet'ti, saçları ağarmış olsa bile göz korkutucu derecede uzun ve iri yarı bir adamdı. Onu gerçekten görmezden gelemezdi - şu anda meydanda sadece iki kişi vardı, bu yüzden onu duymuyormuş gibi davranmak çok ileri gitmek olurdu. Kendini destekleyerek durdu, döndü.

Onun karanlık bakışlarıyla karşılaşmaktan hoşlanmadı ama yine de kendini zorladı. Yine de hiçbir şey söylemedi - çünkü evet, nazikti ama nezaketini *hak etmeyen* insanlara karşı değil.

"Cara," dedi, sesi zaten alışılmadık derecede mahcup çıkıyordu, "muhtemelen en sevdiğin kişi olmadığımı biliyorum ve belki geçmişte sana daha iyi davranabilirdim."

Muhtemelen mi? Belki mi? Yine de dilini tutmaya devam etti, kendini tamamen garip hissediyor ve adamın istediği her neyse, bu tuhaf karşılaşmanın çabucak sona ermesini umuyordu.

"Ama sizden yardım istemem gerekiyor," diye devam etti.

Cidden mi? "Neyle?" Bu ne hakkında olabilir ki?

"Duydunuz mu bilmiyorum ama Comets Tyler'ın kontratını feshetti."

Tabii ki duymuştu. Destiny'nin memleket kahramanı ve ünlü NFL oyun kurucusu Tyler Fleet'in kariyerindeki son gelişmeleri bilmemek için bu kasabada bir kayanın altında yaşıyor olmanız gerekirdi. Onu ve geçmişini tanıyan çoğu insan onun yanında Tyler'dan bahsetmemeye dikkat etse de, Tyler her zaman Destiny *Gazetesi'nin* baş sayfa haberi ydi. Yine de buna aldırış etmedi - Tyler'ı umursamay ı uzun zaman önce bırakmıştı. O yüzden şimdi sadece "Mmm hmm-gazetede gördüm" diyordu. *Ama bunun benimle ne ilgisi var?*

"Çoğu insan bunu bilmez ama o Destiny'nin evine döndü." Kalbi sarsıldı. Bunu saklamaya çalıştı. Hiçbir tepki vermemeye çalıştı. "Sonbahar Gölü'nde inşa ettiği kulübede yaşıyor," Memur Fleet sanki bu kulübe hakkında her şeyi biliyormuş gibi konuştu ama bilmiyordu, bilmek de umurunda değildi. Sonbahar Gölü'nün genel konumunu bile zar zor biliyordu - kasabanın çok dışında bir yerdeydi - ve hayatı boyunca burada yaşamış olsa bile, burası hiç gitme fırsatı bulamadığı yerlerden biriydi. "Ve durumu iyi değil."

Son kısmı aşırı dramatik gelmişti ve bir tür sempati veya endişeyle karşılık vermesi ya da belki daha fazla bilgi istemesi gerektiğini hissetti. Bunun yerine, sadede gelmeye karar verdi. Kızarmış biftekli sandviç ve bir dilim turta onu çağırıyordu ve planladığı sakin sonbahar akşamı bu konuşmadan çok daha hoş geliyordu. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Memur Fleet üzgün bir sesle nefes verdi. "Bir tür halsizlik içinde gibi görünüyor. Tüm hayatı bitmiş gibi hissediyor. Kulübeden bile çıkmıyor - bildiğimiz kadarıyla bütün gün hiçbir şey yapmadan oturuyor. Otuz yaşına bile gelmeden kendini başarısız biri gibi hissediyor. Onunla konuşmaya çalıştım. Annesi de öyle. Amcası ve kuzeniyle birlikte. Ama sanki bir duvarla konuşuyormuşuz gibi. Onun için endişeleniyoruz ve aklımız başımızda değil. Annesi ve ben lisede ikinizin ne kadar yakın olduğunuzu hatırladık ve belki bizi dinler diye düşündük.

Sen. Kulübeye gidip onunla konuşmanı ve bu depresyondan çıkmasına yardımcı olmanı umuyorduk."

Cara pek çok şey söylemek istedi. Ama derin bir nefes aldı ve kelimelerini dikkatle seçti, sadece açık sözlü ve dürüst olmak istedi. "Bay Fleet, Tyler'la on yıldır konuşmuyorum. Onun hakkında ya da şu anki hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve kariyerini takip etmiyorum. Ona ne söyleyebileceğimi ya da onun beni neden dinleyeceğini düşündüğünüzü bilmiyorum. Ona iyi dileklerimi sunuyorum ama size yardımcı olamam."

Cevap vermesini beklemeden arkasını döndü ve yoluna devam etti, kalbi göğsünde çok hızlı atıyordu. Adamın onu arayıp bu konuda sıkıştıracağından endişeleniyordu ama neyse ki gitmesine izin verdi.

Bu adamın yüzsüzlüğü. Yıllar önce Tyler'ı ondan ayrılmaya zorladıktan sonra. Her zaman dünyanın oğlunun etrafında döndüğünü düşünmüştü ve görünüşe göre hala öyle düşünüyordu. Tyler'ın kesilmesine üzölmüştü ama bu onun sorunu değildi.

Dolly's'in cam kapısını itmek güvenliğe ulaşmak gibiydi. Tezgâha doğru adım attığında, hayatı boyunca Cara'nın siparişlerini alan yaşlı garson Mabel, "Tatlım, hayalet görmüş gibisin," dedi.

Uh-oh. *Belki de hatırlamışımıdır.* Ya da en azından bir anının hayaleti. O soğuk gecede, şu anda durduğu yerden bir milden daha az bir mesafede, şenlik ateşinde kalbinin beklenmedik bir şekilde kırılmasının nasıl bir his olduğunu aniden hatırlamamak zordu. Ama bir şaka yaptı. "Öyle mi? Mevsim bu, sanırım." Ne de olsa Cadılar Bayramı gelecek aydı.

Mabel tatlı tatlı gülerek, "İçeride mi yiyorsun yoksa yanında mı götürüyorsun?" dedi.

Cara, "Paket olsun," dedi ve siparişini verdi.

Birkaç dakika sonra, meydanı geçip kitapçının önüne park ettiği yere geri döndü, kendini açık alanda bekleyen bir ördek gibi hissediyordu ve Raybourne Fleet'in yine aniden ortaya çıkmayacağını umuyordu.

ondan yardım istedi. Ama görünüşe bakılırsa, arabasına hiç rahatsız edilmeden ulaştığına göre onu vazgeçirecek kadar kaba davranmıştı.

Yine de, araba yoluna girip içeri girene ve kapıyı arkasından kapatana kadar gerçekten rahatlamamıştı. Belki de çok fazla.

-Çünkü kanepeye yığılıp elindeki çantayı sehpanın üzerine bıraktığında, duyguları soğuk bir sonbahar rüzgârı gibi üzerine hücum etti. Çok uzun zamandır hissetmediği bir duyguydu bu.

Lanet olsun sana Raybourne Fleet, beni oraya geri götürdüğün için. Bir daha asla acı çekmeyeceğimi düşündüğüm bir şeyi bana hissettirdiğin için sana lanet olsun. O korkunç kalp kırıklığını. On yıl sonra, dünyada kendine bir yol çizdiği ve kendi hayatını kurduğu on yıl sonra, çok taze hissediyordu. Açık bir yara gibi. Yıllardır kapalı olmasına rağmen.

Yine de derin bir nefes alarak hepsini bir kenara itti. Aptalcaydı. Çok eski bir haberdi. Ayrıca bifteğinin soğumasını da istemiyordu. Bu yüzden yemeğini küçük yemek masasına taşıdı, buzdolabından bir içecek aldı ve son bir iki haftadır yeşillerin kırmızılara, sarılara ve paslara dönüşmeye başladığı bahçesine bakan pencereden dışarı bakarak sessizce yedi. Her gün kahvaltıda, her akşam yemekte gördüğü manzaranın aynısıydı bu; sadece mevsimleri ve hayatını izliyordu.

Ama sen hayatını seviyorsun. O yüzden Raybourne Filosu'nun ve Tyler'in anılarının sana yanlış bir şey varmış gibi hissettirmesine izin verme. Ve ayrılığın onu ne kadar paramparça ettiğine gelince... Tyler o zamanlar onun her şeyiydi. Çok az arkadaşı vardı çünkü tüm zamanını onunla geçiriyordu ve Tyler onun en iyi arkadaşı *olmuştu*. Bu kadar kaybolmuş, tamamen geride bırakılmış ve unutulmuş hissetmesine şaşmamalı.

Ama hayatta kalmayı başarmıştı. Tıpkı kabul ettiği gibi annesine bakmış, meyve bahçesinde yarı zamanlı bir işe girmiş, hediyeelik eşya dükkanında çalışmış ve sonbaharda kendi elmalarını toplayan müşterileri karşılamıştı. Dört yıl sonra annesinin ölümüne yardım etmiş ve ardından okuldaki işi kabul etmişti. Ve o pozisyonu kendi pozisyonu haline getirmiş, kendini

bildiği tek topluluğun olayları ve insanları. Geride bırakılmış olmayı almış ve bunu burada olmayı seçmeye dönüştürmüştü.

Destiny ile ilgili her şeyi seviyordu. Destiny Elma Festivali'nin yakında kasaba meydanını büyük bir küçük kasaba partisine dönüştürecek olmasını seviyordu. Ed ve Betty Fisher'ın çiftliğindeki 4 Temmuz pikniğini ve havai fişek gösterilerini ve Aralık ayı başında meydandaki ağaç ışıklandırma törenini çok severdi. Yaz aylarında Creekside Park'taki softbol maçlarına gitmeyi ve sonbaharda Destiny Bulldogs'un futbol ve basketbol takımlarını desteklemeyi severdi - futbol takımı bu yıl da harika bir sezon geçiriyordu! Meyve bahçesine ve kitapçıya gitmeyi, Whippy Dip'te dondurma yemeyi, Daisy Dress Shop ve Grampy Hoskins's General Mercantile'de alışveriş yapmayı ve kafenin yanındaki Ambassador Theatre'da film izlemeyi çok severdi. Yediği biftekli sandviçi bile çok severdi ve Dolly's inanılmaz turtalarıyla meşhurdu.

Yani hayatını seviyordu. Tyler Fleet'in - altı yıl önce New York Thunderbolts tarafından seçilen ve o zamandan beri birkaç başka takımda da oynayan süper yıldız kolej oyun kurucusunun - heyecanını taşımayabilirdi. Tyler'la birlikte kalsalardı ve sonunda evlenselerdi duyacakları heyecanı duymayabilirdi. Ama Tyler'ın düşündüğü gibi biri olmadığı ortaya çıkmıştı ve sonunda tüm o gözyaşlarını kuruttuğunda, Tyler bu kadar kolay çekip gidebiliyorsa onsuz daha iyi olacağını anlamıştı.

Ancak şimdi onu rahatsız eden şey, rahat kıyafetlerini giyip akşam yürüyüşüne çıkarken yaşadığı sarsıntıydı. Tyler'ın Destiny'ye döndüğünü öğrendiğinde kalbinde oluşan o beklenmedik sarsıntı. Şu anda.

Sonbahar Gölü haritada gösterebileceği bir yer olmasa bile, tüm niyet ve amaçlar için *buradaydı*. Ve her nasılsa, bunca yıldır çok ama çok uzaklardayken, kendini çok ama çok uzakta *hissetmişti* - bir dünya uzakta. Ve artık "uzakta" olmadığını bilmenin verdiği sarsıntı... rahatsız ediciydi.

Tyler Fleet'i artık umursamadığım için. Çok uzun zamandır da umurumda değil. Onun beni unuttuğu kadar ben de onu unuttum. I

yıllar önce taşındı. O sadece eskiden çıktığım biri.

Peki bu sarsıntı da neyin nesiydi? Ve
neden şimdi hala hissediyordu?

Evinin bulunduğu küçük sokaklarda değişen renkleri seyretmeye niyetlenmişti -hayatı boyunca burada yaşamış olduğundan, sokakları kaplayan mahalle ağaçlarını neredeyse evlerin kendileri kadar iyi tanıyordu- ama aklı sürekli başka yerlere kayıyordu. Eylül esintisinin serinliğinde sarı yaprakların altında gezinmek yerine, zihninin gözünde Tyler'ın eski arabasının arka koltuğunda yatıyor, öpüşüyor, dokunuyor, sıcak bir yaz gecesinde kıyafetlerinin parça parça çıkarılmasına izin veriyordu. Neredeyse ezici olan bu hatıra karşısında alt dudağını ısırırdı.

Bir anlık dürtüyle yürüyüşten koşmaya geçti. O asla koşmazdı. Asla. Ama şu anda bir nedenden dolayı doğru hissettiriyordu.

Belki de tüm bu eski anıları sisteminden atmak için biraz egzersize ihtiyacı vardı.

Ya da belki hâlâ Tyler Fleet'ten kaçıyordu. Tıpkı Tyler'ın şehre geri döndüğünü bildiği için artık geçmişte kalmış gibi hissetmediği bir gecede ondan kaçtığı gibi.

İkinci Bölüm

A Cara yıllardır meyve bahçesinde çalışmasa da elma festivalinde yardım etmekten her zaman mutluluk duyardı. Kısa bir süre önce Orada işe alınan Edna Farris meyve bahçesini ayakta tutmak için mücadele ediyordu ama sonra torunu Rachel devreye girmiş ve burayı yeniden canlandırmış, bir hediyelik eşya dükkânı açmış, araziyi ve ahırını bir parti mekânına dönüştürmüştü ve yerel halkın sık sık dediği gibi Applefest'i yaratmıştı. Cara meyve bahçesinin topluma kattıklarına ve annesi ölürken Edna ve Rachel'ın ona gösterdikleri esnekliğe her zaman değer vermiş, bu yüzden onlara her zaman yardım eli uzatmıştı.

Şu anda o el yarınki festivalin hazırlıklarıyla uğraşıyordu. Kasaba meydanı hareketliydi -çoğunlukla satıcılar için stantlar kuran insanlar, ancak diğerleri müzik sahnesi olarak hizmet vereceği için çardağı ses için kablolu ve saman balyalarını derme çatma banklar olarak düzenliyordu. Uzakta Adam Becker ve Shane Dalton merdivenlere tünemiş, cadde boyunca uzanan *Destiny Elma Festivali'ne Hoş Geldiniz* afişini açıyor, Rachel ve Amy'nin kocaları Mike Romo ve Logan Whitaker da saman balyalarını taşıyordu. Karanlıkla birlikte gelecek olan soğuğu yenmek için acele ederken, sonbahar esintisi akşamı kot pantolon ve sweatshirt tarzı bir hale getirdi.

Cara, Rachel ve Edna satıcı çadırlarının altında yoğun bir şekilde masaları kurdular, ancak Edna çoğunlukla Cara'nın tanıdığı en dinç seksenlik *olmasına* rağmen izledi ve talimatlar verdi.

Cara bu özel Cuma akşamında kendini kaptıracak bir şey bulduğu ve düşüncelerinden uzaklaştığı için mutluydu çünkü yarınki festivali dört gözle beklese de Tyler'ın ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Babasının geçen hafta ona söylediklerine bakılırsa bu pek olası görünmüyordu belki ama ya birdenbire bunalımdan çıkıp sosyalleşmeye hazır hale geldiyse? Umursamaması gerektiğini biliyordu ve belki de bu hala olgunlaşmamış bir tepkiydi ama bunca yıldan sonra onu tekrar görme fikri onu tedirgin etmişti.

Şansı yaver giderse yolları hiç kesişmeyecekti. Şu anda işsiz olabilirdi ama NFL hakkında bildiklerine göre, en iyi dönemlerini geride bırakmış oyun kurucular bile genellikle yedek pozisyonlarda ya da sporla ilgili diğer büyük işlerde çalışıyorlardı. Depresyonda olsun ya da olmasın, Tyler'ın burada kısa süre kalacağından şüpheleniyordu - Destiny yaralarını sarmak için yeterince iyi bir yerdi, ama yakında kendini toparlayacak ve memleketinden uzakta bir sonraki büyük şeyi bulacaktı.

Belki, her neyse. Birden bunun gerçekleşme olasılığını bilmeyi diledi. Böylece hayatının geri kalanında bir köşeyi dönerken beklenmedik bir şekilde Tyler Fleet'le karşılaşmaktan endişe etmek zorunda kalmayacaktı.

"Rach," dedi eski patronunun dikkatini çekmek için.

Rachel çalıştığı festival diyagramından başını kaldırdı. "Hmm?"

"Tyler Fleet'in şehre döndüğünü biliyor muydun?"

Edna da başını kaldırıp baktı, Cara'nın onun adını söylediğini duyunca iki kadının da yüz ifadeleri şokla doldu. Meyve bahçesindeki iş hayatının ilk yılını ondan her bahsedildiğinde ağlayarak geçirmişti, bu yüzden insanlar onun yanında ondan bahsetmeyi tamamen bırakmış ve bir daha da hiç başlamamışlardı. "Şey... evet," dedi Rachel temkinli bir şekilde, sanki Cara her an patlayabilecek gevşek bir contaymış gibi.

Ama Cara bunu duymazdan geldi ve bilmek istediği şeyi sordu. "Kulağa garip bir soru gibi gelecek ama... ne olduğunu biliyor musun?"

temelde, kariyerinde? Yıllar boyunca *Gazette'den* parçalar aldım, ancak gerçekten takip etmedim."

Hâlâ dalgın ve tetikte görünen Rachel kocasına seslendi: "Hey, Mike!"

"Evet?" diye cevap verdi meydanın öbür ucundan.

Rachel sesini alçaltarak Cara'ya, "O büyük bir futbol hayranı. Böyle şeyleri bilir." Sonra Cara'nın sorusunu daha yüksek sesle tekrarladı. "Tyler Fleet'in NFL kariyerinin başlangıcından bugüne kadar olan kısa versiyonu nedir?"

"Şey," dedi Mike, "Thunderbolts tarafından ilk oyun kurucu olarak yetiştirilmek üzere kolejden seçildi. Bir buçuk sezon sonra oyun kurucu sakatlanınca oyuna girmiş ve ilk hücumunda sert bir müdahaleyle ACL'si yırtılmış. Ameliyat ve rehabilitasyon onu bir sonraki sonbahara kadar kadroya geri getirmedi ve başladığı ilk maçta kötü bir darbe alarak omuz sakatlığıyla yılın geri kalanında sahalardan uzak kaldı. Daha sonra Miami'ye takas edildi ve bir sezon boyunca burada yedek kulübesinde oturdu ve daha sonra *onlar da* onu Comets'e takas ettiler. Nihayet *onlar* için oynamaya başladığında, fırlatma elinden ameliyat gerektiren bir sakatlık geçirdi. Ameliyatı bittiğinde Comets diğer oyun kurucuları getirerek onu üçüncü plana itti ve bu sezon başında da serbest bıraktılar."

"Vay canına," diye mırıldandı Rachel, "bu... çok fazla."

Mike'ın yanında saman balyalarını istiflemeye devam eden Logan, "Zavallı çocuk çok zor durumda," diye ekledi.

"Ve hiçbir zaman kendini kanıtlama şansı bulamadı," diye ekledi Mike.

"Tamam, haber için teşekkürler," diye seslendi Rachel. Sonra sesini alçaltarak Cara'ya döndü. "Neden sordunuz?"

Cara alt dudağını ısırды, bir zamanlar sevdiği çocuğa karşı -kendine rağmen- beklenmedik bir sempati duydu. "Sebebi yok. Sadece gerçekten bilmiyordum. Ama Raybourne Fleet geçen gün beni burada, meydanda durdurdu.

Tyler'ın kesildikten sonra depresyona girdiğini söyledi ve bu konuda onunla konuşmamı istedi."

Edna, bu senaryoda yanlış olan her şeyi açıkça yakalayıp, "Eh, şu falancanın oğlu," diye söze karıştı.

"Ona ne söyledin?" Rachel da aynı derecede şaşkın görünerek sordu. Tyler'ın ailesinin ayrılıklarında büyük bir rol oynadığı bir sır değildi.

"Tyler'ı artık tanımadığımı ve ona yardım edemeyeceğimi söyledim," diye cevap verdi.

"Aferin sana," dedi Rachel alaycı bir ifadeyle. "Şu adamın yüzüzlüğüne bak."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye ekledi Edna. "Mike'la birlikte çalıştığını biliyorum ama aramızda kalsın, onu hiçbir zaman pek umursamadım. Özellikle de siz birbirinize aşık çocuklarken ikinizin arasına girdikten sonra."

Sonra Cara, "Tyler'ın başka bir takım tarafından seçilmesi mümkün değil mi?" diye merak etti. Anıları yâd etmekten çok güncel olaylarla ilgileniyordu.

Rachel sorusunu Mike'a bağırarak yöneltti. "Başka bir takım tarafından seçilmesi mümkün mü?"

Yolun karşısındaki Mike omuz silkti. "Belki, ama durum hakkında okuduklarıma göre, pek olası görünmüyor. Bir adam bu şekilde belli sayıda sakatlık geçiriyor ve neler yapabileceğini hiç gösterememiş olsa bile, eski haber olarak görülmeye başlıyor. Yirmili yaşlarda bu kadar çok sakatlık yaşadktan sonra eski haline dönmek zor. O artık genç bir silah değil. -Artık kimse ona dikkat etmiyor."

Rachel, Cara'ya başını sallayarak, "İşte burada," dedi. Cara cevap olarak burnunu kıvırdı. "Ugh."

Gözlerini kısan Edna başını meraklı bir şekilde eğdi. "Eski sevgilin için daha fazla şatafat, ihtişam ve şöhret mi istiyorsun?"

Cara başını salladı. "Oh, *ne* yaptığı gerçekten umurumda değil. Sadece son on yıldır yaptığı gibi başka bir yerde yapıyor olmasını umuyordum."

"Ah." Edna anlayışla başını geriye eğdi.

Ve Cara az önce öğrendiklerini düşündü. Kariyerinin ayrıntılarını takip etmemiş olsa da, *Destiny Gazetesi* sayesinde maaşlarının ne kadar olduğunu biliyordu ve kesilsin ya da kesilmesin, adam son altı sezonda yaklaşık on beş milyon dolar kazanmıştı. Kariyerinin kısa sürmesinden ve potansiyelini gerçekleştirememesinden dolayı hayal kırıklığına uğramasını anlayabiliyordu, ancak bu kısmı hesaba kattığında onun için *çok* üzülme zordu.

"Ama hey," diye ekledi Cara. "Sakatlanarak kazandığı tüm parayı aldı, belki de Destiny, Ohio'dan daha heyecan verici bir yere taşınmak için kullanır."

"Ya yapmazsa?" Rachel sordu.

Cara iç geçirdi. "O zaman sanırım ondan uzak duracağım. Bunca yıldır Filo'nun geri kalanında yeterince işe yaradı - eminim onun da biraz işbirliği yapmasıyla, o yokmuş gibi davranabilirim."

"Ya da..." Rachel başladı ama sonra durdu.

"Yoksa?" Cara kaşlarını kaldırarak sordu.

"Ya da... geçmişin geçmişte kalmasına izin verebilirsin."

Rachel için söylemesi kolaydı. O ve tüm arkadaşları gerçek aşklarıyla evlenmiş ve birlikte mutlu, romantik hayatlar yaşıyor, çocuk sahibi oluyor, evlerini yuva haline getiriyor, Amy'nin kedilerini büyütüyorlardı. Ama Cara liseden beri pek çok erkekle çıkmış olsa da, bir daha asla aşık olmamıştı; bir daha yatmaya değer birini bile zor bulmuştu. Ama kesinlikle *bu konuya girmeyecekti*, onun yerine sadece, "Ona karşı kötü bir niyetim yok, hayatıma devam ettim. Sadece onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Aramızdaki ilişkinin nasıl bittiğini düşünürsek, bence bu adil."

"Ben de öyle," dedi Edna yankılanan bir sesle. "Duygularına sahip çıkmaya hakkın var tatlım. Bir zamanlar sevdiğim bir adam tarafından ihanete uğradım -Mike'ın büyükbabası, öyle oluyor."

Cara bu hikâyeyi daha önce de duymuş ve Edna'nın desteğini takdir etmişti.

"Bana sorarsan," dedi Edna, "affetmek iyi bir politika, ama iş unutmaya gelince dikkatli olmalısın."

Destiny, Applefest için parlak, güneşli, yetmiş derecelik bir Cumartesi günü ile kutsandı ve kasaba meydanını Midwest günübirlükçileri ile doldurdu. Meyve bahçesi, elmalı turtalar, elmalı börekler, elmalı cipsler, elma şarabı ve Red Delicious, Macintosh ve Honeycrisp elma sepetleri satan çok sayıda standla ev sahipliği yaptı ve Cara gününü, Edna'nın ödüllü turtasından dilimler sunmak veya elmalar için ödeme almak olsun, ihtiyaç duyulan her yerde yardım ederek geçirdi.

Yine de mola vermek için zaman buldu, diğer satıcıların neler sunduğunu kontrol ederken çardakta çalan yerel müzisyenleri dinledi. Etkinliğin ana dayanağı elmalar olsa da Amy'nin dükkanının dışında kitap arabaları vardı, Crestview Hayvan Barınağı kedi ve köpekleri sahiplendirmek için getirmişti ve Duke Dawson rustik el yapımı mobilyalarının küçük parçalarını satıyordu ve daha büyükleri için de sipariş almaktan mutluluk duyuyordu. Cara, şehir dışındaki satıcılardan elma kokulu bir mum ve elma kokulu sabun satın aldı.

Günün ilerleyen saatlerinde, eski usul elma yeme yarışmasını düzenlemeye ve ardından turta yarışmasını değerlendirmeye yardımcı olması için görevlendirildi. Edna her yıl kazanırdı ama bu diğer insanların onu yenmeye çalışmasını engellemezdi.

Saat beş sularında kalabalık azalmaya başladığında Cara Rachel'a, "Temizlik işlerine yardım edemeyeceğim için üzgünüm ama birkaç eşek için bir adamla görüşmem gerekiyor," dedi.

Rachel artık börekleri paketlemekten başını kaldırıp şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Cara sadece iç geçirebildi. Açıklama, Mike'ın Tyler'ın kariyeriyle ilgili olarak dün gece verdiği cevap kadar çarpıktı. "Şey, eşek basketbolu

Maç gelecek hafta ve her zamanki eşeklerimizi kaybettik." Koçların, öğretmenlerin ve diğer toplum liderlerinin lise salonunda eşeklere binerek basketbol oynamaya çalıştıkları oyun, basketbol programı için para toplanan aptalca, uzun süredir devam eden ve popüler bir Destiny geleneği idi. Cara'nın birkaç yıl önce planlamayı devraldığı bir şey daha. "Koç Wenderoth bu sabah beni aradı ve kendini bildi bileli eşeklerimizi tedarik eden Hank Speers'in eşekleri aniden sattığını ve bunu bize söylemeyi unuttuğunu söyledi. Ama koçu eşeklerin yeni sahibiyle temasa geçirdi ve onları kullanmamıza izin vermeye devam edip etmeyeceğini görmek için adamla bir randevum var. Bana şans dileyin çünkü hayır derse ne yaparız bilmiyorum. Eşekler olmadan eşek basketbolu oynayamazsınız."

"Vay canına." Rachel şaşkın görünüyordu. "Eşeklerin nereden geldiğini hiç düşünmemiştim. Onlar her zaman... oradalar. Ve şimdi sen gidip bunu gerçekleştirmek zorundasın. Şanslısın."

"Evet, benim işim asla bitmez. Ve daha da garipleşmeye devam ediyor. Destiny Lisesi için çok şey yaptım ama bu seferki en iyisi."

"Peki, daha sonra parti için meyve bahçesine geri gelin," diye ısrar etti. Farris ailesi, düğünler, doğum günleri ve kutlamak istedikleri her şey için bir mekan olmanın yanı sıra, meyve bahçesinde kendi partilerini düzenlemekten de asla çekinmezdi ve bu parti elma festivalinin başarılı olmasına yardımcı olan herkes içindi.

"Deneyeceğim," diye söz verdi Cara. "Eşek kiralama pazarlığından sonra bir partiye *ihtiyacım* olabilir."

Birkaç dakika sonra, Destiny'den doğuya doğru, virajlı bir yolda, basketbol koçunun yazılı tariflerini takip ediyordu. Bir adres sormuştu ama GPS'in "o tarafta" yarım yamalak ve hatalı olduğu ve elindeki tek şeyin yazılı yol tarifi olduğu söylenmişti. Ama önemli değildi, insanlar GPS'ten önce de uzun süre hayatta kalmışlardı, o yüzden eşekleri eski usulle bulacaktı.

Koç Wenderoth, Destiny'den arabayla yaklaşık yarım saat uzaklıkta olduğunu söylemişti ve tüm yolculuk köy yollarında geçtiği için Cara çok geçmeden eve bu kadar yakın olmasına rağmen nerede olduğunu gerçekten bilmediğini fark etti. Bu yönde hiç arkadaşı ya da tanıdığı olmamıştı ve evler de oldukça az ve birbirinden uzaktı. GPS'in burada güvenilir olmaması şaşırtıcı değildi.

Maple Leaf Yolu'ndan sağa döndükten sonra, yol tarifi eşeklerin sağdaki ikinci çiftlikte olduğunu gösteriyordu. Kulağa yeterince basit geliyordu ama bir çiftliği, üzerinde tarım arazisi olan ya da olmayan bir... evden nasıl ayırt edebilirdi ki? Pazartesi günü Koç W.'yi yetersiz yol tarifi konusunda biraz azarlaması gerekecekti ama şimdilik sadece eşekleri aramaya çalıştı. Ya da çiftliklerle ilgili işaretlere. Ya da... hatta birkaç inek ya da at bile bir çiftliğe işaret edebilirdi ama birkaç mil sonra en az yedi ya da sekiz ev ya da uzun araba yolu geçmesine rağmen çiftliğe benzer hiçbir şey görmemişti.

Tamam, resmen kayboldum. Eşekleri bulamıyorum. Ve burada gün ışığını yakıyorum.

Nasıl ilerleyeceğinden emin değildi ama sonunda yolun sonuna kadar gitmeye, geri dönmeye ve ikinci araba yolunda durmaya karar verdi. Yanlış yer olduğu ortaya çıksa bile, baltalı katillere ya da saldırgan köpeklerle ev sahipliği yapmadığını ve yol tarifini alabileceğini umması gerekiyordu. Elmalar, insanlar, daha fazla elma ve daha fazla insanla geçen uzun ve yorucu bir günün ardından aklına gelen en mantıklı fikir buydu.

İkinci araba yolu aslında daha çok bir şeritti ve oldukça harap görünüyordu - lastik izleri arasında büyüyen otlarla yıpranmış çakıl. Eğimli, yıpranmış direkleri olan eski bir çit sırası araba yolunun her iki tarafını birleştiriyordu, bu yüzden şimdi düşününce burası aslında oldukça çiftlik gibi görünüyordu.

Ev yoldan yaklaşık bir futbol sahası kadar gerideydi, bu yüzden kesinlikle birinin "bölgesine" giriyormuş gibi hissetti ve neredeyse

Yolun hemen yanındaki bir evin ön kapısını çalmak kadar basitti. Ama burası olduğuna dair bir his vardı içinde.

Büyük, modern bir kütük ev olan eve yaklaşıırken bile -harap giriş yolu göz önüne alındığında şaşırtıcı- hiç eşek görmedi. Ama eğer burası bir çiftlikse, belki de bir sonraki tarlada falan duruyorlardı. Ya da belki bir ahırda. Sol tarafta eski, siyah, soluk bir ahır gördü - belki de eşekler onun içindeydi?

Neyse ki arabadan indiğinde hiçbir köpek havlamaya başlamamıştı ve bu da ön kapıya doğru ilerlerken saldırıya uğramayacağına dair güvenini artırmıştı. Ev güzeldi ama neredeyse terk edilmiş gibiydi. Yine de son model bir SUV dışarıda park halinde duruyordu, umarım bu evde birilerinin olduğu anlamına geliyordu.

Evin dört bir yanına yayılmış gibi görünen geniş, üstü kapalı verandaya doğru ilerledi, sallanan bir sandalyenin ve yarı ölmüş birkaç saksının yanından geçtikten sonra kapının zilini çaldı.

Bir dakika bekledikten sonra cevap alamayınca tekrar çaldı. Ve sonra kapıyı çaldı. Kapıya iki kez sertçe vurdu. Belki de eşek çiftçisi yaşlı ve ağır işitiyordu.

Ya da... belki de burası yanlış yerdir. Cidden, eğer tesiste eşekler olsaydı, şimdiye kadar onlardan bir iz görmem gerekmez miydi?

Cesareti kırılan Cara arabasına dönmek için arkasını döndüğünde boğuk bir ses duydu. "Orada biri mi var?" Ses evin arkasından geliyordu.

Henüz Ekim ayı olmamasına rağmen, bu bir korku filminin tüm işaretlerini taşımaya başlamıştı. Çünkü bir şey ona -her ne kadar büyük, etrafı saran sundurma çok kolay olsa da- evin arka tarafına doğru yürümemesini söylüyordu. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de, klasik slasher filmi tarzında, kendini uzun, ahşap kaplamalı verandanın etrafında yavaşça ilerlerken buldu. *Yaratıcımla bu şekilde tanışacaksam, eşekleri aramam gerekiyorsa, öyle olsun. Ama Destiny Lisesi, eşek basketbolu maçı için canımı veririm büyük bir heykelimi dikse iyi olur.*

Tabii ki, arka verandasında oturup hiçliğin ortasında birinin gelip onu bulmasını bekleyen her baltalı katil oldukça acınası bir baltalı katildi, bu yüzden *gerçekten* korkmuyordu - sadece bir nedenden dolayı tedirgindi. Issız bir yerdi. Telefonunu hızlıca kontrol ettiğinde cep telefonunun çekmediğini gördü.

Ancak evin arka tarafına yaklaştığında, arka verandanın aslında suyun üzerine çıkıntı yaptığını fark edince tüm odağı değişti - şimdiye kadar orada olduğunu bilmediği büyük bir su kütlesi. Uzun araba yolundan ya da evin önünden bile görülemiyordu. Sakin göl her yöne uzanıyor ve diğer tarafta sonbahar renkleriyle dolup taşan ağaçların bolluğuna yol veriyordu. Yoldan bakınca böyle sıkıcı görünen bir yere neden böyle güzel bir ev yapıldığını merak etmişti ama şimdi cazibesini anlıyordu.

Arka köşeyi döndüğünde birden kendini daha rahat hissetti, sanki burada normal biri yaşıyordu ve sadece manzarayı seyrediyordu.

Ve işte o zaman gözleri Tyler Fleet'e takıldı, şortu ve kapüşonlu tişörtüyle minderli bir veranda sandalyesinde oturuyordu, çıplak ayakları bir sedirin üzerindeydi, elinde bir kutu bira vardı. Yüzü tıraşsız geçen birkaç günün izlerini taşıyordu ve geleneksel olarak kısa, düzenli olan saçlarının kesilmesi gerekiyordu.

Ama ona bakmak için döndüğünde, belki de bir şeyler gördüğünü düşünen bir adamın gözleriyle, bakışları hâlâ aynı mavilikte parlıyordu, yüzü hâlâ aynı yakışıklılıktaydı ve kadın eski arzularının birdenbire yeniden canlandığını, vücudundan hızla sızdığını hissetti.

"Cara?" Gerçekten kafası karışmış görünüyordu, sanki onun varlığını hayal ediyor olabileceğinden korkuyordu. Eğer kafedeki Mabel burada olsaydı, kesinlikle bir hayalet gördüğünü düşünürdü.

Yanlış eve gelmiş. Burada hiç eşek yoktu. Baltalı bir katil daha kolay bir seçenek gibi gelmeye başlamıştı. Bir baltalı katilden kaçabilirdi. Tyler'dan, şimdi yetişkin bir kadın olarak, kaçamazdı. İsteyebilirdi ama bundan daha fazla onuru vardı.

Buraya masumane bir şekilde eşek aramaya gelmişti ama onun yerine acı, kayıp, ihanet, kalp kırıklığı... ve her şeye rağmen on yılın yok edemediği güçlü bir özlem bulmuştu.

Üçüncü Bölüm

“C Ara, beni tanımadın mı? Benim, Tyler," dedi Ara cevap vermeyince.

Far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi görüldüğünden şüpheleniyordu, çünkü kesinlikle öyle hissediyordu. "Ben... kayboldum," dedi sonunda ona. *Pek çok açıdan.*

"Ha?" Anlaşılır bir şekilde, şimdi kafası karışmış görünüyordu.

"Eşekleri arıyorum," dedi aptalca, sanki arkasından koşarak gelmelerini bekliyormuş gibi omzunun üzerinden belli belirsiz işaret ederek.

"Ne?"

Nefesini toplamaya çalıştı, ayaklarının üzerinde biraz yalpaladığını hissediyordu. "Lisedeki eşek basketbolu maçı için," diye açıkladı. "Buranın doğru yer olduğunu düşünmüştüm ama belli ki değilmiş."

Bir ara şaşkınlıktan çenesi düşmüştü ama şimdi şöyle dedi: "Biliyor musun, sanırım John Ramey'nin yerinde eşekler var. Yolun yaklaşık yarım mil yukarısında. Kırmızı posta kutusu."

"Tamam, teşekkürler," dedi, sanki adam ona istediği yolu tarif eden rastgele bir yabancıymış gibi ve bu işlerini bitirdi. Sonra gitmek için döndü.

"Cara, bekle."

Hareket etmeye devam etmek istedi ama... haysiyet. *Normal davranmak.* Kalbi göğsünde küt küt atarken durdu ve bir zamanlar

evlenmesi bekleniyor.

Ayağa kalkarak, "On yıl oldu. Bana beş dakika veremez misin?"

Aslında ona bu kadarcık bir zaman dilimini bile borçlu olduğunu düşünmüyordu ama bunu isterken sesi çok makul geliyordu. Ve o da makul, olgun bir insan olmak istiyordu. Ne de olsa çoğu insan onu bu şekilde tanımlardı. Onu bu kadar beklenmedik bir şekilde görmenin kendisine bir tür lise sonrası TSSB yaşattığını düşündü. "Elbette," dedi, sakın ve soğukkanlı görünmeye çalışarak. Gerçi gerçekçi olmak gerekirse, soğukkanlı görünme şansını muhtemelen çoktan kaybetmişti.

Kendisinininkinin yanındaki avlu sandalyesini işaret etti ve bu şeyi tersine çevirmek ve normal görünmek için devam eden arayışı ona gerçekten gidip oturmaktan başka seçenek bırakmadı.

Kalbi şimdi neredeyse acı verici bir şekilde atsa bile. Bir zamanlar sevdiği, ama şimdi bir erkek olarak geri dönen bu çocuğa birdenbire kendini bu kadar yakın bulmak çok ama çok garipti. Omuzları daha genişti; çenesindeki kirli sakal daha kalın, daha koyuydu. Altı kişilik bir ailenin parçası olarak büyüdüğü evin muhtemelen dört katı büyüklüğündeki bu büyük evin sahibiydi. Aralarındaki masanın üzerinde duran açık bira kutusu da sürpriz olmuştu; gençken hiç içki içmemiş, spor ve zindeliğe kendini fazla kaptırmıştı. Artık daha az sevimliydi ve daha yakışıklıydı. Ama fark ettiği gibi bir şey değişmemişti; gözleri hâlâ aynı mavilikteydi.

"Sadece bir dakika kalabilirim," dedi ona. "Gerçekten o randevuya gitmem gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi. "Ben sadece... seni gördüğüme çok şaşırdım. Sen nasılsın?" "İyiyim," dedi, ona doğru baktı, ama bunu tam olarak tutamadı

Mavi bakışlarını gölün karşısındaki altın renkli ağaçlara çevirdi. "Bu çok güzel bir manzara."

"Evet. Autumn Lake gizli bir cevher sayılır," diye cevap verdi. Ama sonra konuya, yani ona geri döndü. "Annem bana okulda çalıştığını söyledi.

- "Burayı neredeyse sen yönetiyormuşsun gibi görünüyor." Görmemeye çalıştığı ama yine de solar pleksusunda hissettiği yorgun görünümlü ama samimi bir gülümsemeyle bitirdi. Yorgun olsun ya da olmasın her zaman harika bir gülümsemesi vardı.

"Şey, beni meşgul ediyor. Ve bu işte iyiyim. Yaptığım her şeyi seviyorum." "Bu harika," dedi. "Yaptığın işi önemsemek önemlidir."

Cevap vermemeye çalıştı - konuşmayı gereksiz yere ilerletmek istemiyordu. Tek istediği gidip o eşekleri bulmaktı. Ama birkaç saniye bile olsa bu gergin sessizliğe dayanamadı ve "Sen nasılsın?" diye sordu.

Yine de ağır bir nefes verip elini saçlarında gezdirdiğinde, bunun aslında amaçladığı gibi güvenli ve kolay bir konu olmadığını hatırladı. "En iyi zamanımda değilim," diye itiraf etti.

Yalan söyleyip "İyi" diyemez miydi?

"Aslında, gerçekçi olmak gerekirse, en kötü halime oldukça yakın."

Numara yapmanı tercih ederim, demek istedi. Cidden, gerçeği içinde saklamaktan çekinme. Bilmeme gerek yok.

"Duydun mu bilmiyorum," dedi, "ama işten çıkarıldım." Hayır, oraya gidiyordu. "Duydum," dedi ona. "Yirmi sekizinde yıkandım."

Evet, oraya sertçe gidiyor. Ama buna dokunmayacaktı. Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini söylemek onu ilgilendirmezdi ve onu da ilgilendirmezdi. "Kariyerin beklediğin gibi gitmediği için üzgünüm," dedi, kelimelerini dikkatle seçerek. Gerçekten de ona hiçbir zaman başarısızlık ya da üzüntü dilememişti.

"Teşekkürler," dedi.

Pekala, gitmeliyim. Yine de bunu söylemeden önce bir saniye bekledi, kulağa ani ya da kutsanmış bir kaçış gibi gelmeyecek şekilde zamanlamaya çalıştı. Bu şeyi normale döndürüp sakinleştirmekten sadece bir ya da iki adım uzakta hissediyordu.

Ama çok uzun bir süre bekledi, çünkü o zaman hafifçe öne eğilerek şöyle dedi: "Cara, kalamayacağını biliyorum ama madem buradasın... Son on yılımı seninle konuşmak isteyerek geçirdim. Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Seninle olan ilişkiyi bitirme şeklim için. Ailemin beni buna zorlamasına izin vermemeliydim. Bu büyük bir hataydı."

Vücudundan bir adrenalin *fışkırdı*. Bir hata mı? Pişman olduğunu mu söylüyordu? Terlemeye başladı ve ne düşüneceğini, ne söyleyeceğini bilemedi. *Ama kendine hakim ol; kontrollü ol.*

Nasıl cevap vereyim? *Sorun değil, atlattım. Biz gençtik.* Evet, bu kulağa güçlü, olgun ve bir salatalık kadar havalı geldi.

"Sana birçok kez ulaşmak istedim," diye devam etti, kız cevap veremeden.

"O zaman neden yapmadın?" diye sorduğunu duydu. Oops. Eyvah. "Atlattım "a ne olmuştu? Dürüstlük, arkasına bile bakmadan körü körüne soğukkanlılığın üzerine koşmuştu.

"Çünkü o gece beni bir daha görmek istemediğini söylemiştin," diye cevap verdi. "Sözüne inandım."

"Beni hiç beklemediğim bir anda terk etmiştin," diye hatırlattı ona. Tanrım, yine planlanmamış bir dürüstlük. Bu da birdenbire kelime kusmuğuna çarpıcı bir benzerlik gösterdi. Nasıl olmuştu da birdenbire hayatının en kötü gecelerinden birini konuşmaya başlamışlardı?

"Her şeyi yanlış yaptım," dedi. "Zamanlama, yer - berbattı ve bunu biliyorum. Sağlıklı düşünemiyordum. Kafam karışık ve kafam karmakarışık."

Bir yanı hâlâ bu durumu dizginlemek, her şeyin üstesinden gelmek istiyordu ama adam burada tarihi yeniden yazmanın eşiğindeydi, bu yüzden onun yerine sinirlendi. "Uzun zaman önceydi ama o geceye dair aklımda kalan en önemli şey, kendini çok açık bir şekilde ifade ettiğin. Bana hiç de kafan karışık gibi gelmemiştin. Oradan kesinlikle terk edildiğimi ve senin yeni hayatına devam etmeye hazır olduğunu bilerek ayrıldım."

"Şunu söylemeyi keser misin?" dedi, sanki bu konuşma daha dün olmuş gibi kırılgan bir sesle. "Seni ben *terk etmedim*."

"Tabii ki ayrıldınız. Ve eğer doğru hatırlıyorsam, o zamanlar bu kelimedenden de hoşlanmıyordun, ama birinden ayrılmak budur - onları terk etmek, onlarla işinin bitmesi." Sanki onu görmenin şoku içinde dürüstlük musluğunu açmıştı ve şimdi onu kapatamıyordu.

"Çocuktum ve her şeyi kötü idare ettim."

Artık tüm bu dürüstlük olayına tamamen bağlı olduğunu fark etti. Artık geri dönmek için çok geçti, üniversiteye gittiği anda onu unutmuş, kaygısız, kopuk biriymiş gibi davranmak yoktu - iyi ya da kötü, artık bu işin içindeydi. Bu yüzden ona şöyle dedi: "*İkimiz de* çıktık ama bu yaşadıklarımızı hiçbir şey yapmaz. Birbirimiz için deli oluyorduk. Birbirimize sözler verdik. Bu önemliydi."

"Haklısın," diye kabul etti. "Öyle olmadığını söylemeye çalışmıyorum. O zamanlar benim için her şeydin. Ve sanırım on yıl sonra gelen bir özrün pek bir anlamı yok. Sanırım sana çok daha önce ulaşmalıydım. Belki de bana cehenneme gitmemi söyleyeceğinden korktum."

"İyi davranmayacağım korkusu seni bundan alıkoymaya yettiyse, kendini çok önemli hissetmemiş olmalısın." demeden önce açıklamasını sadece kısa bir süre düşündü. Durdu ve içini çekti. Belki de bu gereksiz bir konuşmaydı. Ne de olsa suçu üstlenmeye devam ediyordu ve kadının yanıtı, kendini açıklamaya çalıştığı için bile üzerine gelmeye devam etmekte. Belki de bu noktada bir özrün çok da önemli *olmadığı* anlamına geliyordu.

Yine de bir gerçeği daha itiraf ettiğini duydu. "Annem öldüğünde, belki *o zaman* senden haber alırım diye düşünmüştüm." Her ne kadar bu olay ayrılıklarından dört yıl sonra gerçekleşmiş olsa da. Yani bunu itiraf etmek ruhunu açığa vurmaktı. Yıllar sonra, en büyük kaybını yaşadığı sırada aklının onda olduğunu ona söylemekti.

Yine de onu hazırlıksız yakalamış gibi görünmüyordu. Bunun yerine, alçak sesle cevap verdi, "Biliyorum. Duyduğumda elimi uzatmak istedim. İstedim ki

önemsediğimi bilmeni istedim."

"Bir zamanlar," diye hatırlattı ona sessizce, "seni oğlu gibi görüyordu."

"Evet. Hatırlıyorum." Sesi üzđün, belki biraz da utanmış geliyordu. "Ama yine de beni orada istemeyeceğini düşünđüm. Senin için zor olan bir günü daha da kötüleştirmek istemezdim."

Nefes aldı. Zor bir gün *olmuştı*. Zor günlerin en zoru. Annesinin ölümüne kadar zor bir *yıl geçirmişti*. "Bunu anlayabiliyorum," dedi ona. "Ama ilerisi için söylüyorum, annenizi kaybettiğinizde hemen hemen herkes başsağlığı dileyebilir, özellikle de onu tanıyan ve ona değeri veren herkes."

Onun yanında başını salladı ve "Özür dilerim. Seninle asla düzeltemeyeceğim büyük hatalar yaptığımı biliyorum."

Kesinlikle tam on ikiden vurdu.

Ondan sonra ikisi de sessiz kaldı. Bu nasıl olmuştı ki?

Ne korkunç, garip bir konuşma.

Her zaman bu kadar açık, dobra bir insan olmamayı diliyordu ama öyleydi işte. Olmamaya çalıştığında bile, az önce kanıtladığı gibi. Her zaman her konuda açık sözlü olmanın hayatı kolaylaştırdığını, belirsizliği ortadan kaldırdığını ve nerede durduğunu bilmek için ona en iyi şansı verdiğini düşünmüştü. Belki de babası öldükten sonra buna ihtiyacı vardı - dünya ve hayatı üzerinde bir kontrol hissi ve sadece gerçekleri saklamak bu yönde iyi bir adım gibi görünüyordu.

Gerçi o ana kadar bunun bir seçim olduğunu, duruma göre harekete geçip geçmemeye karar verdiği bir şey olduğunu düşünmüştü ama az önce söylediği her şey içinden bir anda dökölüvermişti.

Bu noktada, ne olursa olsun, ona gerçeği söylemeye devam edebileceğini düşünđü. "Babanın gelip seninle konuşmamı istediğini biliyor muydun?"

İkisi de garip bir şekilde önlerindeki göle bakıyorlardı ama şimdi gözlerini tekrar ona çevirdiğinde gözleri büyüdü. "Şaka yapıyor olmalısın. Aman Tanrım, Cara, çok özür dilerim. Haddimi aştım." Başını tekrar salladı. "Babamı severim ama adam ne zaman benim işime karışmaması gerektiğini hiç bilmiyor."

"Reddettim," diye bilgilendirdi onu. "Ona seni artık tanımadığımı ve sana söyleyecek bir şeyim olmadığını söyledim. Ama madem evren beni buraya getirdi, belki de sana ne düşündüğümü söylemeliyim."

Gergin görünüyordu. Ne de olsa onu çoktan azarlamıştı. Aslında şu an muhtemelen çenesini kapatıp gitmek için iyi bir zamandı. Ama sonunda, "Tamam," dedi ve bu da onu her neyse-ne'ye geri götürdü.

"Sen tükenmiş değilsin," diye bilgilendirdi onu. "Kimse yirmi sekiz yaşında bitkin düşmez."

Ancak bunun üzerine alaycı bir kahkaha attı. "Bunu NFL'e anlat."

"NFL'den bahsetmiyorum. Bundan sonra ne olacağını düşünmekten bahsediyorum."

"Cara, nasıl yapılacağını bildiğim tek şey futbol oynamak." Şu ana kadar babasının söylediğinden daha iyi bir ruh hali içinde görünüyordu ama şimdi birdenbire yenilmiş gibi konuştuğunu duydu.

"Senin bir üniversite diploman yok mu?" diye sordu.

Bir kez daha derin bir iç çekti. "İletişim," dedi sanki bir insanın söyleyebileceği en iğrenç kelimeymiş gibi. "Futboldan emekli olduktan sonra medyada bir işe hazırlanmak için. Sorun şu ki, herhangi birinin sizi bu iş için istemesi için hemen hemen bir kariyerinizin *olması gerekiyor*. NFL'de altı yıl oynadım ve toplamda on beş dakikadan biraz fazla sahada kaldım." Başını kısa bir süre salladı. "Futbolda *ya da* iletişimde gözde biri değilim. Artık gözde biri değilim."

Başı belada olan ve Müdür Turley tarafından görülmeyi bekleyen lise öğrencilerinden sık sık aynı bozguncu tavrı duyunca, onlara yaklaştı

Aynı şekilde, sert bir aşk. Artık Tyler'ı sevdiğinden değil, sevmiyordu.

"Bak, bu kadar ilerledikten sonra sakatlıklar ve kader tarafından tekmelenmenin berbat bir şey olduğunu anlıyorum. Yani yaralarını sarmak ve bunu atlatmak için biraz zaman ayırmaya hakkın var. Ama bu bitmişlik meselesine gelince, çok saçma. On iki yaşındayken babam öldükten sonra hayatıma nasıl devam edeceğimi öğrenmek istediğimi mi sanıyorsunuz? On sekiz yaşındayken halıyı altımdan çektiğinde, hasta anneme bakmak için aniden geride bırakıldığımda ve hiçbir gelecek beklentim olmadığında bir sonraki adımın ne olacağını düşünmek istediğimi mi sanıyorsun? Yirmi iki yaşındayken annem vefat ettiğinde ve hayatımı nasıl idame ettireceğimden bile emin değilken pes etmek istemiş olabilir miyim? Herkesin her şeyin kaybolduğunu hissettiği ve ne yapacağını bilemediği anlar vardır. Ve sonra ayağa kalkıp bunun ötesine geçerler.

"Senin için şanslı olan şey, eğer istemiyorsan hayatında bir gün daha çalışmak zorunda kalmayacak olman. Ailene bakabilirsin ve babanın hala sadece Kader Polis Gücü'nde olduğundan şüpheleniyorum çünkü aksi takdirde sıkılırdı. Ya da istediğin yerde, istediğin işte çalışabilirsin. İstediyin her şeyi yapabilirsin. Çünkü yirmi sekiz yaşında tükenmiş değilsin, yirmi sekiz yaşında bir *multi milyonersin*. Dünyadaki insanların büyük çoğunluğu, sevdikleri ya da sevmedikleri işlerde faturalarını ödemek ve başlarını sokacak bir ev tutmak için çalışan insanlar, sizinle yerlerini bir çırpıda değiştirebilir.

"Sizin yerinizde olsaydım, hayal kırıklıklarımı aşmak için kendime çok kısıtlı bir süre tanırdım ve sonra nimetlerimi saymaya başlar ve onlarla dünyaya iyi bir şeyler katmak için neler yapabileceğimi düşünürdüm."

Bununla birlikte ayağa kalktı. *Onlarla ilgili son derece* tatsız bir konuşmayı *onun* hakkında oldukça kaba sözlerle tamamlamıştı. Ve kazara da olsa buraya davetsiz olarak gelmişti. Yani birden fazla nedenden ötürü yoluna gitme vakti gelmişti. "Çok açık sözlü olduysam özür dilerim. Bu arada, gerçekten gitmeliyim."

O da ayağa kalktı. "Cara," dedi. "Sorun değil. Bana ne düşündüğünü söyledin. Aslında senin bu yönünü hep sevmişimdir. Bana saçma sapan şeyler anlatmadın, her zaman gerçekleri söyledin. Ve bu muhtemelen kulağa biraz tuhaf gelecek, her şey düşünüldüğünde, ama..."

"Öyle mi?" diye temkinli bir şekilde sordu. "Seni tekrar görebilir miyim?"

Vay be. Ne? Az önce ona mızızın teki olduğunu söylemişti ve karşılığında aldığı şey bu muydu? Kafasını temizlemek için hızlıca salladı. Tyler Fleet, ilk aşkı, şimdiye kadarki *tek* aşkı, şehre geri dönmüştü ve onu tekrar mı görmek istiyordu? Tyler Fleet, kalbini parçalara ayırmış ve bir daha arkasına bakmamıştı. Tyler Fleet, onu hiç uyarmadan kovmuştu.

Adam onun için inanılmaz derecede çekici olmaya devam ediyordu, aralarındaki kimya o kadar inkar edilemez bir şekilde hissediliyordu ki, şimdi bile vücudu onun varlığında sıcak ve erimiş hissediyordu. Ama cevap basit ve netti.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Senin için her şeyin en iyisini diliyorum, gerçekten. Ama aramızdaki şey uzun zaman önce sona erdi."

Sandalyesinde arkasına yaslanarak bir kez daha iç çekti. "Sanırım beni affedemiyorsan seni suçlamıyorum."

"Bu affetmekle ilgili değil," diye güvence verdi ona. "Ama daha dün gece bilge bir kadının bana söylediği gibi, affetmek iyidir ama unutmak başka bir şeydir. Ve aramızdaki şeylerin sona erme şekli... seni nasıl gördüğümü, bir insan olarak senin hakkında nasıl hissettiğimi değiştirdi. Kendine iyi bak Tyler. Bunu atlatacağını ve tekrar nasıl ilerleyeceğini bulacağını biliyorum."

Ve böylece büyük bir kararlılıkla tahta verandadan aşağıya doğru yürüdü, köşeyi dönüp adamın görüş alanından çıktığında kendini biraz daha güvende hissetti ama arabasına geri dönüp uzun, tozlu çakıllı araba yolundan aşağıya inene kadar tam bir rahatlama hissetmedi.

Az önce ne olmuştu böyle? Bir deli gibi davrandığından korkuyordu. İnsanlara karşı dürüst ve gerçek olmak ona genellikle iyi hizmet etmişti.

İnsanlar genelde onu otantik, açık ve sevilebilir bulurdu. Ama bu... bu başka bir şeydi.

Bu onun çok fazla şey görmesine izin veriyordu. Söylediği hiçbir şeye aldırmamış olsa bile. Zamanda geriye gidebilmeyi ve onu ilk gördüğündeki sakın, soğukkanlı kadın olabilmeyi diledi. Ama artık bunun için çok geçti ve en azından bitmişti.

Şansı yaver giderse, onun tavsiyesine uyacak, bir iş ya da dava bulacak ya da hayatına devam etmek için başka bir yol bulacak ve kısa süre sonra tekrar kasabayı terk edecekti. Ya da sonsuza kadar o evde kapalı kalabilirdi.

Ve o ev. Ne kulübe ama. Raybourne Fleet'i sevmemek için bir neden daha - Tyler'ın inşa ettiği yeri tamamen yanlış tanıtmıştı, böylece hiç beklemediği bir anda geçmişine doğru yürümek üzere olduğunu fark etme şansı olmamıştı.

Şimdi bir şekilde oyun yüzünü geri kazanmalı ve bir eşek kiralama pazarlığı yapmalıydı. Ve bir daha asla Tyler Fleet'i düşünmemeliydi. Ona ne kadar iyi görünmüş olursa olsun. Hayatıyla ne kadar ilgili görünmüş olursa olsun. Onu tekrar görüp göremeyeceğini sorarken ne kadar içten olursa olsun. Sadece bir aptal, hayatını bir kez paramparça etmiş bir adamla bir şeyler yapmak isterdi.

En azından şimdi aklından geçenleri, hatta ona sormadığı şeyleri bile söylemiş ve içini dökmüştü. Eğer onu tekrar görürse, Tanrı korusun, kesinlikle Cara Collins'in sakın, soğukkanlı, soğukkanlı versiyonuyla, onu uzun zaman önce gerçekten unutmuş ve beklenmedik bir karşılaşma tarafından bir döngü için atılmamış bir kadınla tanışacaktı. Ama umarım böyle bir şey olmazdı ve bu kez Cara'nın hayatından temelli çıkmış olurdu.

Dördüncü Bölüm

Tylor Fleet, köşede gözden kaybolan eski kız arkadaşının ardından bakakaldı.

Ne. Neydi? Bu muydu?

Karnına defalarca yumruk yemiş gibi hissediyordu. Daha da kötüsü, bunun her bir parçasını hak ettiğinden emindi.

Ve yine de, onu tekrar görmek istemişti?

Beynindeki sisi dağıtmaya çalışarak başını salladı. Son beş dakikasını onu az ya da çok hırpalayarak geçirdiği için bu isteği neden yaptığından bile emin değildi. Yine de bunun için onu suçlayamazdı.

Belki de onu daha fazla görmek istemişti, çünkü ne kadar tuhaf görünse de, hiçbir şey saklamadan aklından geçenleri söylemesini duymak ona neredeyse ferahlatıcı geliyordu. Şimdiye kadarki tüm yetişkinlik dönemini, sosyal statü ve maddi şeylerle aşırı derecede meşgul olan ve hayatta en yakındaki profesyonel sporcuya hayranlık duymaktan başka bir amacı yokmuş gibi görünen sahte kadınlar tarafından yaltaklanarak geçirmişti. Ve elbette, ilk başta eğlenceliydi, heyecan vericiydi, pohpohlayıcıydı - ta ki onların dürüst ya da gerçek bir şeyden çok şöhret ve para peşinde olduklarını anlayana kadar.

Belki de onu tekrar görmek istemişti çünkü yüzünü görmek, sesini duymak bile onu zamanın daha basit bir yerine, aşkın ve futbolun hem kolay hem de tatmin edici olduğu, tek ihtiyacı olan şeyin

onu mutlu ediyordu. O günler çok ama çok uzak görünüyordu ama Cara'nın bir kol mesafesinde olması onları aniden yakınlaştırmıştı.

Ya da belki de bir şekilde daha da güzelleştiği içindir. Uzun kahverengi saçları şık dalgalar halinde yüzünün etrafına dökülüyor, solmuş mavi kot pantolonu ve rahat kazağı onu her zamanki gibi ayakları yere basan biri gibi gösteriyordu. Ama en önemlisi yüzüydü. Sıcak kahverengi gözler, havadaki hafif soğuktan pembeleşmiş yanaklar, solmuş çilek renginde dudaklar.

Elbette, onun da kendisini gördüğünde önce bu kadar rahatsız, sonra da bu kadar kızgın görünmesine üzülmüştü. Bir zamanlar, sadece odaya girerek bile onu gülümsetebiliyordu.

Elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi, sonra birasına uzandı, kalanı boşalttı ve sonra belirli bir neden olmaksızın kutuyu ezdi. Ziyareti ve söylediği her şey -açık sözlülük bunu tanımlamak için iyi bir yoldu

-Kendisini zaten olduğundan daha da keyifsiz hissetmesine neden olmuştu. Sanki son birkaç haftadır burada oturduğu için aptalmış gibi, sanki kalkıp bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi. Ama o kadar yorgundu ki. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak. Ve biraz enerjisi olsa bile yapacak ne vardı ki?

Başta onu burada bir ev inşa etmeye iten dingin manzaraya baktı. Burayı evde olduğu nadir zamanlarda (genellikle son yıllarda tatillerde birkaç günlüğüne) kalabileceği bir yer ve babasıyla diğer aile üyelerinin balık tutmak için kullanabileceği bir yer olarak düşünmüştü. Bunun ötesinde, annesi ve babasının eninde sonunda burada emekli olmak isteyebileceklerini düşünmüştü. Ama daha otuzuna bile gelmeden hayatı ve kariyeri darmadağın olduğunda buranın saklanacağı bir yer olacağını hayal bile edemezdi.

Tam o sırada solunda bir hareket fark etti ve belki de geri dönmüştür diye düşünerek başını çevirip baktı... ancak lise günlerinden eski patronu Adam Becker'ı bir elinde katlanmış bir kese kâğıdı, diğerinde de bir turta taşıırken gördü. "Adam?" diye sordu, çünkü sırf

başka bir boyuta adım atmış, geçmiş sonbaharların hayaletleri tarafından ziyaret ediliyor gibi görünmeye başlamıştı.

"Hey Ty, n'aber?" Adam sanki geçen hafta birlikte takılmışlar gibi kolayca sordu.

Tyler sandalyesinde daha dik oturdu. Adam iyi bir adamdı, her zaman öyleydi, ama bu Tyler'ın, Cara'nın gidişinden sadece birkaç dakika sonra onu aniden arka verandasında görmesini daha az şok edici yapmadı. Başka bir ziyaretçiye gerçekten hazır değildi. İlkine de hazır değildi.

Tyler cevap vermeyince Adam yaklaşarak turtayı uzattı. "Şehre döndüğünü duydum ve belki bugün seni Applefest'te görürüz diye düşündüm. Göremediğimiz için *sana* biraz Elma Festivali getirmeye karar verdim."

Tamam, topla kendini. Tyler ayağa kalkmak için gerekli enerjiyi topladı, eski dostunu ve akıl hocasını olabildiğince nazik bir şekilde selamlamaya çalıştı. Gerçi son zamanlarda bu özel yeteneğini kaybettiğinden korkuyordu. "Seni görmek güzel dostum. Uzun zaman oldu."

Adam, Tyler'ın elini sıkamak için turtayı verandadaki küçük masanın üzerine, zaten orada duran ezilmiş bira kutusunun yanına indirdi. "Habersiz geldiğim için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Tyler ve etrafını işaret etti. "Yapacak pek bir şeyim yok gibi. Gidecek yerim yok ve boş vaktimden başka bir şeyim yok." Kendini biraz küçümsemek, muhtemelen berbat göründüğünü ve şehirde bir festival varken burada, ıssız bir yerde tek başına oturan tembel bir zavallı gibi göründüğünü kabul etmemekten daha iyi hissettiriyordu.

Annesi onu gitmesi için zorladığında bile Elma Festivali umurunda olmamıştı. Elbette, bir zamanlar festivalde Cara'nın elini tutarak elma dolu atıştırmalıklar yiyip arkadaşlarıyla konuşurken etrafta dolaşırlardı ve tek başına bira içip yaprakların dökülüşünü izlemeyi tercih edeceği günün geleceğini asla hayal edemezdi. Ama zaman ve hayat değişti.

Adam, "Henüz yemediyseñiz Dolly's'ten birkaç hamburger de getirdim," dedi.

Gerçek şu ki, Tyler yemek vaktinin yaklaştığını fark etmemişti - geçen ay Ohio'ya döndüğünden beri amaçsızlığı artık resmen o kadar uzamıştı. Ama bunu itiraf etmekte bir sakınca görmedi ve sadece, "Hayır, hamburger iyi olur," dedi.

Adam rahat gülümsemesiyle, "Biraz ısıtmak gerekebilir," diye önerdi. "Buraya kadar uzun bir yol var."

"Elbette, içeri gelin," dedi Tyler, sonra ayağı kalktı ve arka kapıdan geçerek açık kat planının bir parçası olan büyük ve modern bir mutfağı götürdü.

Tyler hamburger ve patates kızartması paketini alıp bir tabağı koyduktan sonra mikrodalgaya atarken Adam, "Burası muhteşem bir yer," diye gözlemledi.

"Teşekkürler," dedi Tyler. Sonra dönüp baktı, eski arkadaşının gözlerinden görmeye çalışıyordu. Belki de, kısmen bunun böyle olduğunu öğrendiğı için -çevreniz ne kadar harika olursa olsun, onlara alışırsınız. Ama belki de bugünlerde pek bir şey görmediğı içindir. Cara'nın yorumladığı o güzel manzarayı bile... O da aynı fikirdeydi ama kelimenin tam anlamıyla görmeden bakıyordu. Göl evinin büyük salonunda koyu renkli parke zeminler ve kalın kirişler, iki kat yukarıya kadar uzanan büyük bir taş şömine, rustik mobilyalar ve yerel zanaatkâr Duke Dawson tarafından geri kazanılmış ahır ağacından yapılmış bir yemek masası bulunuyordu. Özel evi inşa ettirdikten sonra tüm bu seçimleri özenle yapmış, hiçbir masraftan kaçınmamıştı ama şimdi bunların hepsi onun için arka planda kalmıştı.

Bir dakika sonra o masaya oturduklarında, Tyler'ın Teksas Comets tarafından kesilmesi ve yaşadığı sakatlıklar nedeniyle gerçek bir geleceğinin olmaması konusuna gelene kadar, aslında hoş bir sohbeta dönüşen küçük bir konuşma yaptılar.

"İyileştin, değil mi?" Adam sordu.

Tyler başını salladı ve dişlerini sadece memleketine özgü bir lezzet olduğunu düşünebildiği çizburgere geçirdi. Dolly'nin hamburgerlerinin kendine has bir tadı vardı, ne olduğunu asla anlayamamıştı ama yıllardır bu kadar güzel bir hamburger yememişti. Yine de lezzetli bir hamburger konuyu daha lezzetli hale getirmiyordu. "Evet," diye Adam'a güvence verdi, "bir at kadar sağlıklıyım. Tüm kırık parçalarımı yeni gibi olana kadar onardım. Ama NFL seviyesinde zaten hasarlı mal olarak görüldüğünüz bir zaman geliyor. Hiçbir şey olmasa bile, cepten çıkamayan ve hücumdan kaçamayan bir adam gibi görünüyorum, darbe alamayan bir adamdan bahsetmiyorum bile." Eski usul bir kızartmaya uzanırken başını salladı.

Adam, "Gerçekte ne kadar az süre oynadığın göz önüne alındığında, birisinin bu sonuca nasıl varabileceğini göremiyorum," dedi. "Yeteneksizlikten çok kötü şans gibi görünüyor."

Tyler omuz silkti. "Öyle bile olsa, kimse oyuna her girdiğinde büyük bir sakatlıkla çıkan bir oyun kurucuya para ya da güvenmek istemez."

Adam cevap verirken düşünceli görünüyordu, "Eskiden bir sürü darbe alırdın. Üniversitede de."

Tyler başını salladı. "Darbe alabileceğimi biliyorum. Ve acele edenlere karşı manevra yapabilirim. Yapamasaydım ilk turda seçilmezdim. Ama bu noktada iyi bir bahis gibi görünmüyorum."

İşte o zaman Adam'ın ifadesi değişti, daha sıcak bir hal aldı. "Oğullarımın artık Bulldogs'un yıldız oyuncuları olduğunu biliyor muydun?"

Tyler şaşkınlıkla başını geriye çekti. "İkizlerin şimdiden liseye mi başladı?" Tyler'ın yazın Adam için peyzaj işleri yaptığı ve kışın insanların arabalarının çatılarına canlı Noel ağaçları yüklediği zamanlarda küçük çocuklardı.

"Büyükler," diye onayladı Adam. "Buna ben de inanamıyorum. Ama Jacob oyun kurucu ve Joey de onun bir numaralı alıcısı."

Bu Tyler'ı gülümsetti. İyi bir alıcı, bir oyun kurucunun sahadaki en iyi arkadaşıydı ve gerçek bir kimya geliştirdiği biriydi, bu yüzden sadece

Bu adam gerçek anlamda ikiz kardeşiniz olsaydı aranızda nasıl bir bağ olacağını hayal edin. "Kulağa futbol cennetinde yapılmış bir eşleşme gibi geliyor."

Adam birkaç patates kızartması yerken güldü, sonra da peçetesini ağzına sildi. "Profesyonel olurlar mı bilmem ama bazı burslar almayı umuyoruz ve takım da çok parlak bir yıl geçiriyor - *sen* takım kaptanı olduğundan beri... en iyisi."

Tyler gülümseyerek, "Ne demezsin," dedi. Eski mezun olduğu okulun sahada yeniden başarılı olduğunu düşünmek güzeldi. Destiny Lisesi gibi küçük bir okul için takım sporlarında rekabetçi olmak zor olabilirdi, bu yüzden rekabetçi olduklarında bu çocuklar, okul ve tüm toplum için özeldi. Son senesinde Bulldog'ları ilk ve tek eyalet şampiyonluğuna taşıdığı için bunu ilk elden biliyordu.

Adam başını salladı, gururlu bir baba gibi görünüyordu. "şimdiye kadar mükemmel bir rekor. Bunu devam ettirip ettiremeyeceklerini göreceğiz. Harika bir koçları var; genç, yenilikçi, çocukları nasıl motive edeceğini ve başarılı olmalarına nasıl yardımcı olacağını biliyor gibi görünüyor."

"Bu harika," dedi Tyler ve üzerinde doğrudan bir etkisi olmamasına rağmen, bu uzun zamandır duyduğu en moral verici haberdirdi.

"nmzdeki Cuma akşamı iç saha maçına gelmelisin. İnsanlar seni orada görmeyi çok ister, eminim."

Tamam, bu genç çocuklar için mutlu olmak bir şeydi ama lise stadyumuna işsiz güçsüz biri olarak dönmek yapılacaklar listesinde oldukça alt sıralardaydı. Yine de "Belki," dedi. Sadece tartışmadan kaçınmak için.

"Eğer biraz gülmek istiyorsanız, eşek basketbolu maçı Salı günü."

Hayır, ona da gitmeyecekti ama elmalı turtaya geçtiklerinde, "Evet, Cara'dan bunun geleceğini duydum" diye cevap verdi.

Bunun zerine Adam'ın kaşları kalktı. "Cara'yı gördün mü?"

Tyler bir nefes verdi. "Siz gelmeden yaklaşık beş dakika önce buradaydı."

Adam'ın bu konuyu merak ettiğini ama ne söyleyeceğini ya da soracağını bilemediğini hissetti. Arkadaşları elbette, ama çoğunlukla patron ve çalışan olmuşlardı, oturup birbirlerine aşk hayatları hakkında konuşan adamlar değil.

Tyler da ona bir kemik attı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, cehennem kadar garip. Ve kaybolmuştu, aslında eşeklerin sahibi olan adamı arıyordu."

"Ah." Adam sakinleşmiş görünerek başını geriye eğdi.

"Ama bana babamın gelip benimle konuşmasını istediğini söyledi, inanabiliyor musun?" Paylaşma kararını tamamen babasına hâlâ kızgın olduğu için vermişti. "Burada kafamı toparlamak için biraz zaman ayırdığım için herkes ayaklanmış durumda. Nefes almam için bana fırsat vermiyorlar."

Eski patronu cevap vermeyince, Tyler az önce kestiği turta diliminden başını kaldırdı ve onun alışılmadık bir şekilde utangaç görüldüğünü gördü.

Bakışlarını Adam'a dikti, biraz şüpheci hissetmeye başlamıştı.

Sonra Adam dudaklarını büzdü ve itiraf etti. "Tamam, sanırım itiraf etme zamanı geldi."

Bu haber Tyler'ın başını yorgun bir şekilde sallamasına neden oldu. "Ciddi misin? Sana da mı sordu? Adam kapı kapı dolaştı mı?"

"Açıkçası," dedi Adam eğlenen bir bakışla, "şimdi hakarete uğradım. Ben de ilk patronunun seni bu bunalımdan kurtarmak için bir numaralı tercihi olduğunu sanıyordum."

Tyler alaycı bir kıkırdama çıkardı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm dostum." Sonra da, "Bana bir şey söyle. O kadar kötü mü görünüyorum? Beni neşelendirecek birine bu kadar ihtiyacım var mı?"

Adam yanıtını oluşturmak için bir dakika beklerken o da bekledi. Aradığı hızlı bir "hayır" değildi ama Adam, "Doğrusunu söylemek gerekirse, seni kirli kıyafetler içinde ve sarhoş bir halde bulmayı bekliyordum, bu yüzden ayık ve iletişim kurabiliyor olman içimi rahatlattı," diye cevap verdiğinde en azından biraz haklı olduğunu hissetti. Sırttı ama sonra yüzü soldu. "Yine de anlıyorum.

O bir baba. Eğer on yıl sonrasına bakıp oğullarımdan birini aynı durumda hayal etseydim, eminim ben de endişelenirdim. Haftalardır burada tek başına olmasaydın eminim ailen daha iyi hissederdı. İnsanların arasına karışsan, kasabaya gelsen. Depresyonda gibi hissediyor musun?"

İki adam için garip bir konuşma. Tyler bunu neredeyse reddediyordu çünkü içindeki sporcu sert kalmak, sert görünmek ve sert *olmak* için eğitilmişti. Ama Adam onun arkadaşısıydı. Bu yüzden düşündü ve kendisi için rahatsız edici olsa da sonunda "Belki. Yani, kim istemez ki? Hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şey aniden durdu. Hiç beklemediğim bir anda benim için her şey değışti."

Adam bunu a n l a d ı , ciddi ve anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Seni anlıyorum. Şimdi ne yapacağın hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Ve insanlar için sorun da bu gibi görünüyor. Mesele şu ki, bugüne kadar tüm hayatımı herkesin benden beklediğı şey için çalışarak geçirdim. Küçüklüğümden beri sporda bir kariyer için çalışıyordum, sürekli bunun için çabalıyordum. Ve beni yanlış anlamayın, bunu seviyordum. Ama Becker Landscaping'de çalıştığım süre benim için neredeyse bir tatil gibiydi - sahada olabileceğimin en iyisi olmaya odaklanmadığım birkaç zaman ve yerden biriydi. Ve sanırım artık başarısız olduğum için... hayatımda ilk kez canım ne isterse onu yapmak istiyorum, bu sadece arka verandamda oturup bütün gün bira içmek olsa bile." Belli belirsiz bir şekilde evin arka tarafındaki resimli pencereleri işaret etti. "Bu kulağa depresyonda olan bir adam gibi gelebilir. Ama bu sadece insanların ona ne yapması gerektiğini söylemediğı bir zamana ihtiyacı olan bir adam da olabilir. Adının önünde 'oyun kurucu' kelimesi olmadan kim olduğunu merak eden bir adam olabilir. Sadece dinlenen bir adam da olabilir." Adam'ın onun bakış açısını anlayabileceğini umarak omuz silkti.

İşı bittiğinde Adam, "Yeterince adil. Anladım." dedi.

Sonra başka şeylerden konuştular. Edna Farris'in elmalı turtasının Tyler'ın hatırladığı kadar güzel olduğunu. Adam'ın peyzaj işinin hâlâ gelişmekte olduğunu, şu anda da sakızlar, balkabakları ve su kabaklarıyla dolu olduğunu. Ve uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Sue Ann ile gelecek yıl çocukları üniversiteye gittikten sonra nihayet evlenmeyi planladıklarını.

Birkaç saat sonra karanlık çökmeye başladığında Adam, "Güneş batıyor, gitmeliyim. Umarım misafirliğimi fazla uzatmamışımdır, özellikle de gizli bir görevdeydim ve bunu mahvettim." Yine o rahat gülümsemelerinden birini takındı.

Tyler'ın cevabı samimiydi. "Hayır dostum, bu iyiydi. Gerçekten iyiydi. Arayı kapatmak güzeldi. İyi bir arkadaşla güzel bir yemek yemek güzeldi. Bunun için teşekkürler bu arada. Bu turta uzun süre dayanmaz, sen gittikten sonra biraz daha alabilirim."

Ön kapıya doğru yürürlerken Adam ona, "Umarım sana eski memleketinin hâlâ sunabileceği bazı güzel şeyleri hatırlatmıştır," dedi. "Ve belki bu seni gelecek haftaki futbol maçına çeker."

Tyler yine sadece "Belki" diye cevap verdi, bunun hâlâ bir hayır olduğunu biliyordu. Ama Adam'ın ziyareti akşamı geçirmek için şaşırtıcı derecede güzel bir yol olmuştu.

Bu yüzden eski arkadaşının arkasından kapıyı kapatmak garip hissettirdi. Güvenliydi, çünkü son zamanlarda yalnız kalmaya alışmıştı.

Ama aynı zamanda garipti, çünkü şimdiye kadar hiç böyle olmak istememişti ve son birkaç saattir Adam'la birlikte olmak onu bundan biraz olsun uzaklaştırmıştı. Yalnızlığa geri dönmenin aslında biraz... yalnızlık hissettirmesine yetecek kadar.

Ama yine de iyiydi. Yine de insanlarla birlikte olmaktan, hayat normalmiş gibi davranmaktan ya da toplumun üretken bir üyesi gibi hissetmekten daha kolaydı.

Saat ilerledikçe kararan odada tek başına dururken, babasına hâlâ kızgın bir şekilde başını salladı. Adamın onun için endişelendiğini ve sadece mutlu olmasını istediğini biliyordu, ama aynı zamanda

babasını hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmek. Hem de defalarca. NFL'de başarısız olmak, vücudunu sakatlanmadan ve güçlü tutmakta başarısız olmak ve şimdi de bu, herkesin olması gerektiğini düşündüğü şekilde kesilmekle başa çıkamamak.

Babası bunların hiçbirini söylememiştir - bu sadece ilişkilerinin yerleşik, sessiz bir parçasıydı. Belki de bildiği tek şey, bunu hayal ediyor olduğuydu. Ama en azından onun için, ilkokul futboluna her gidişinden bir NFL maçından sonraki her telefon görüşmesine kadar her zaman oradaydı. Kim ailesini gururlandırmak istemezdi ki? Bunu yapamadıklarında kim kendini hayal kırıklığına uğramış hissetmezdi ki?

Işıkları yakma zahmetine girmeden kanepeye uzanıp sessizce Autumn Gölü'nün üzerindeki turuncu gün batımını seyrederken, sonunda babasının farkında olmadan gönderdiği Cara'yla yaptığı ziyareti düşünme fırsatı buldu; Cara'yı görmek onu tamamen şaşkına çevirmişti. Ve Adam'a söylediği bir şey şimdi beyninde uyarı vermeden tekrarlanıyordu. *Hiç beklemediğim bir anda benim için her şey değişti.*

Muhtemelen Cara da on yıl önce böyle hissetmişti. Ona yaptığı şeyin korkunç olduğunu biliyordu ama belki de o ana kadar bunun gerçek bir şok, sarsıntı ve hayal kırıklığı olduğunu anlamamıştı.

Sonra onun maddi açıdan ne kadar şanslı olduğunu söylediğini hatırladı. İşten çıkarıldığından beri bu konuya hiç bu şekilde bakmadığı için kendini aptal gibi hissetti. Kariyerinin başlarında, paranın yeni olduğu ve mütevazı bir geçmişten gelen, ailesi yeni arabalara binmeyen ya da lüks tatillere çıkmayan ve hayatı boyunca aynı iki yatak odalı mütevazı evde yaşayan genç bir adam için mucizevi bir şey olduğunu biliyordu. Ama birçok şey gibi bunu da zamanla kanıksamaya başladığını ve son birkaç haftadır da kanıksamaya devam ettiğini düşünüyordu. Harika bir şeyin ne kadar çabuk normal görünmeye başlayabileceği, bunun için minnettarlık hissetmeyi bırakmanın ne kadar kolay olduğu çok garip.

Haklıydı - çoğu insan, son altı yıldır ona ödenen paraya sahip olsalardı, asla daha fazlasını istemezlerdi.

Ve hayal kırıklıklarını aşması ve şu anda yaptığından daha iyi bir şey yapması gerektiği konusunda haklıydı.

Bunu biliyordu.

Ama bunu yapmaya, kız gelmeden önce olduğundan daha yakın *hissetmiyordu*.

Bir kasaba festivaline ya da eşek basketbolu maçına gitmek istemiyordu. Bulldogs stadyumunu tekrar ziyaret etmek ve kariyerine böylesine umut verici bir başlangıç yaptıktan on yıl sonra bir sonbahar gecesinde yapacak daha iyi bir şey bulamadığı için kendini dışlanmış hissettiğini hatırlamak istemiyordu.

Hayır, kim ne derse desin, şu anda tek yapmak istediği öğlene kadar uyumak, sonra da arka verandasında oturup yirmi sekiz yaşında böyle hissedecek kadar nereden hata yaptığını ve tüm hayatını adadığı spor değilse hayatının ne halt olması gerektiğini düşünmekti.

Ve bugünden sonra, bu düşüncelere şimdi Cara'yı görmüş olmanın karışık nimeti de eklenecekti: gençlik aşklarının ne kadar harika olduğunu hatırlamanın sıcaklığı ve her zaman içten içe bildiği şeyden emin olmanın hayal kırıklığı - onun doğru kişi olduğunu.

Ve aptalca onu itmişti. Ve artık çok geçti.

Beşinci Bölüm

Cara, Destiny Lisesi'nin ön kapısının yanındaki ofisinin önünde durmuş, son ders zili'nin ardından öğrencilerin çıkışlara doğru akın etmesini izliyordu.

gün. Bu, işinin bir başka yönüydü; görevinin bir parçası koridor gözetmenliği, bir parçası da yanından geçen çeşitli çocuklara el sallayıp vedalaşmaktı.

"Güle güle, Cara!"

"Görüşürüz, Cara!"

Öğrencilerin ilk ismiyle hitap etmesine izin verilen tek öğretim üyesiydi - çünkü burada resmi bir otorite figürü değildi ve bunu umursamıyordu. Bunun çocukların ona karşı daha rahat ve daha bağlı hissetmelerini sağladığını düşünüyordu ve bu da hoşuna gidiyordu.

Aslında tüm bu koşuşturmacayı bir şekilde sakinleştirici buluyordu. -Çünkü öğrencilerle ve okul işleriyle meşgul olduğu sürece Tyler Fleet'i düşünecek vakti olmuyordu. Bir hafta önceki tuhaf buluşmalarından bu yana, Tyler Fleet kendisine itiraf etmekten hoşlanmadığından daha fazla aklındaydı.

Okulda, belgeleri hazırlamak ve Müdür Turley'nin yazışmalarını yönetmekten, eşekler gittikten sonra spor salonunun baştan aşağı temizlendiğinden emin olmaya ve Cuma günü büyük futbol maçından önce moral mitingini organize etmeye başlarken hala bilim fuarı planları üzerinde çalışmaya kadar her şeyle meşguldü. Ancak tüm bunları bırakıp rahatlamaya çalıştığında, sonbahar yapraklarının tadını çıkarmak için kasabada sıradan bir yürüyüş yapmak kadar basit bir şey

Tyler'ın düşüncelerinin tekrar içeri sızmasına izin verdim. Duş almak ya da kitap okumak gibi aktiviteler de öyle.

Her ne kadar onu bu yüzden azarlamış olsa da, içinde bulunduğu duruma empati duymamak mümkün değildi.

Ve onu gördüğünde teninin nasıl dalgalandığını ve kalbinin nasıl kabardığını hatırlamamak zordu. Onu tekrar görmek istediğini söylediğinde damarlarında cızırdayan o garip elektriği hâlâ hissetmemek zordu - bu da karnının alt kısmında bir sıcaklık hissinin eşlik ettiği, belki de bir şekilde kaldıkları yerden devam edebilecekleri gibi geçici bir düşünceyi getirdi.

Ama yapamadılar.

Çünkü yapmazdı. Basitçe yapmazdı.

Aslında, geriye dönüp baktığında, onun için bir ribaunttan başka bir şey olacağına inanmak zordu - adam çökmüştü ve tutunacak bir şey arıyordu. Bu o olamazdı.

Koridordaki çocuk kalabalığı azalırken, onu gördüğünü hatırlayınca bir nefes verdi. Hâlâ taze ve şok edici geliyordu. Bir daha karşılaşp karşılaşmayacaklarını hep merak etmişti ama eşek aramaya çıktığı gün böyle bir şey olacağını hayal bile edemezdi. En azından artık Sonbahar Gölü'nün nerede olduğunu biliyordu. Ve - öf - görünüşe göre işte olmak bile onu aklından çıkarmaya yetmiyordu.

Tam o sırada Jenny köşedeki sınıfından yaklaştı. "Bu gizemli toplantının ne hakkında olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Müdür Turley tüm fakülteyi saat 15:15'te yemekhanede acil bir toplantıya çağırmıştı. Genelde Cara müdürün gündemiyle ilgili her şeyi bilirdi ama bugün durum farklıydı. Jenny'ye "Hayır, herkes gibi benim de haberim yok," dedi.

"Kahretsin, bildiğinden emindim."

"Bugün sıkıntılı görünüyordu. Dikkati dağınık. Ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Emekli olacağını düşünmüyorsun, değil mi?" Uzun zamandır dümenin başındaydı.

Ama Cara, "Hayır. Çünkü böyle bir şey hakkında beni mutlaka uyarırdı. Ve bunun o kadar da acil olacağını sanmıyorum, anlıyor musun?"

Jenny başını sallayarak, "İyi bir noktaya değindin," dedi ve diğer iki öğretmen köşeyi dönerken onlara baktı. "Hayır, o da bilmiyor." Belli ki herkes Cara'nın bilgi sahibi olmasını bekliyordu.

Koridorda kafeteryaya doğru ilerlerken, diğer öğretmenler de o yöne doğru akmaya başlamıştı, Jenny, "Son zamanlarda seninle pek konuşamadım. Ne var ne yok? Ve Elma Festivali'nden sonra neden meyve bahçesine geri dönmedin?"

Cara kelimelerini dikkatle seçti. Jenny'den ya da başka birinden kaçmıyordu ama Eylül ayı okulda yoğun bir dönemdi ve Autumn Lake'teki yanlış dönüşünü hiçbir arkadaşına anlatma fırsatı bulamadığı için, şu anda bu büyük konuya dalmak istemiyordu. "Sadece eşek pazarlıklarından yorulmuştum," diye iddia etti. Aslında o gece sosyalleşmek istemeyecek kadar bunalmış ve tuhaflaşmıştı.

Jenny eşekler hakkında, "Anlaşıldı ve iyi iş çıkardınız," dedi. "Her zamanki gibi harika zaman geçirdik. İş arkadaşlarımı spor salonunda işbirliği yapmayan eşeklere binerken izlemek hiç eskimiyor."

Cara gülümsedi. "Bir gün *sizi* o eşeklerden birine bindireceğiz Bayan Brody."

Ama Jenny sadece güldü. "Öyle bir şey olmayacak. Ben eşeğe binecek türden bir kız değilim."

Birkaç dakika sonra okulun yemekhanesi öğretmenlerin yanı sıra Cara gibi bir avuç antrenör ve idari personelle dolmuştu ve hepsi de sadık liderleri içeri girdiğinde meraktan köpürmeye devam ediyordu.

Müdür Turley, bu kadar kısa sürede geldikleri için hepsine teşekkür ettikten sonra, "Bu belirsizliği sona erdireceğim. En kötüsü oldu. Koç Parr

istifa etti."

Duyulabilir bir kasvet iniltisi kafeteryayı kapladı.

"Biliyorum, biliyorum," dedi müdür. "Çocuklarımız bu kadar çok çalıştıktan ve bizi gururlandırdıktan sonra. Ancak Koç Parr'a önemli bir üniversiteden iş teklifi geldi ve kalbi kırık da olsa bu fırsatı değerlendirmek zorunda olduğunu hissetti. Şu anda takıma bunu söylüyor." Bu Koç Parr'ın okul futbol takımındaki sadece ikinci sezonuydu - çoğu personel Destiny High'da uzun süre kalırken, futbol koçluğu kadrosu sık sık değişti.

İngilizce öğretmeni Bayan Lillard, "Ve büyük Crestview maçı da yaklaşıyor," dedi.

Cara kendi kendine derin bir iç çekti. Bulldoglar okul tarihinde rakipleri Crestview Raiders'ı sadece bir kez yenebilmişlerdi; Tyler'ın son sınıftayken takımı eyalet şampiyonasına götürdüğü yıl. Ve şimdiye kadarki yenilmezlikleriyle, bunun sonunda tekrar gerçekleşeceğine dair umutları yüksekti. Ta ki bu yıkıcı habere kadar.

"Elbette," dedi Müdür Turley, "Koç Brittle görevi devralacak ve elinden geleni yapacak ama..." Herkesin anlaması için cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Yardımcı koç ilk yılındaydı ve yakın zamana kadar yakındaki bir ortaokulda beyzbol koçluğu yapıyordu. Önceki asistan başka bir okulda işe girdiğinde kısa sürede bulabildikleri tek kişi oydu. Kısacası, çocuklarına zafere giden yolda liderlik edecek kişi o değildi.

-O sadece, tüm niyet ve amaçları için, sıkışıp kaldıkları adamdı. "Takımımızın şu ana kadar bir şekilde bunu başaracak ve son on yılın en iyi sezonunu mahvetmeyecek kadar iyi koçluk yaptığına inanmalıyız."

Herkes kendi arasında bunun ne kadar kötü bir haber olduğu konusunda mırıldandı. Cara, evrenin büyük resmine bakıldığında bunun çok önemli görünmeyebileceğini biliyordu ama okullarına ve toplumlarına neşelenecekleri bir şey vermek için çok çalışmış olan çocuklar için önemliydi ve bu yüzden

herkes için önemliydi. Tüm kasaba, takımlarının galibiyetlerinin yerel haberlerde yer almasından ve birbirlerine karşı övünecek bir şeyleri olmasından gurur duyuyordu. Cara için bile eğlenceliydi - bir zamanlar bir öğrenci ve oyun kurucunun kız arkadaşı olarak bunu deneyimlemişti ve bu yıl fakültenin bir parçası olarak bunun tadını çıkarıyordu. Bu haftanın sonunda yapılacak moral mitingini planlamak için sabırsızlanıyordu; ancak maça sadece dört gün kala, birdenbire kulağa biraz daha az şenlikli geldi.

"İşte geldiğimiz nokta bu," dedi Müdür Turley. "Haber yayılmaya başladığında hazırlıklı olmanız için herkesi bilgilendirmek istedim. Sınıflarınızda bulunan takım üyelerini cesaretlendirmeye hazır olun ve okul ruhunu yüksek tutmak için elinizden geleni yapın. Elbette, mümkün olan en kısa sürede yeni bir koça ihtiyacımız var. Sezonun bu noktasında yeni bir koçu nereden bulacağımıza dair hiçbir fikrim yok, ancak doğru deneyime sahip birileri varsa galibiyet rekorumuz bize yardımcı olabilir. Her zamanki yollardan arayacağım ama sizlerden de haber yaymanızı rica edeceğim. Ve eğer bu işi bizim için yapabileceğini ve doğru yapabileceğini düşündüğünüz herhangi birini tanıyorsanız, ofisime yürümenizi değil, koşmanızı ve bana haber vermenizi bekliyorum."

Cara takımdaki oyuncuları düşündü, hepsi iyi, çalışkan çocuklardı. -Özellikle de yetenekli oyun kurucu Jacob Becker ve çoğu kişinin ancak hayal edebileceği bir son sezon geçiren alıcı kardeşi Joey. Her Cuma gecesi öğrenci tribününde tezahürat yapan mutlu yüzleri düşündü. Ve bunun toplum için pek çok açıdan ne kadar önemli olduğunu düşündü.

Bunu söylemek üzere olduğuna inanamıyordu ama nasıl inanması gerektiği? Çünkü bu çok ama çok açıktı.

Elini kaldırarak, "Bunu yapabilecek birini tanıyor olabilirim," diye gönüllü oldu.

"Kim o?" diye sordu müdür, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde. "Tyler Fleet."

Bir saat sonra Jenny ve Amy kitapçıdaki rahat koltukta oturmuş, Cara'nın ileri geri adım atışını izliyorlardı. Normalde çok hızlı koşan biri değildi ama yer küçüktü ve kendini tamamen şaşkın hissediyordu.

Amy, "Dikkatli ol, neredeyse Pumpkin'in üzerine basıyordun," dedi.

Cara, yavru kedinin iki kitap rafı arasında uzaklaştığını görmek için tam zamanında bakışlarını indirdi, ama şu anda aklında başka acil şeyler vardı. "Tyler'ı geçici koç olarak önermek zorundaydım, değil mi?" diye yakınlıkla başını salladı.

Amy neşeyle, "Tabii ki yaptınız, çünkü bu mükemmel bir çözüm," dedi.

Jenny ekledi: "Özellikle de bu işi üstlenebilecek niteliklere sahip başka birini düşünemediğini söylediğin kısmı çok beğendim."

"Oh, bu çok iyi," dedi Amy, orada bulunmadığı için, "ve çok, çok doğru."

Sorun şu ki, herkes oybirliğiyle *onun* Sonbahar Gölü'ndeki eve gidip ona sormasına karar vermişti. *Bu* onun planının bir parçası değildi.

Cara şimdi, "Belki sadece arayabilirim," diye önerdi. "Ya da belki babasından bunu yapmasını isteyebiliriz. Eminim Raybourne, Tyler'ı içinde bulunduğu bunalımdan kurtarmanın bir yolu olarak bunu kabul edecektir."

"Dinle," dedi Amy çilek sarısı başını eğerek, "inanılmaz garip geleceğini biliyorum ve anlıyorum. Ama onu görsen iyi olur. Çünkü eğer evet derse, öngörülebilir gelecekte onu her gün okulda *daha fazla göreceksin*."

Cara konuyu tartışacak kadar uzun süre volta atmaya bıraktı. "Futbol sahası müdürün ofisinin yakınında bile değil. Eğer denersem ondan kolayca kaçabilirim."

"Öyle bile olsa," dedi Jenny, "Amy haklı. Birincisi, zaman çok kısa - Crestview'la oynayacağımız maça dört gün var, yani Raybourne'u bu işin içine çekmeye çalışmak sadece işleri yavaşlatır. İkincisi, şu yara bandını yırtıp at ve

Bu iş bitti. Çünkü takıma koçluk yapmayı kabul ederse, onu *göreceksin*. Ve neden o garip ilk görüşmeyi kalabalığın önünde yapasınız ki? Bunu özel olarak yapın- ve sonra Bulldogs'un yardımına ihtiyacı olduğunu ona bildirmeye devam edin."

"Mesele şu ki," diye yanıtladı Cara, volta atmayı bir kez daha bırakıp bu kez ikisiyle de tam olarak yüzleşerek, "Onu zaten gördüm."

Jenny ve Amy'nin çeneleri düşüp gözleri şokla dolarken, şimdi neden kimseye söylemediğini biliyordu. İnsanların yüzünde şu anda gördüğü ifadeyi görmek istememişti.

"Ne?" Jenny sordu. "*Ne zaman?*" Amy ekledi.

"Ve sen bize söylemedin?" Jenny'nin sesi neredeyse incinmiş gibiydi.

Cara da onlara kısa versiyonunu anlattı ama ilgili kısımların çoğuna değindi. Onca yıl sonra bile ondan ne kadar çabuk etkilendiği kısmı hariç. Bunu kendisinden başka kimsenin bilmesine gerek yoktu, çünkü bu onu biraz zavallı hissettiriyordu. Hayatına devam ettiğini düşünmesine rağmen asla devam edememiş bir kadın gibi.

Hayatıma devam ettim, *tamamen*. *Kalbimin ve vücudumun hassas kısımları bu mesajı almamış olsa bile*.

Ancak Tyler Fleet'in onu tekrar görmek istemesiyle ilgili kısmı da eklemişti, çünkü o daha durduramadan ağzından dökülüvermişti. Kendisine itiraf etmek istemediği gerçek, Tyler Fleet'in onu hâlâ keyifsiz hissettirdiği ve her zamanki gibi kontrollü davranmadığıydı.

Bitirdiğinde Amy, "O zaman gitmelisin. Belli ki sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor ve senin isteğin daha etkili olacak."

Ancak bunun üzerine Cara arkadaşına bir bakış attı. "Ya da belki de fırtına içinde herhangi bir liman gibi bir şeydir, bilirsin? Belki de kargaşa zamanında güvenli bir yer gibi görünüyordur."

Jenny omuz silktili. "Kendini pek güvende hissettirmiş gibi görünmüyorsun."

"Ya da hoş bile olabilir," diye ekledi Amy.

"Evet, ona söylediğin onca şeyden sonra hâlâ seni görmek istiyorsa," diye bitirdi Jenny, "hâlâ senden hoşlanıyor."

Amy başını salladı. "Muhtemelen senin için kötü bir şeydir."

Cara bir iç çekti ve gözlerini devirdi. "Kes şunu."

Diğer iki kadın birbirlerine baktı ve Amy ikisinin de açıkça düşündüğü şeyi söyledi. "Yine de, tüm bunlar bir yana, bunu ona sunması gereken kişi sizsiniz. Okulu resmi bir sıfatla temsil ediyorsun ve kişisel olarak da onun aklının nerede olduğunu biliyorsun ve seninle konuşurken rahat olduğunu zaten gösterdi. Bu çok mantıklı."

Jenny neredeyse yalvarırcasına, "Ve mezun olduğu okulun ona *ihtiyacı var*," dedi. "Ona, bizi şampiyonluğa taşıdığı yıl ne kadar ihtiyacımız varsa şimdi de o kadar ihtiyacımız var."

"Ve hemen şimdi gitmelisin," diye devam etti Amy.

Bunun üzerine ağzı açık kalan Cara oldu. "Şimdi mi?"

İki kadın da başlarını salladı ve ayağa kalkarak Cara'yı kapıya doğru götürmeye başladılar. "Sen daha fazla düşünmeden," dedi Amy.

Jenny ona, "Ve cidden, zaman çok önemli," diye hatırlattı.

İşin en kötü yanı da haklıydılar. İki dakika sonra arabasının direksiyonuna geçmiş, kendini bu işe nasıl bulaştırdığını düşünerek Sonbahar Gölü'ne doğru yol alıyordu.

Cara'nın arabası Tyler'ın evine giden köhne çakıllı yolda hızla ilerlerken, kalbi çok hızlı çarpıyordu. *Bununla ilgili tek iyi şey, on dakika içinde her şeyin geride kalacak olması. Her zaman yaptığım gibi Destiny High'a karşı görevimi yapmış olacağım. Ama yukarıda ve öteye gitmek hakkında konuş. Kendime not: Zam iste.*

Yine de Amy'nin önerdiği gibi, bunu fazla düşünmeyecekti. Bu yüzden hiç vakit kaybetmeden arabasından indi ve büyük verandasına doğru yürüdü,

ve kapıya vuruyor.

Tabii ki cevap vermedi, ancak ona arka tarafta bira içmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmadığını hatırlattı. İşten geldiği için, altmış derecelik bu sonbahar gününde kazak bir elbise ve botlar giymişti ve evin etrafında dolaşırken hafif adımlar atmaya zahmet etmedi, botları tahtalara çarparak, umarım misafiri olduğunu bilmesini sağladı.

Köşeyi döndüğünde, onu en son gördüğü zamanki gibi buruşuk ve seksi, soluk bir Comets kapüşonlu ve atletik pantolon giymiş olarak oradaydı. Bugün bira yoktu, onun yerine yanındaki masada açık bir şişe portakal suyu duruyordu. Ama bunu olumluya doğru büyük bir dönüş olarak görmüyordu ve vücudunu boydan boya *saran* elektriklenmeye rağmen, aniden bu çaba için fazla umut beslemiyordu. Her şey çok mantıklıydı ama toplantıda konuşurken unuttuğu tek şey, Tyler'ın yaralarını sarmaktan son derece memnun görüldüğüydü ve şu anda da öyle görünüyordu.

Yine de, gözleri buluştuğunda ve adam "Cara," diye mırıldandığında, kadın bunu gördü: bağlantı, umut. "Geri döndün."

Kalbi titredi. *Kes şunu. Hiçbir şey hissetme.*

Buna bir son vermesi gerekiyordu - *bu* her neyse. Bu duygu... onun yanında olmayı istemek ve bir anda onun da bunu istediğini bilmek.

"Sana bir teklifim var," dedi. Ve Tyler'ın kaşları havaya kalktı.

Tamam, bunu kötü ifade etmişti. Belki de bunu *biraz* daha içeri dalmadan önce düşündü. "Destiny High'dan."

Bunun üzerine başını eğdi, belli ki hem hayal kırıklığına uğramış hem de şaşkıındı. "Ha?"

Bu yüzden yavaşladı ve en baştan başladı, kısa ama net olmaya çalıştı - şimdiye kadar olmayı başardığından daha net. Ona futbol takımının bu yıl ne kadar iyi gittiğini anlatırken, "Evet, duydum" diyerek onu şaşırttı.

Bu yüzden hızla Koç Parr'ın bugünkü istifasına geçti ve Tyler'ın ağzı gevşediğinde en azından biraz memnuniyet duydu. Belki de şu anda kendinden başka bir şeyi önemseyebiliyordu.

O da hemen "İşte burada sen devreye giriyorsun" dedi.

Kaşlarını tekrar kaldırdı ve ifadesini şaşkınlıkla değiştirdi. "Ben mi?"

"Tyler, Crestview ile oynayacağımız büyük maç bu Cuma akşamı, yani dört gün sonra ve bu çocukların bir koça ihtiyacı var."

"Evet, tabii ki var," dedi, kaşları çatılmış, sesi eskisi gibi kararsız çıkıyordu. Anlamıyordu.

O yüzden açıkça söylemesi gerekiyordu. "Senden bu pozisyona geçmeni istiyorum."

Bu istek karşısında biraz daha dik oturdu ama şaşkınlığı geçmemişti. "Ben bir koç değilim, Cara," diye cevap verdi.

Anlık direniş karşısında sinirlenerek nefesini dışarı verdi. "Hayır, ama şu anda bu kasabanın sahip olduğu en yakın şey sensin, inan bana. Bu çocuklar bu şekilde terk edilmek için çok çalıştılar ama olan tam da bu. Size ihtiyaçları var."

Yüzündeki değişmeyen ifade ona hiçbir umut vermiyordu. "Başka birini bulman gerekecek," dedi basitçe. "Nasıl koçluk yapılacağını bilen birini."

Küçük bir *hıh* sesi çıkardı. "Başka kimse yok Tyler."

Ve işte o zaman gözleri nihayet biraz ateşle doldu, savaşçı türden. "Beni dinle, Cara. Oyuncu olmakla koç olmak arasında büyük bir fark var, ben hayatımda hiç kimseye koçluk yapmadım. Ve NFL'de üç kez kaybettim. Üzgünüm ama burada sunacak bir şeyim yok."

"Katılmıyorum. Müdür Turley aynı fikirde değil. DHS'nin tüm personeli aynı fikirde değil. Bu çocuklara biraz merhamet gösterip yardım edemez misiniz?"

"Neden *beni* dinlemek istesinler ki? Bana neden inansınlar ki?"

Sadece göz kırptı. Gerçekten anlamamıştı. "Tyler, sen bu kasabanın ve kasabada futbol oynayan her çocuğun kahramanısın."

Belki de bunun onu etkileyeceğini, beyinde bir ampulün yanmasını sağlayacağını düşündü, ama onun yerine sadece başını salladı ve daha yumuşak bir sesle konuştu, "Bu... bir yanılsama. Ya da bir sanrı. Gerçek değil."

Ah kardeşim. Onun neyi başardığını ve neler sunabileceğini görememesi şimdi gerçekten sinirlerini bozuyordu. Gözlerini devirerek ona şöyle dedi: "Tabii ki gerçek. NFL'de oyun kurucuydun, nasıl liderlik edileceğini, nasıl ilham verileceğini biliyorsun. Bu oyunda profesyonel düzeyde yılların deneyimine sahipsin. NFL bir yana, Destiny Bulldogs'u tek eyalet şampiyonluğuna taşıdın. *Bu yüzden sizi dinlerler. Bu yüzden sana inanırlar.*"

Sadece ona baktı. Ve ne yazık ki, tüm bunlardan sonra bile, hala hiçbir şey değişmemişti - ona ulaşamadığını görebiliyordu. Günü nasıl kurtaracağını bulduğunu düşünmüştü ama şimdi Tyler'ın evine dönerek hiçbir şeyi düzeltmediğini fark edince midesi bulandı.

Sessizce, "Üzgünüm Cara, ama bunu yapamam," diyerek bunu doğruladı.

Yapamaz. Ne kadar aptalca bir kelime seçimi, çünkü istese kesinlikle yapabilirdi. Onu tutup sarsmak, aklını başına getirmek istedi. Ama bunun yerine hayal kırıklığıyla derin bir iç çekti.

"Bak," dedi ona, "fikrini değiştirirsen antrenman yarın saat üç buçukta. Bu çocukların Cuma gecesi onlara liderlik edecek birine ihtiyacı var. Koçlarını kaybettikten sonra, onların yerinde olan birinden bir şeyler duymanın onlara ilham vereceğini düşünüyorum. Tüm söyleyebileceğim bu."

Ve arkasını dönüp arkasına bakmadan uzaklaştı. Kalbi birden fazla nedenden dolayı kırılıyor olsa bile.

Takımdaki çocuklar için.

Tyler'ı seven ve muhtemelen onun da sevdiğini düşünen kasaba için.

Tyler'ın kendisi için, burada doğru şeyi yapmak için kendisini zorlayacak iradeye, güvene ya da şefkate sahip olmadığı için.

Ve her ne kadar hissetmemeye çalışsa da, bir zamanlar kaybettiği aşkı için hâlâ acı çeken kız için.

Altıncı Bölüm

T yler o gece her zamankinden daha kötü hissederek uykuya daldı. İşte o an, Cara'nın odanın etrafında döndüğü anla Evinin arka köşesinde ve ona neden geldiğini söylediği yerde. O kısacık zaman diliminde, kızın onu tekrar görme konusundaki fikrini değiştirdiği, onunla zaman geçirmek istediği, birbirlerini tekrar tanımak istediği düşüncesini oluşturmuştu. Bir beynin sadece birkaç saniye içinde bu kadar çok yanlış sonuca varabilmesi garipti.

Ve her zamankinden daha kötü hissetmemeliydi - çünkü hiçbir şey farklı değildi. O köşeyi dönmeden *önce*, onu görmekle de ilgilenmemişti. Ama onu daha da sönük bırakan, umudun içine daldığı o kısa an olmuştu.

Yine de uyku çabuk geldi - umutsuzluğun sağladığı tek olumlu şey hızlı uykuya dalma ve o şekilde kalma yeteneğiydi. Geçici de olsa, zihninin başarılı bir şekilde kaçma ve hayatını görmezden gelme yolu olduğunu varsaydı.

Ertesi sabah uyandığında güneş pırıl pırıldı ve *her şeyi* hatırladı. Dün o elbisenin içinde ne kadar güzel ve hatta sofistike görünmüştü. Ne kadar olgun ve profesyonel görünüyordu. Ve adam isteğini geri çevirdiğinde ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğramış görüldüğünü.

Ama lanet olsun, bu küçük bir istek değildi. "Çocuklara moral konuşması yapacak kadar kendini toparla" değildi - "hakkında hiçbir şey bilmediğin bir ekibe liderlik ederek, hiç de uygun olmadığı önemli bir rolü üstlen ve hemen başla çünkü işi yapmak için gülünç derecede kısa bir zamanın var." Gerçek şu ki, bu ona imkansız, aptalca bir iş gibi geliyordu. Kendini insanları hayal kırıklığına uğratmanın kralı gibi hissediyordu; neden bu liseli çocukları, okulu ve tüm kasabayı daha fazla hayal kırıklığına uğratma riskine girmek istesin ki?

Pes etmeleri ve havlu atmaları gerektiğini düşündüğünden değil. Ama bu mucizeyi gerçekleştirecek kişi o değildi; sabahları yataktan zar zor kalkabilen bir adamdı. Bu takımın Cuma gecesi eve zaferle dönmesine yardım etmeyi hayal bile edemezdi. Ve şu anda ihtiyacı olan son şey, hayatının kayıp hanesine bir işaret daha eklemektir. Yüzünü güneşe dönerek yuvarlandı ve tekrar uyumaya kararlı bir şekilde başının üzerine bir yastık çekti.

Sadece uyku gelmedi. Bu da bugünlerde oldukça sıra dışıydı.

Ve sonra ne hissettiğini anladı. Saatin tik takları.

Gerçek bir saat değil, kafasının içindeki saat - Destiny futbol takımının şu anda yarıştığı saat.

Saatin tik takları hayatı boyunca beyinde yaşamıştı; onu her zaman zorlayan şey buydu. Erken kalkmak ve çalışmak, antrenmana ilk önce gitmek ya da oyun kitabını çalışmak, sakatlıklardan sonra iyileşmek için çalışmak, her zaman kendisinin en iyi versiyonu olmak. Saatin tik takları, bir sonraki adamdan önce, bir sonraki maçtan önce, gözlemci gelmeden önce, kadro dolmadan önce bu işi halletmesi gerektiği duygusu, NFL'e nasıl girdiğinin hemen hemen aynısıydı. Kendini bildi bileli bu duygu onu zorluyordu; eğer yapılması gereken bir şey varsa, her zaman ertelemeyen, bir şeyin peşinden giden ve onu başaran bir adam olmuştu.

Kesildiğinden beri geçen son birkaç ay, kafasında tik tak eden bir saatin olmadığını hatırlayabildiği ilk zamandı. Olacak bir yer yok, yapacak bir şey yok.

endişelenecek bir sorumluluğu yoktu. Ama aniden -çok da istemediği halde- geri dönmüştü. Ve Cuma gecesi oynanan futbol maçını düşünmeye başladı - takımın koç olmadan hazırlanmak için ne kadar az zamanı olduğunu biliyordu. Cara'nın onlara yardım edebileceğini düşündüğünü bilerek.

Biraz suçluluk duygusu ve şu düşünce de beraberinde geldi: *Eğer uyumaya devam edersem, saat işleyecek, gün gelip geçecek, sonra bir başkası, bir başkası ve ben kendimi bu durumdan - zaten benimle hiçbir ilgisi olmayan bu durumdan - giderek daha da uzak hissedeceğim. Ve maç günü geçip gidecek ve benim için fark etmeyecek, kazanmak ya da kaybetmek, çünkü bu benim sorunum değil.*

Tutunmayı seçtiği şey buydu - bu onun sorunu değildi, bu yüzden kendini kötü hissetmemeliydi. Radar ekranında bile olmamalıydı. Onu ilk gördüğünde söylediklerinde ciddiye; sadece biraz zaman istiyordu, buna *ihtiyacı vardı*. Kendine. Canının istediği buysa, yenilginin içinde debelenmek için. Hiç kimse ya da hiçbir şey için endişelenmemek. Hayatında bir kez olsun dünyanın geri kalanına karşı sorumluluk hissetmemek.

Sadece tekrar uyuyamadı. Destiny'ye döndüğünden beri ilk kez. Bu da can sıkıcıydı. Aslında, aniden yorgun bile değildi. Genelde kendini halsiz hisseder, tembellik etmekten mutlu olurdu, sanki vücudunun istediği buymuş gibi. Ama şu anda, hoşuna gitsin ya da gitmesin, vücudu ona kalkmasını söylüyordu.

Geniş yatak odasının pencerelerinden giren güneş ısıltı ısıldı, gökyüzü açık ve maviydi. Neredeyse dışarı çıkmak istiyordu. Arka verandasının gölgesinden daha uzağa. Neredeyse.

Garip bir şekilde, bu dürtüden hoşlanmıyordu bile. Cara ya da ailesi tarafından manipüle edilmeye boyun eğmek istemiyordu.

Ama belki bugün evden çıkabilirdi. Arabayla gezerdi. Biraz güneşlenir.

Bu manipüle edilmek değildi.

Belki de sadece... daha iyi hissetmek için bir adımdı.

Arabayı bilerek kasabaya doğru sürmemiştir ama yol oraya çıkıyordu. Ve oraya vardığında, doğduğu günden üniversite için evden ayrılana kadar yaşadığı Destiny'nin kalbine girmekle ilgili bir şey, ruhuna küçük bir teselli ışığı yaktı.

Arabayla geçerken General Mercantile'in verandasını süpüren Büyükbaba Hoskins'i görünce rahatlamamak elde değildi. Yaşlı adam Tyler'ın büyükbabası değildi ama bir bakıma *herkesin* büyükbabasıydı.

Yoldaki hafif bir virajı döndüğünde, hayat ve sonbaharla birlikte hareketlenen kasaba meydanına geldi. Bir çift, basamaklarında iyi yerleştirilmiş birkaç balkabağı bulunan çardakta öğle yemeği yiyordu. Logan Whitaker ve diğer birkaç itfaiyeci, babasının çalıştığı polis karakolunun yanındaki itfaiye binasının önünde kasabanın parlak kırmızı itfaiye aracını süslemekle meşguldü. Dolly's Main Street Café'ye giren biri, çıkan bir başkası için kapıyı tutuyordu. Ve tüm bunları yüreği ferahlamadan kabul etmek zordu. Evet, görünüşe göre Destiny rahatlatıcı yiyeceklere eşdeğerdi.

Adam'ın getirdiği hamburgerden sonra neredeyse Dolly's'e kendisi de uğramak istiyordu ama insanlarla sosyalleşmek zorunda kalacağı düşüncesi, evden çıkmadan önce bir hindili sandviç hazırladığı ve kapıdan çıkarken bir elma aldığı için memnun olmasına neden oldu.

Bu yüzden kasabada herhangi bir yerde durmak yerine, arabayı yavaşça sürerek meydanı geçti ve Creekside Park'a doğru ilerledi. Her yaz düzenlenen karnaval ve hafta sonları oynanan beyzbol maçları dışında burası genellikle sessizdi; Farris Ailesi'nin meyve bahçesinin hemen yanından geçen park, Sugar Creek boyunca uzanıyordu ve gençliğinde çok zaman geçirdiği bir yerdi. Şu anda yürüyüş yapmak ya da bir banka oturup başını arkaya yaslayarak biraz güneşlenmek için iyi bir yer gibi görünüyordu. Kot pantolonunun üzerine hafif bir ceket ve kapüşonlu bir tişört giymiştir, hava soğuktan ama bulutsuz gökyüzünün güneşe izin vermesiyle ısınmıştı.

Arabasını park ettikten sonra, derenin ağaçlarla kaplı kenarı boyunca kıvrılan ve spor sahalarının yanından geçen kırmızı ve altın sarısı yaprakların serpildiği asfalt yola girdi. Açık bir çayırdaki bir grup yetişkin ve çocuk futbol oynuyordu ve kendisine rağmen bu manzara onu gülümsetti.

Kahretsin, oyunu seviyordu. Son zamanlarda nefret etmek istiyordu. Ama küçük çocukların, sınırları gazoz tenekeleriyle işaretlenmiş küçük, derme çatma bir sahada nazikçe atılan pasları yakalamaya çalışmasını izlemek bile ona kendini iyi hissettiriyorsa, belli ki yine de sevmiştir.

İşte o zaman, aksiyona ara verildiğinde, babalardan birinin ona baktığını fark etti, başını eğmiş ve gözlerini hafifçe kısmıştı. Kendini bildi bileli babasıyla birlikte çalışan polis memuru Mike Romo olduğunu yeni fark etmişti ki Mike seslendi: "Tyler Fleet? Sen misin?"

Tyler anında, parkın güvenli bir sığınak olduğunu düşünerek burada durduğu için pişman oldu. İçgüdüsel olarak diğer tarafa bakıp yürümeye devam etmek istedi ama tabii ki yapamadı. Ayrıca Mike'tan her zaman hoşlanmıştı. Hâlâ konuşacak havada değildi, özellikle de muhtemelen kariyerindeki sorunların her ayrıntısını bilen biriyle. Yine de gülümsemeye çalıştı. "Selam Mike, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Mike, Tyler'a acımdan çok hoş karşılandığını hissettiren bir şekilde, "Şehre dönmene sevindim," dedi. Ama Tyler, şartlar göz önüne alındığında geri dönmenin iyi olduğunu ve döndüğünden beri Destiny'den vebadan kaçır gibi kaçtığını dürüstçe söyleyemedi.

Mick Brody, Mike'la birlikte ona doğru yöneldiğinde cevap vermekten kurtuldu ve Mike'ın uzun saçlı, iri yarı bir motorcu olan kardeşi Lucky'nin de kalabalığın içinde olduğunu fark etti, her nasılsa Tyler'ın çocukluğunda olduğu kadar havalı ve sert görünmeyi hâlâ başarıyordu. Adamlar onu selamlamak için öne çıktılar, onu gördüklerine sevinmiş görünüyorlardı.

Etrafindakilere selam verdikten sonra, "Bugün Salı, bu şehirde artık kimse yaşamak için çalışmıyor mu?" diye şaka yaptı.

Hepsi de iyi huylu bir şekilde güldüler ve onu, "Acaba bunu anladılar mı?" diye merakta bıraktılar.

gerçek bir şaka yapıyordu - artık bir işi yoktu.

"Bu hafta geceleri çalışıyorum," dedi Mike ve kardeşini işaret etti. "Lucky de kendi saatlerini belirleyebilecek kadar şanslı olduğu için adını hak ediyor."

"Hâlâ motosiklet boyuyor musun?" Tyler, adamın boya tabancasında usta bir sanatçı olduğunu ve karısı Tessa ile birlikte yaşadığı Whisper Falls yakınlarında bir işi olduğunu hatırlayarak sordu.

Lucky başını salladı. "Hatta bazı arabaları da. Onlar getirmeye devam ettiği sürece ben de boyamaya devam edeceğim."

"*Bu* adamın neden burada olduğunu açıklayamam," dedi Mike, alaycı bir sırıtişla Mick'i işaret ederek.

"Hey," dedi Mick, "arada sırada bir adamın çocuklarıyla takılmak için bir gün izin alması gerekir." Mesleği taş ustalığı olan Mick, Tyler büyürken oldukça sert bir karaktere sahipti ama Tyler'ın lisedeki fen bilgisi öğretmeniyle evlenmesinin onu sakinleştirdiği ve iyi tarafını ortaya çıkardığı açıktı.

"Hey," dedi Mike, "gelip çocuklara merhaba demenin bir sakıncası var mı? Seninle tanışmayı çok isterler."

Şimdi hepsinin çocuğu mu var? İşlerin nasıl değiştiği komik. Ve Tyler kendi kendine "Öyle mi?" dediğini duydu.

İlk düşünce: Üç - say bakalım, üç - NFL takımı tarafından kesilen bir adamla tanışmak hoşlarına gider mi? İkinci düşünce: Oldukça küçük çocuklardı, bu yüzden onun kim olduğunu bildiklerine inanmak zordu.

Yine de Mick cevap verdi, "Şaka mı yapıyorsun? Sen Destiny'nin en büyük rock yıldızısın.

Çocuklarım seni idol olarak görüyor."

Tamam, Tyler bundan biraz şüpheliydi -yine *küçük* çocuklardı- ama omuz silkti ve "Tabii o zaman, memnuniyetle" dedi.

"Hey çocuklar," diye seslendi Lucky, "buraya gelin ve Tyler Fleet ile tanışın."

Tyler, çocukların az önce söylediklerine sadık kalarak, küçük çocuk sürüsü koşarak yanlarına gelirken gözlerinin kocaman açıldığını izledi.

"Gerçekten mi? Aman Tanrım, sen gerçekten o'sun. Sen gerçekten Tyler Fleet'sin!"

"Seninle gerçekten tanıştığıma inanamıyorum! Bu şimdiye kadarki en harika şey!"

"Babam sizinle bir fotoğrafımı çekebilir mi Bay Fleet?"

Tantana Tyler için yeni bir şey değildi, ama hiç beklemediği bir anda bir grup küçük çocuktan gelen tantana... çok sevindiriciydi. Tyler dostça bir gülümsemeyle "Kesinlikle," diye cevap verdi. Sonra güldü ve gözlerini tekrar gruptaki babalara çevirdi. "Görünüşe göre ben yokken Destiny'nin nüfusu artmış. Burada kim kime ait?"

Mick elini dokuz on yaşlarında esmer bir oğlanın omzuna koyarak, "Bu Dustin," dedi ve altı yaşından bir gün bile büyük olmayan sevimli bir kızı işaret etti. "Ve bu da Ava."

Tyler onlara gülümseyerek, "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diye hitap etti.

"Sizinle tanışmak harika!" dedi çocuk, sanki Tyler Superbowl'da oyun kuruculuk yapmış gibi şaşkın görünüyordu.

Mick de şöyle dedi: "Çocuklar, bu adam örnek almanız gereken biri, sizin gibi olmak isteyeceğiniz biri. Çok çalıştı, hayallerinin peşinden gitti ve Destiny'yi gururlandırdı."

"*Bana* söylemene gerek yok baba," diye cevap verdi Dustin akıllıca. "Onun hakkında her şeyi zaten biliyorum!"

Tyler neredeyse Dustin'in görüldüğü kadar huşu içinde hissetti - memleketinin kendisiyle gurur duyuyor gibi görünmesinden dolayı huşu içinde.

İşte tam o sırada Rachel Farris Romo'nun minyatür halini andıran on yaşlarında sarışın bir kız öne çıkarak cesurca, "Ben Farris Romo, bu da benim şapşal kardeşim Alex," dedi. Beş ya da altı yaşlarındaki çocuk, Romo klanının çoğu gibi koyu renk saçlıydı ve bir nevi mini Mike'tı.

"Farris," diye azarladı Mike, "kardeşine aptal deme, sen daha iyi bilirsin."

"Peki bu senin mi oluyor?" Tyler Lucky'ye hitap ederek, geriye kalan tek küçük kız olan, diğerlerinden daha küçük, utangaç görünümlü sarı saçlı kızını sordu.

Lucky sadece güldü. "Hayır, bu onu Logan ve Amy'nin yapıyor-ben bugün sadece amca işini yapmak için buradayım."

Farris Romo, kollarını ona sımsıkı dolayarak ve "Lucky Amca gelmiş geçmiş en havalı amca" diyerek bunu doğruladı.

Tyler buna inanmakta hiç zorlanmadı.

Sonra Mike en küçük çocuğun elini tutarak "Emma Whitaker ile tanışın, Destiny'deki en tatlı okul öncesi çocuk" dedi.

Buna karşılık küçük kız kızardı.

Mike, bir su tesisatı sorununun Destiny İlkokulu'nu bir günlüğüne kapattığını, bu yüzden de çocukların sonbahar havasının tadını çıkarmak için dışarı çıkmaya karar verdiklerini açıkladı. "Ve şimdi Tyler Fleet'i de görebileceğiz," diye ekledi sırtarak.

Genç Dustin Brody, Tyler'a ne kadar büyük bir hayranı olduğunu ve büyüdüğünde Bulldogs için oynamak istediğini ve belki de üniversite seviyesinde de oynamak istediğini söylemeden duramadı. İyi konuşan çocuk sözlerini şöyle bitirdi: "Siz benim için gerçek bir ilham kaynağısınız Bay Fleet."

"Lütfen," diye yanıtladı, "bana Tyler de."

"Gerçekten mi?" Dustin'in gözleri Tyler'ın kişisel arkadaşı olma daveti karşısında daha da açıldı.

Söz verilen fotoğraflar çekilirken, Farris ve Alex Romo bile onunla tanışmaktan heyecan duyduklarını açıkça belli ederken -Farris, "Arkadaşlarım kıskançlıktan ölecekler!"-Tyler, yolunun onu bu şekilde yönlendirdiği için şimdi mutlu hissetmekten kendini alamadı. Eski tanıdıklarla karşılaşmanın eve hoş geldin ve çocuklarımla tanış gibi bir durumdan çok üzgünüm, tekrar kesildim gibi bir durum olacağını düşünmüştü. Grupla takılmak... beklenmedik bir rahatlama kaynağı daha oldu. Her ne kadar bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemese de.

"Yani," diye girişti Mick, "bu muhtemelen çok zorlama olacak ama... bizimle biraz top çevirmek istemez misin?"

Tyler, Tyler'ın varlığından hâlâ büyülenmiş gibi görünen çocuğunu sorduğunu hemen anladı. Peki nasıl hayır diyebilirdi?

Oyuna katıldı ve ekibin geri kalanı yorulduğunda, bir süre Dustin'le topu ileri geri paslaşarak çocuğun atış koluna iltifat etti. "İyi bir spiral pas atıyorsun dostum."

Daha sonra Mick'e şöyle dedi: "Cidden, onun yaşındaki bir çocuğa göre çok iyi bir kolu var. Bunu geliştirirsen geleceğin oyun kurucusu olabilirsin."

Grup o sırada parktaki bir piknik masasının etrafında toplanmış, atıştırmalıklar dağıtıyor ve çocuklar için meyve suyu kutuları çıkarıyordu ve Tyler'ın içinden gülmek geliyordu. Bir zamanlar Destiny'nin sert ve kabadayıları olan bu adamlar

-Mike bile polis olmasına rağmen sert bir adam olarak ün salmıştı ve açıkça evcilleşmişti.

Ve kendisine rağmen, çekiciliği görebiliyordu. Sizi örnek alan ve aya asıldığınızı düşünen küçük çocuklar. Zeki, güzel eşler, dolu dolu bir hayatları ve kasabayı ayakta tutan kariyerleri vardı. Hepsi de çok mutlu görünen hayatlar.

Hem de şöhret, tantana ya da büyük maaşlar olmadan.

Her zaman NFL'de, spot ışıklarının altında olmayı arzulamıştı. Spot ışıkları *için* değil, oyunu sevdiği için. Ama her zaman spot ışıklarının da beraberinde geldiğini biliyordu; bu her zaman hayalinin bir parçasıydı ve hiç umurunda olmamıştı. Ama belki de yetişkin akran grubunun çoğunun diğer NFL oyuncularından oluştuğu düşünüldüğünde, hayatta daha fazlası olduğunu, tantananın eğlenceli olabileceğini ama asıl önemli olanın bu olmadığını hatırlatmak iyi gelmişti. Gerçek şu ki, onunla paslaşarak bir çocuğun gününü güzelleştirmek, uzun zamandır hayatındaki en anlamlı tantanaydı.

"Hey," dedi Mick, konuşmaya ara verdiklerinde ona doğru bakarak, "okula gitmen gerekiyorsa seni tutmamıza izin verme."

Lucky, "Okul mu?" diye sorduğunda Tyler ona "Bilmiyorum" dedi.

Lucky'nin cevabı Tyler'ın daha sessiz olan cevabını bastırmış olmalı ki Mick, "Evet, Jenny Tyler'ın Koç Parr'ın yerine geçebileceğini söyledi, Cuma günü büyük maç varmış." diye cevap verdi.

Mike'ın gözleri öyle bir açıldı ki, Tyler'ın gezegeni kesin bir yok oluştan kurtardığını düşünebilirdiniz. "Ciddi misin? Bu harika bir şey. Bu çocuklar çok çalıştılar ve dünkü haber çok ağır bir darbe oldu."

Tamam, Tyler'ın bunu engellemesi gerekiyordu.

Ama cevap vermek için ağzını açtığında, masanın etrafındaki tüm hevesli ve umutlu yüzler karşısında ne *yapacağını bilemedi*. Özellikle de Dustin Brody'ninkiler, onun *kesinlikle* en yüksek mertebeden bir süper kahraman olduğunu düşünüyordu.

Bu yüzden tereddüt etti, sonra kelimelerini dikkatle seçti. "Evet, eminim öyledir. Ama... dürüst olmak gerekirse, hiç koçluk deneyimim yok."

"Ne olmuş yani?" Mike dedi ki. "Hepsinin örnek aldığı senin gibi bir adamın onları desteklemesi ve onlara inanması bile morallerini yüksek tutmaya ve eve galibiyet getirmeye yeter."

Tyler onlara bunu yapacağını hiç söylemedi. Ama yapmayacağını da söylemedi. Saat üçü birkaç dakika geçe ayrılmak için arabasına bindiğinde, kendini liseye doğru dönerken buldu. Yine de tek nedeni... takımı tamamen hayal kırıklığına uğratmak istememesiydi. Ve Cara'yı da tamamen hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Bu takıma koçluk yapamazdı ama onlara moral konuşması yapabilirdi. Mike'ın dediği gibi, morallerini yükseltmeye çalışabilir, gerekenlere sahip olduklarını bilmelerini sağlayabilir ve bu sezon şimdiye kadar oynadıkları oyunu **o y n a r l a r s a** kendilerini gururlandıracaklarını ve zirveye çıkacaklarını söyleyebilirdi. Doğrusu, buna gerçekten inandığından emin değildi. Onları oynarken hiç görmemişti bile. Crestview'i de hiç izlememişti ama onlar

çok daha büyük bir okul ve her zaman zorlu bir rakip. Oyun planını uygulamak için koçları bile yanlarında olmadan kazanmak muhtemelen zor bir iş olacaktır.

Ama bir moral konuşması yardımcı olabilir. Koçluk dizginlerini eline alacak gücü olmasa bile, bu da bir şeydi. Umursamayan bir pislik olmadığını gösterecek bir şey. Belki de bu çocukların inançlarını korumalarına yardımcı olacak bir şey. Bu bir kazançtı. *Gerçek* bir galibiyetle sonuçlansa da sonuçlanmasa da.

Şansı yaver giderse, stadyumun dışına park edebilir ve soyunma odalarının ötesindeki antrenman sahasına kimseye çarpmadan gidebilirdi -takım dışında- koçluk rolünü üstlenmek için burada olmadığını açıklamasını gerektirecektir.

Ama tabii ki bu düşünceye kapılır kapılmaz Cara, onu bir şey yaparken yakalamak için bekleyen bir hırsız gibi soyunma odalarının yanındaki gölgelerden çıktı. Yine de onun kendisine gülümsediğini görmek güzeldi. "Geldin. Gerçekten geldin."

Bu gülümseme tüm vücuduna ve pantolonunun içine yayıldı. Kesildiğinden beri ilk kez orada bir şey hissetmişti ve bu onu biraz daha dikletirdi

-Ve keşke eski günlerdeki gibi onu kollarına alıp öpebilseydi.

Ama gözünüzü ödülден ayırmayın. Bu da hızlı girip çıkmak. Ve niyetinizi açıkça belli edin. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar nefret etse de, özellikle de tam o anda onu sertleştiriyordu.

"Heyecanlanma," dedi ona - heyecanlanan *kendisi olduğu* için ironik bir şekilde. "Düşündüğün gibi değil. Onlara moral vermek için buradayım, hepsi bu, başka bir şey değil."

Konuşurken yürümeye devam etti; hızlı adımlarla yanından geçip gitti, böylece onunla tartışma fırsatı bulamayacaktı. Başka herhangi bir anda, onunla sohbet etmeyi, onunla büyük ya da küçük herhangi bir zaman geçirme şansını memnuniyetle karşılardı ama tek amacı onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak olduğunda değil.

Ancak kırmızı ve beyaza boyanmış, çocukların çoktan çalışmaya başladığını duyabildiği antrenman sahasından birkaç adım ötedeki cüruf taşlı soyunma odasının köşesine ulaştığında durdu ve ona baktı. "Onlara koçluk yapmamın istendiğini bilmiyorlar, değil mi? Umarım kimse onları olmayacak bir şey beklemeye yönlendirmemiştir."

Başını kısa bir süre salladı ve yumuşak bir sesle konuştu, gülümsemesi artık yoktu. "Hiçbir fikirleri yok." Sesi üzgün geliyordu.

Dün onun evine geldiğinde hissettiği gibi olduğunu tahmin ediyordu. Onu gördüğünde, kendisini mutlu edecek şeyi yapmak için geldiğini düşünmüştü ama yanıldığını anlamıştı.

İşte o zaman anladı. *Bunu yapabilirdim... onun için.*

Belki bu... bir şekilde, küçük bir yolla, on yıl önce yaptıklarımı biraz olsun telafi edebilirdi. Belli ki bu okul onun için çok önemli ve bunu ona iyi biri olduğumu, tekrar güvenebileceği biri olduğumu göstermek için yapabilirim.

Ama doğru sebep bu değildi. Sadece değildi. *Eğer bunu sadece Cara için yapsaydım, yarım yamalak yapmış olurdum, içimden gelmeden yapardım ve çalışkan bir ekip bundan daha iyisini hak ederdi.* Hayır, eğer Cara'ya kendini tekrar kanıtlayacaksa, bunun başka bir yolu olmalıydı.

"Güzel," dedi ona. "Onları hayal kırıklığına uğratmak istemem." Kendi sözlerinin onu terk ettiğini duydu ve ironinin bugün akmaya devam ettiğini fark etti: Onları hayal kırıklığına uğratmak istemem... onları hayal kırıklığına uğrattığımı bilmelerini sağlayarak.

Böylece, bir zamanlar bir milyon tur koştuğu, bir milyon sınav çektiği ve bir milyon antrenman pası attığı antrenman sahasına çıktı. Ancak nostalji için zaman yoktu; tüm genç erkek takımı sahada kendilerine kimin katıldığını görmek için döndü. Onlardan ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama aldığı şey... Dustin Brody'nin verdiği aynı huşu oldu.

"Sen... Tyler Fleet misin?"

"Tabii ki öyle - herkes Tyler Fleet'in kim olduğunu biliyor!"

"Vay canına, bu harika!"

"Futbol oynamamın sebebi sensin, dostum."

Bu sonuncusu, Adam'ın oğlu ve takımın oyun kurucusu Jacob Becker olarak tanıdığı çocuktan gelmişti. Tyler'ı tam kalbinden vurdu ve nutku tutuldu.

Jacob sözlerine şöyle devam etti: "Beni hatırlıyor musunuz bilmiyorum ama ben çocukken babam için çalışıyordunuz. Eyalet şampiyonu olduğun yıl her maça gitmiştik. Attığın her pas mermi gibiydi. Ve cepte çok sakindin. Tıpkı senin gibi olmak istedim ve hala da olmaya çalışıyorum."

"Tabii ki seni hatırlıyorum Jacob. Sen, Joey ve tüm takımın bu yıl çok başarılı olduğunuzu duydum."

İşte o zaman Jacob'ın ikizi omuz silkip şöyle dedi: "Öyleydik. Koçumuzu kaybetmeden önce. Şimdi ne olacak bilmiyorum. Bir ara playofflara kalma şansımız olabileceğini düşündük ama..." Durdu ve başını salladı, şimdiden yenilmiş görünüyordu.

"Hâlâ yapabilirsin," dedi Tyler hemen. "Koçun gitmeden önce ne kadar yetenekliysen şimdi de o kadar yeteneklisin. Sadece azimli ve kendinden emin olmalısın. Bu mağlubiyetin seni etkilemesine izin verme."

"Bize koçluk yapmak için mi buradasın?" Jacob temkinli bir şekilde sordu ve sahadaki her çocuk umutla canlandı, tüm gözler doğrudan Tyler'a dikildi.

Lanet olsun.

"Bu o olmalı," dedi başka bir çocuk, o hemen cevap vermeyince. "Tyler Fleet'in burada başka ne işi olabilir ki?"

Ve bu kadar çabuk, varsayım yapıldı. Diğerleri ona teşekkür edip günü kurtardığını, sezonu kurtardığını, *kendilerini kurtardığını* söylerken çocuklar yuhalamaya ve bağırmaya başladı. "Bizi kesinlikle kurtarıyorsun!"

Söyleyebileceği çok şey vardı.

Futbolun ölüm kalım meselesi olmadığını söyleyebilirdi. Ama bunun önemli olduğunu biliyordu - çok çalışmak önemliydi, çok oynamak önemliydi, görev yapmak önemliydi.

Bir takım olarak etkili olmak önemliydi, okul ve toplum gururu önemliydi ve yüksek öğrenim için potansiyel burslar önemliydi.

Kazanmaya devam etmek için *ona* ihtiyaçları olmadığını anlamalarını sağlamaya çalışabilirdi. Aslında, üç kez kaybeden biri, başarı tarifiinin bir bileşeni olmak zorunda değildi. Ama buna inanmadıklarını biliyordu. Liderliğin önemli olduğunu biliyordu, sadece *algılanan liderlik* olsa bile, size rehberlik edecek birinin olması, size inanan ve bunu bilmenizi sağlayan birinin olması.

Ve onlara bugün buraya gelme nedeninin bu olmadığını söyleyebilirdi. Silahlarına sadık kalabilir, içine kapanabilir, bir sonraki adımının ne olacağını anlamak için istediği zamanı ayırabilir, sadece *olmak için* zaman ayırabilir ve kariyerinin ve hayat boyu hayalinin büyük başarısızlığını geride bırakmaya çalışabilirdi.

Ama o anda bunların hiçbirini söylemeye cesaret edemedi. Oyuncular çok heyecanlı, çok umutluydu. Ve oyun sahasında umudun değerini anlıyordu. Kendi kariyerinde çok uzun bir süre umudunu korumuştı, ta ki hiç kalmayana kadar. Umut değerli bir şeydi. Ve etrafındaki yüzler ona genç, hevesli ve büyüklüğün zirvesinde olmanın ne demek olduğunu hatırlatıyordu. Bunu bu çocukların elinden nasıl alabilirdi?

Ve işte o zaman, takım etrafında toplanırken ağzından tamamen planlanmamış kelimelerin dökülmeye başladığını duydu. "Dinleyin, daha önce hiç koçluk yapmadım ama elimden geleni yapacağım. Eğer siz bana güvenirseniz, ben de size güvenirim." Konuştukça sesi daha da yükseliyordu ve sonunda sözlerini şöyle bitirdi: "Birlikte çalışacağız ve bu Cuma gecesi Crestview'i yerle bir edeceğiz!"

Çocuklar tezahürat yaptılar, aşağı yukarı zıpladılar ve sanki büyük maçı kazanmışlar gibi göğüslerini yumrukladılar. Bu da Tyler'ı anında çalışma moduna soktu. "Ama hey, henüz yapmadığımız bir şey için kendimizi kutlamak için zamanımız yok. İşe koyulmamız lazım. Biri bana bir oyun kitabı getirsin. Herkes esnemeye ve ısınmaya başlasın. Sonra gruplara ayrılacağız ve oyun kurucuların ve alıcıların benim için bazı rotaları çalıştırmaya başlamalarını isteyeceğim."

Tam o sırada Tyler'ın sağındaki soyunma odasından, göğsünde *DHS Futbol, Yardımcı Koç yazan* kırmızı bir golf tişörtü giyen sessiz görünümlü bir adam çıktı.

Tyler elini uzattı. "Tyler Fleet. Senin için de uygunsa ekiple birlikte çalışacağım."

"Tanrı'ya şükür," dedi elli yaşlarındaki ince adam rahat bir nefes alarak. "Elimden geldiğince yardım edeceğim."

"Antrenmandan sonra akşam yemeğine ne dersin?" Tyler önerdi. "Benimle kadronun ve oyun kitabının üzerinden geçer misin?"

"Kesinlikle," dedi adam gülümseyerek. "Ben Craig Brittle, bu arada. Sizinle tanışmak bir onur Bay Fleet."

İnsanlar burada kesinlikle resmileşmişti. Ya da... belki de bütün öğleden sonra gördüğü şeyi kabullenmeye başlamalıydı - burada kimse onu hayal kırıklığına uğratmış gibi görünmüyordu ve aslında ona son derece saygılı davranıyorlardı. "Bay Fleet benim babam," dedi. "Bana Tyler de."

"Gidip şu oyun kitabını getireyim, Tyler," dedi Craig Brittle, sanki yeniden hayata dönmüş gibiydi.

Yardımcı koç uzaklaşırken Tyler, Cara'nın gitmediğini fark etti. -Hâlâ gölgelerin arasında durmuş olanları izliyordu. Gözleri buluştuğunda kendini biraz kıkırdarken ve başını sallarken buldu. Sessiz *Beni bu işe nasıl bulaştırdın?*

Ve ona gülümsemesi, "Teşekkür ederim," demesi adamın içine işledi ve bunu *onun* için resmen yapmamış olsa bile, onu mutlu etmenin iyi hissettirdiğini ve şimdiden buna değdiğini söyledi.

Yedinci Bölüm

Cara arabadan inmeden önce dikiz aynasından görünüşünü kontrol etti. Kırmızı Destiny Bulldogs kapüşonlu sweatshirt. Kırmızı-beyaz örgü kışlık

tepesinde kabarık top ve kenarında *DHS* olan şapka-çek. Bir elde sallamak için Destiny Bulldogs flaması ve diğer el için büyük köpük parmak-kontrol. Bir futbol maçının detaylarını bulanık değil de net görebilmek için gerekli olan numaralı gözlük-çek. Öğleden sonra sanat öğrencileri tarafından bir yanağa şablonlarla basılmış DHS logosu, diğerinde bir bulldog -Kontrol et. Büyük maça hazırdı.

Daha stadyuma girerken, havadaki yüksek enerjinin cızırtısını hissedebiliyordu. Tribünler çoktan dolmuştu ve beklentiyle uğulduyordu. Tıpkı spor salonunun tribünlerinin bu öğleden sonraki moral mitinginde uğuldadığı gibi.

Tabii ki mitingin sunuculuğunu yapmak ve Tyler'ı tanıtmak da ona düşmüştü -çünkü Destiny Lisesi'nde rastgele hangi iş yoktu ki? Onun "bizi kurtarmaya gelen" "memleketimizin kahramanı" olduğu ve "ona sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuz" hakkında uygun şeyler söylemesi gerekiyordu. Bunları coşkuyla söylemeli, her kelimededen heyecan duyduğunu belli etmeli ve Tyler'ın tüm bunların sadece öğrenciler için bir gösteri olduğunu anlaması için dua etmeliydi.

Tyler mikrofona geldiğinde, tüm okul çılgına döndü. -Bir aşağı bir yukarı zıplamak, o kadar uzun tezahürat yapmak ki etkinliği geciktirmeye başladı. Yine de tezahürat yapmak ve gaza gelmek bir moral toplantısının amacıydı.

-Tamam mı? Daha başlamadan görev tamamlanmıştı.

Tyler mikrofona mütevazı şeyler söylerken, Cara kız öğrencilerin aralarındaki bu çılgınca çekici yaşlı adama bayıldıklarını fark etti, sevimli kazanan gülümsemesini gülümsüyordu, Bulldogs tişörtünün altında kaslı fiziğini zar zor gizliyordu, bu da ona son bir iki aydır spor salonundan uzak kalmanın ona zarar vermediğini söylüyordu.

Görünüşe göre Tyler'ın takımla geçirdiği birkaç gün son derece iyi geçmişti, çünkü Jacob Becker'dan birkaç söz söylemesi istendiğinde, Koç Parr'ın ayrılışına ağıt yakmak ve bunun ne kadar zorlu bir maç olacağından bahsetmek yerine, Koç Fleet'e sahip oldukları için ne kadar heyecanlı olduklarını söyledi - hatta ona Koç Fleet dedi ve bu gece Bulldogs'a büyük bir galibiyet daha getireceklerini tam bir güvenle açıkladı.

Cara stadyum merdivenlerinden tribünlere tırmanırken, kocaları, çocukları ve diğer arkadaşlarıyla birlikte orada bulunan Jenny ve Amy tarafından el sallandı ve bir banka yerleşip Tyler'ı saha kenarında oraya aitmiş gibi görmek için sahaya baktığında, durumla ilgili her şey oldukça mükemmel görünüyordu. Geçici koç olarak görev yapacak mükemmel kişiyi bulmuştu. Kalabalık mükemmel bir şekilde coşmuştu ve takım onun dümende olmasından dolayı mükemmel bir heyecan duyuyordu. Crestview takımı için bir zayıflık gibi görünebilecek şey, şimdi -biraz şaşırtıcı bir şekilde- mükemmel bir güç olarak görünüyordu. Ve kazansın ya da kaybetsin, Tyler başlangıçta reddettiği bu rolde artık son derece rahat görünüyordu ve son derece verimli bir hayat sürmeye geri dönmüştü.

Burada mükemmelden daha az olan tek şey... kendini sadece onu izlemek isterken bulmasıydı. Amigo kızlar bu hafta boyadıkları ve üzerinde "*Takımımız TY ile FİLO'dur!*" yazan devasa pankartı kaldırıp oyuncular pankartın arasından sahanın ortasına doğru koşarken bile gözleri hızla Tyler'a kaydı. Jacob, Tyler'a bağlandığında bile

Joey ile maçın ilk oyununda otuz yarıdalık bir pas atarken, Tyler'ın tepkisine odaklanmıştı. Destiny Dogs'larını ne kadar sevse de, dikkatini çeken ilk aşkıydı.

Ve bu çok kötü bir işaretti. Çünkü Edna haklıydı -birinin sizi nasıl incittiğini unutmadan onu affedebilir, böylece kendinizi bunun tekrarlanmasına izin vermekten koruyabilirdiniz. Ve burada kalması kesinlikle geçiciydi -şu anda ne düşünürse düşünsün, Tyler gibi bir adam çok sevilen ve karizmatik biriydi, artık halsizliğinden kurtulmuştu, kısa süre içinde oyuncu ya da renkli yorumcu olarak milyonlarca teklif almayacaktı ya da kim bilir, biraz koçluk deneyimi kazandıktan sonra, özgeçmişine bunu eklemek onu herhangi bir yerde koçluk pozisyonlarına götürebilirdi.

Ve bunun yanı sıra, onu gerçekten affetmiş miydi? Affettiğinden emin değildi. Ve bu kin tutmakla ilgili değildi; onu terk edişinin, hayatında sevgiye en çok ihtiyaç duyduğu anda bir düğmeyi çevirip onu sevmeyi bırakmasının ruhunda yarattığı derin acıyla ilgiliydi.

Yani ona karşı duyduğu neredeyse elektriksel çekimin hâlâ çok talihsiz bir olay olmasının milyonlarca nedeni vardı.

Maçın gidişatını tamamen kaybetmişti ama seyirci tezahürat ve çığlıklarla patladığında Bulldogs'un az önce bir gol attığını fark etti. İşte o anda Tyler döndü, onu tribünde buldu ve gülümsedi. Evet, tribünler tıklım tıklımdı ve Tyler herhangi birine ya da sadece Bulldog tezahürat bölümüne bakıyor olabilirdi ama o kalp durduran sırtışın ona ait olduğunu biliyordu. Şu anda sahada olan biten her şeye rağmen, adamın onu arayıp bulduğunu, nerede olduğunu bildiğini ve onun aklında olduğu kadar kendisinin de aklında olduğunu biliyordu.

Onun için mutluydu, takıma koçluk yaptığı için mutluydu ve skor için mutluydu, bu yüzden doğal olarak gülümsedi. Ama bu kesinlikle kıyametin habercisiydi.

Tyler oyuna yeniden odaklandığında, özel takımlar ekstra sayı için hazırlanırken, Amy'nin kocası Logan arkasından yüksek sesle, "Bunu gördüm," dedi, hatta omzunu dürttü. Kadın ona dönüp baktığında Logan da sırtıyordu. "Küçük bir romantizm yeniden mi alevleniyor?"

Aman Tanrım. Tam da ihtiyacı olan şeydi; tüm kasaba, bunca yıldan sonra aralarında hâlâ bir çekim olduğunu öğrenmişti. Logan iyi huylu bir adamdı, belli ki Tyler'ın gülümsemesinin hoş bir şey olacağını düşünüyordu ama o hemen "Hayır, asla olmaz. Biz tarih olduk."

"Oturduğum yerden öyle görünmüyordu," diye alay etti Logan.

Amy ona dirsek atmakta gecikmedi ve "Logan, kes şunu" diye uyardı.

Tam bu sırada, onun bir sıra önünde oturan Mike Romo dönerek, "Belki de olmamalısın. Tarih, yani. O harika bir adam."

Rachel kocasını susturmaya çalışırken, Mick Brody Jenny'nin diğer tarafından araya girerek ekledi: "Geçen gün parkta karşılaştığımızda çocuklara çok iyi davrandı. Öyle değil mi, Dusty?"

Jenny ve Mick'in arasında duran Dustin Brody, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde Cara'ya doğru eğildi: "Onunla tanıştığıma hâlâ inanamıyorum! Ve onunla paslaştığıma! Hayatımın en havalı günüydü!"

"Bu harika," diye cevap verdi zoraki bir gülümsemeyle.

Crestview hücumu sahaya çıktığında grup yeniden maça odaklandığında Jenny alçak sesle Cara'ya şöyle dedi: "Muhtemelen bunu duymak istemediğini biliyorum ama çocuklara karşı çok nazikti. Dustin bunu anlata anlata bitiremiyor."

Cara da sesini çıkarmadı, hafifçe sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Eminim öyledir. Ama bu onunla romantik bir şeyler yapmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Jenny. "Yine de bil diye söylüyorum, ağzın bir şey söylüyor ama gözlerin başka bir şey söylüyor. Onu izlemeye devam ediyorsun."

Cara bakışlarını eski sevgilisinden ayırıp ait olduğu yere, oyuna çevirirken, "Hayır, istemiyorum," diye itiraz etti.

Belli ki Kader'in adamları unutmuşlardı ya da hiç bilmiyorlardı.

-Tyler kasabayı terk ettiğinde işler nasıl kötüye gitmişti ve muhtemelen bunun onun için bu kadar sarsıcı ve hayatını değiştirici olduğunu fark etmemişlerdi. Jenny, Cara'nın iç çatışmasına biraz *fazla* uyum sağlamış olsa da, kadınların hatırlamasına ve anlamasına minnettardı.

Maç tam bir kıran kırana mücadeleye dönüştü. Savunma çok mücadele etti ama Crestview'in sayı atmasını engelleyemedi ve Bulldogs devreyi yedi sayı geride kapattı. Yine de moralleri yüksekti, çünkü Köpekler büyük rakiplerine karşı kendilerini tutuyorlardı ve daha oynanacak çok maç vardı.

Destiny üçüncü çeyrekte oyunu yirmi birde eşitlediğinde ve hemen ardından golcü Houston Dean'in golüyle öne geçtiğinde Mike şu yorumu yaptı: "Devre arasında Tyler onlara ne dedi bilmiyorum ama şuna bakın!"

Adam Becker ve Sue Ann Simpkins, sadece Adam'ın ikizlerini ön sıradan izlemek için değil, aynı zamanda Sue Ann'in kızı Sophie'nin de son sınıf öğrencisi olması ve Logan'ın ellerini ağzına götürerek "Hey Becker, çocukların çimleri yakıyor!" diye bağırması nedeniyle aşağıda oturuyorlardı.

Neredeyse Cara kadar Bulldog kıyafetleri giymiş olan Adam, sırtarak "Tıpkı babaları gibi!" diye bağırarak için döndü. Tyler bu gece stadyumdaki tek eski Bulldog oyuncusu değildi.

Dördüncü çeyrekte Raiders sayı bulmak için çok çalıştı ancak Bulldogs onları tuttu ve bir saha golü denemesini kaçırdılar. Maç yirmi dörde yirmi bir skorla sona erdi ve Bulldogs tarihi galibiyet serisini sürdürdü.

Kalabalık çılgına dönmüştü ve Cara oyuncuların sahada kutlama yapmalarını, zıplamalarını ve ardından Tyler'a koşarak onu da bu kutlamanın bir parçası yapmalarını izlemeye bayılıyordu. Destiny, Ohio'da neşeli bir Eylül gecesi idi.

Trib nlerdeki mutlu kalabalık vedalaşıp dağılmaya başladığında, Cara arkadaşlarıyla birlikte tribün merdivenlerinden inmeye başladı - ancak saha seviyesine ulaştığında Raybourne Fleet'in yoluna çıktığını gördü.

Hafifçe irkilmiş, köpük parmağı ve bir kolunda tuttuğı flama ile kısa bir süre durdu.

O kadar ileri gitti ki, uzanıp kızın boştaki elini coşkuyla kavradı ve kocaman bir gülümsemeye şöyle dedi: "Bunların hepsi senin sayende! Bunu sen ger ekleştirdin! Sana ne kadar teşekkür etsem az! Oğlumuzu hayata döndürdün."

Biraz bunalmış bir halde nefesini dışarı verdi ve mırıldandı: "Bu biraz abartılı oldu."

"Hayır," diye ısrar etti, başını salladı, hâlâ o kocaman kulaktan kulağı sırtışı vardı, "değil. Onu hiç bu kadar   km ş görmemiştim ve şimdi tekrar ayağı kalktı ve sana teşekkür etmeliyiz. Burada bir mucize yarattın ve bunu unutmayacağım."

Adam elini bırakıp yoluna devam ettiğinde, sanki bir anlığına rahatlama kasırgasına kapılmış gibi hissetti. Oğlu söz konusu olduğunda yapma eğiliminde olduğı gibi biraz aşırıya kaçtığını düşünse de, başka bir şekilde, belki de birkaç mucizeyi oyuna soktuğunu varsaydı. Cesur ve d hiyane bir hamleyle takımın galibiyet serisini kurtarmış ve bir adamı sıkıntılı durumdan çıkarmıştı. Kendisine rağmen - Tyler ve ona karşı olan hisleri hakkındaki bazı çekincelerine rağmen - bu karşılaşma onu kendi gülümsemesiyle baş başa bıraktı.

Bu yılki sürpriz galibiyet serisi Columbus haber kanallarından birinden bir TV kameramanını çekmeye başlamışken, Tyler'ın y nettiğı bu maçta sahnede sadece birkaç kamera değil, hatta birkaç gerçek muhabir de vardı ve tam o sırada Cara sahada Tyler'a akın ettiklerini gördü. Kameramanlar da koşuştururken bir kadın muhabir yüzüne mikrofon tuttu ve Cara tüm bunlar olurken durup dinledi ondan birkaç metre uzakta.

"Nasıl oldu da eski takımınıza koçluk yapmaya başladınız? Uzun zaman önce oyun kuruculuk yaptığınız stadyuma geri dönmek nasıl bir duygu?"

Tyler her zamanki gibi soğukkanlılığını koruyarak şu yanıtı verdi: "Bu gece benimle ilgili değil, ben de sizin gibi saha kenarındaydım. Bu gece, bu çocukların ezeli bir rakibe karşı nasıl harika bir galibiyet aldıklarıyla ilgili. Çok yürekten oynadılar ve bu *onların* anı." Sonra bir kolunu uzatarak Joey Becker'ı yanına çekti. "Joey ile konuşun, bu gece yaklaşık iki yüz yarda ve iki TD ile tam bir koşu makinesi."

Tyler kadrajdan çıktı ve Joey'i hayranlık duymaması zor bir hareketle zafer anıyla baş başa bıraktı. Gerçek şu ki, medyanın bu maça ilgisi yenilmez küçük kasaba takımı Destiny Bulldogs'dan çok Tyler'ın varlığıyla ilgiliydi, ama o bunu başka bir Tyler Fleet anına dönüştürmelerine izin vermeyi reddetmişti.

"Kendine bir bak, mükemmel Destiny Bulldogs amigo kızı."

İrkildi, sonra döndüğünde günün adamını yanı başında buldu. Tanrı aşkına, bu gece Joey'i muhabirle birlikte izlerken gözlerini ondan bir kez ayırmıştı ve adam ona gizlice yaklaşmayı başarmıştı. Onun bakışlarıyla karşılaştığında, bakışları flört doluydu. Adamın sözleri de çapkınca çıkmış ve kızın içinde dalgalanmıştı.

Ama o bunu duymazdan gelerek, "Bunu yaptığınız için çok mutluyum. Tüm toplum minnettar. Crestview'i en son yendiğimizde... yani *biz son* sınıftayken." Sadece...ugh. O kadar çabuk, beceriksizce onları oraya, anılara, Destiny Lisesi'nin koridorlarından arabasının arka koltuğuna kadar her yerde çoğunu *birlikte* yaşadıkları genç olmanın neşesine, kızgınlığına ve duygularına ve *tutkusuna* geri götürmüştü. *Konuşmaya devam edin. Normal davran.* "Her neyse, bu çocuklar için harika bir şey."

Ona yumuşak bir gülümseme attı, gözlerini izledi, bazen bakışlarının ağzına düşmesine izin verdi. Bakışlarıyla onu bir kez daha olduğu yerde sabitledi ve sessizce şöyle dedi: "Ve bu benim için de iyi. Dediğin gibi. Sen haklıydın."

Nazikçe başını salladı. "Dışarıda olmak güzel. Yeniden bir şeyler yapıyormuşum, dünyaya üretken bir şeyler katıyormuşum gibi hissetmek."

Adamın kendisine odaklandığının fazlasıyla farkındaydı; o mavi, mavi gözler, esintili bir sonbahar gecesi için içini fazlasıyla ısıtıyordu. "Güzel, sevindim." Bakışlarını karşılamak biraz zorlaşıyordu, çünkü kapüşonunun altındaki teni karıncalanıyordu, bu yüzden gözlerini indirmeye devam etti, "Yani... rolünde kalacak mısın?" diye sorarken bile. Sezonun geri kalanında?"

"Evet, kesinlikle," diye cevap verdi, hâlâ ona doğru küçük, seksi bir gülümseme gönderiyordu. Yine de başını kısa bir süre salladı. "Hâlâ ne yaptığımdan emin değilim ve her seferinde kazanacağıma söz veremem ama... denediğim için mutluyum. Ve birkaç gün iyi geçti." Tam bu sırada başını eğerek ona şakacı bir sırıtış attı. "Gözlükleri ne zaman aldın?"

"Oh." Hafifçe soludu, sonra nedense onlara dokunmak için uzandı ve elinde olmadan biraz gülümsedi. "Yirmi yaşlarındayken sanırım. Onlar sadece mesafe için, sinemaya ya da spor müsabakasına gitmek için."

"Bu gece çok güzel görünüyorsun." Daha fazla flört, gözleri kızın üzerinde geziniyor, gülümsemesi hem seksi hem de tatlı.

Ama bu, işleri bir adım öteye götürdü ve Cara'da bir anlık güçlenmeye, buna bir son vermesi gerektiğini bilmesine neden oldu - sesi niyet ettiğinden çok daha hoş ve alaycı çıksa bile. "Gerçekten böyle şeyler söylememelisin, Ty...ler." Oh kahretsin. Neredeyse ona gençken olduğu gibi TyGuy diyecekti. Kendine rağmen çapkınlık da yapıyordu. Onu azarlarken bile. Bu da onu aslında hiç azarlamadığı anlamına geliyordu.

"Neden olmasın?" Hâlâ şakacı bir ifadeyle.

"Çünkü sana söylediğim gibi, arkadaştan daha fazlası olamayız." Flört etmeyi kesmek için elinden geleni yapıyordu ve bu sefer daha da yaklaştı.

Ama verdiği cevaba bakılırsa bunun işe yarayacağından emin değildi. "Bu beni ne kadar hayal kırıklığına uğratsa da seni daha az sevimli yapmıyor." Sesi pek de

en azından biraz cesareti kırılmıştı. Evinde konuştuklarında cesareti kırılmış gibi görünüyordu ama şimdi, hayır, hiç de değil. Onu depresyondan kurtarmak, görünüşe göre ona sahip olduğu tüm özgüveni geri vermişti. Bu da elbette onu daha da çekici kılıyordu. Çifte ugh.

Sonra başparmağını omzunun üzerinden kaldırarak, "Çocuklara ne kadar iyi iş çıkardıklarını söylemek için soyunma odasına gitmem gerekiyor ama... ben çıktığımda hâlâ burada olma şansın var mı? Burger ve shake ile kutlamak için Dolly's'e gidiyoruz. Başımızın üstünde yerin var."

Kulağa eğlenceli geliyordu. Ama yapamazdı. O kapıyı onunla birlikte açamazdı. "Teşekkürler," dedi usulca, "ama ben eve gidiyorum."

Neyse ki itiraz etmedi. "Beni bunu yapmaya zorladığınız için tekrar teşekkür ederim."

Sadece başını salladı, dudaklarını büzdü, gözleri onunkilerle buluşmadı, şimdi garip hissediyordu. *Çünkü aramızdaki kimya o kadar aşikâr ki, ikimiz de bunu bildiğimiz halde yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum.*

"İyi geceler, Cara."

"İyi geceler, Tyler."

Sekizinci Bölüm

A Başka bir Cuma gecesi, Bulldog'lara bir galibiyet daha getirmeyi umduğumuz Destiny Lisesi'ne başka bir yolculuk.

Tyler son bir ayda hayatının ne hale geldiğine hâlâ inanamıyordu. Bu gece koçluk yaptığı dördüncü maç olacaktı ve takım hâlâ yenilmiyordu. Normal sezonun bitmesine birkaç maç kala playofflara katılmayı çoktan garantilemişlerdi ama moralleri daha az yüksek değildi ve çocukları okulları ve şehirleri için aynı sertlikte oynamaya hazırdı.

Son iki maçı deplasmanda oynamıştı ve bu gece kendi sahasına döneceği için gerçekten heyecanlıydı. Şaşırtıcı bir şekilde, bu iş *eğlenceli* hale gelmişti. Her yönden eğlenceli ve hayal bile edemeyeceği şekillerde eğlenceli.

Takımdaki çocukları tanımak, onlara tezahürat yapmak, hedefleri hakkında konuşmak ve hatta Bulldog olduğu zamanlara dair eski hikayeleri ve anıları paylaşmak eğlenceliydi. Hepsi iyi, çalışkan çocuklardı -aralarında bir tane bile kötü tohum yoktu- ve birlikte strateji geliştirdikleri her gün ona kendini değerli hissettiriyorlardı ve o da onlara böyle hissettirdiğini umuyordu. Kendini koçluk yaparken hiç hayal etmemiş olsa da, beklediğinden daha tatmin edici olduğu ortaya çıktı ve bu işte oldukça iyi olduğunu düşünüyordu. Hatta kendisine Koç Fleet denmesinden bile hoşlanıyordu.

Yeniden bu sıkı sıkıya bağlı topluluğun bir parçası olmak, her lokantaya uğradığımızda bir şeyler atıştırdığımız bir yerde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak eğlenceliydi.

ya da alışveriş eskiden tanıdığınız biriyle buluşmanızı sağlar. Şu anda tüm kasaba Cadılar Bayramı moduna geçmişti - verandalarda parlayan çakal-fenerler, rüzgârda savrulan dökülmüş yapraklar, o maça giderken kasabadan geçerken bahçelerdeki ağaç dallarından sallanan minyatür beyaz kumaş hayaletler.

Ayrıca ailesi onun yakınlarında olmasından hoşlanıyordu ve haftada bir ya da iki gece annesinin ev yemeklerini yemenin başka bir avantaj olduğunu da inkâr edemezdi. Ve babasının kendisi için daha fazlasını istediğini düşünse de, adamın onu Bulldogs'un başında görmekten oldukça mutlu görüldüğünü kabul etmek zorundaydı.

Tabii ki Cara'yı yeniden görmenin de eğlenceli olduğunu inkâr ederse kendine yalan söylemiş olurdu ve belki de en güzel yanı buydu. Çoğu gün futbol antrenmanına erken geliyordu ve günlük antrenman seansları hiçbir şekilde ön büroya uğramasını gerektirmese de, yine de Müdür Turley'nin güzel asistanına merhaba demek için uğruyordu. Heyecan artmaya devam ettikçe artık her hafta yapılan Cuma öğleden sonraki moral toplantıları en sevdiği zamanlardan biri haline gelmişti ve o zaman da sadece merhaba demek ya da bir dakika sohbet etmek ya da ona ne kadar güzel görüldüğünü söylemek için onu önceden aramaya özen gösterirdi - her zaman, her gün - sadece gözlerini kırıştırdığını ve istemediği zayıf bir uyarıda bulunduğunu görmek için.

Cara'nın iş yerinde gördüğü saygıya hayranlık duyuyor ve onun eski liselerini birçok açıdan bir arada tutan tutkal olduğunu görebiliyordu. Buna karşılık, bire bir konuştuklarında ona tam olarak bakamamasını da seviyordu - o anlarda aniden utangaç ve tatlı oluyordu, Ağustos ayında evinde ilk karşılaştığı Cara'dan çok farklıydı.

Ona karşı yumuşuyordu. Bunu ölene kadar inkâr edecekti ama o bir odaya girdiğinde gözleri parlıyordu.

Gençken, ikisi bir araya geldiğinde havada görünmez ama elle tutulur bir şey olduğunu hissetmişti, sıcaklıkla ilgili olmayan bir ısı, ölçülemeyen ama neredeyse dokunabileceğiniz kadar gerçek olan puslu bir manyetizma. Onu sıkılaştırmıştı

Göğsüne saplandı, kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu ve boxer külotunun içine doğru titreşti. Ve o görünmez şey her neyse, hâlâ oradaydı. İkisini de kaçamayacakları bir şekilde birbirlerine kilitliyordu. Tek fark, o zamanlar ikisi de buna isteyerek teslim olmuştu; şimdi ise Cara teslim olmuyordu.

Ve elbette nedenini biliyordu. Ve onu suçlayamıyordu bile.

Geçmişî telafî etmenin bir yolu olmasını diledi ama olmadığını biliyordu.

Ve bir yanı denediği için bile utanç duyuyordu - çünkü yine yatağını yapmıştı ve belki de sadece içinde yatmalıydı. Sorun şu ki, Cara'nın yanında olması çok daha mantıklı olacakken, tek başına bir yatakta yatmaktan nasıl memnun olabilirdi ki?

Geceleri onun hakkında hayaller kuruyordu. Bazı yönlerden, her şey anılara dayanıyordu, aralarında ne kadar iyi bir ilişki olduğunu, bekaretlerini birbirlerine vermenin nasıl garip olabileceğini, ama bunun yerine mükemmel olduğunu, nasıl tamamen senkronize olduklarını ve tamamen aşık olduklarını. Ama başka bir açıdan da şu anla ilgiliydi - artık ikisi de yetişkin olduklarına göre onunla tekrar bir araya gelmenin nasıl olacağını *hayal ediyordu*. O zamanlar olduğundan daha iyi olabilir miydi? Bazı açılardan bu imkânsız görünüyordu ama aynı zamanda öyle olacağını da biliyordu. Çünkü telafî etmeleri gereken çok fazla kayıp zamanları vardı. Şimdi bırakacakları o kadar çok gençlik çekingenliği vardı ki.

Keşke bunun olmasına izin verseydi. Keşke affetmenin yolunu bulmaya başlayabilseydi.

Ve belki de yapabilirdi. Ona ürkekçe gülümsemesi her seferinde ona umut veriyordu. Ve aşkta olduğu kadar futbolda da umut değerli bir şeydi. Puslu manyetizmaya, ölçülemeyen ısıya daha ne kadar direnebilirdi?

Okula vardığında, oyun yüzünü takındı ve yapması gereken şeye odaklandı. Soyunma odasında adamlarıyla buluştu, onları gaza getirdi,

kara tahta üzerindeki diyagramları kullanarak oyun planının üzerinden geçti ve ardından sahaya çıktı.

Ve şimdiye kadar her maçta olduğu gibi - Cara ve diğer gerçek mavi Bulldog taraftarları her deplasman maçına arabayla gittikleri için bu mümkündü - onu başlama vuruşundan önce tribünde, gözlükleri ve takım renkleri içinde sevimli ve eğlenceli bir şekilde buldu ve onun gizli şans tılsımı olduğunu biliyordu. Onun orada, arkasında bir yerde olduğunu bilmek bile bu işe daha da gönül vermesini sağlıyordu. Tıpkı on yıl önce bu sahada oyun kuruculuk yaparken olduğu gibi. Ve her zaman olduğu gibi, kız ona bakıyordu. Kahretsin, buna bayılıyordu. Sisli manyetizma iş başında.

Ona gülümsemekte tereddüt etmedi ve gülümsemesine karşılık verdiğinde kalbi kabardı. Yine güzel bir oyun olacaktı.

Cara stadyum tribününde tek başına oturuyordu. Büyük bir farkla kazanmışlardı ve zafer tezahüratları bitip haber kameraları ayrıldığında arkadaşları da dağılmıştı. O da eve doğru gidiyor, çıkışa doğru yürüyordu ki bir el koluna dokundu.

Kafasını kaldırmadan önce bile onun Tyler olduğunu biliyordu. Eve geldiğinden beri ilk kez ona herhangi bir şekilde dokunmuştu ama Tyler'inki diğerlerininkinden farklıydı. Hâlâ. İçten içe yanan bir sıcaklık ve aynı anda çakan bir şimşek gibi.

Yukarı baktığında gözleri birleşti. Adam alçak sesle konuştu. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"O da ne?" Fısıltıdan biraz daha fazla bir sesle çıkmıştı. "Biraz takılır mısın? Konuşmak istiyorum."

İçi ve dışı gerilmişti. Ama bunu hafife almaya çalıştı. "Bu gece takımla hamburger ve shake yok mu?"

Sadece başını salladı. Başka bir şey söylemedi. Sessizlik ona kendisinin daha önemli olduğu izlenimini verdi.

"Tamam," diye cevap verdi.

Ama komik işler yok. Flört yok. Romantizm yok.

O şeyleri söylemeliydi. Öyle demek istedi. Ama ağzından çıkmadılar. Sadece kabul etmişti, hiçbir şart ya da koşul olmadan.

Ve şimdi burada, ışıkların altında oturmuş, sessizliği, mekanın sessizliğini içine çekiyordu. Daha önce gece vakti stadyumda hiç yalnız kalmamıştı. Bu ona düşünmek, ona ne söyleyeceğini ve neden kabul ettiğini merak etmek için zaman veriyordu. Ayrılımlarının ardından onu nihayet unuttuktan sonra, kendini güçlü bir insan olarak görmüştü. Annesi için güçlü olmak zorundaydı, sonra da bu kadar genç yaşta tek başına ayakta kalabilmek için. Ama ona duyduğu çekimin belki de en büyük zayıflığı olduğu ortaya çıkıyordu.

Sonra takımın sokak kıyafetleriyle soyunma odasından çıkışını izledi, tek bir seyircinin kaldığından habersizdi. En son sırada koçları vardı ama gençler otoparka doğru yönelirken Tyler tribünlere doğru ilerleyerek onun yanına oturdu ve boş futbol sahasına baktı.

Bazı açılardan bu gece burada yaşanan heyecanın yoğun enerjisini hâlâ hissedebiliyordu ama aynı zamanda mahremiyeti ve genellikle bin kişiye ev sahipliği yapan bir yerde eski aşkıyla ne kadar yalnız olduğunu da hissedebiliyordu. Her nasılsa bu yer, yalnızlıklarına, göl evini ziyaret etmenin vermediği bir bağlam ve anlam katıyordu. Burada bir tarih yaşanmıştı. Pek çok insan için tarih, ama aynı zamanda sadece onlara ait bir tarih.

"Peki bütün bunlar ne için?" diye sorarak sessizliği bozdu.

Bakışları birleşti ve adam, "Sadece sana teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Bunu zaten yaptın," diye hatırlattı ona.

"Bu başka bir şey için," dedi ona. "Bu... tavsiye ettiğinizde kişisel duygularınızı bir kenara bırakacak kadar büyük bir insan olduğunuz için

Bu iş için beni seçtin ve sonra da gelip bunu kendin yapmamı istedin. Beni hiçbir zaman *gerçekten* affetmediğini biliyorum ve bu yüzden tüm bunların gerçekleşmesi için geçmişe... yani geçmişe bakmak senin için zor olmuş olmalı."

Dürüst olmak gerekirse, onun bunu fark etmesine şaşırılmıştı. Şimdiye kadar onun sadece geçmişlerini unutmasını, aralarında kötü bir şey olmamış gibi davranmasını istediği fikrine kapılmıştı. Gerçekten anladığını bilmek garip bir şekilde tatmin ediciydi. Bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi davranmak yerine, dürüstçe cevap vermeye ve gerçekçi olmaya çalıştı. Başlangıçta Tyler'a karşı soğukkanlı ve etkilenmemiş gibi davranmaya çalışmış olsa da, bu konuda hiçbir zaman iyi olamamıştı.

"Zor oldu. Ama okul için doğrusu buydu. Sizin için de doğru olması benim için sorun değil. Ben..." Durdu ve başını salladı. "Senin kötülüğünü hiç istemedim. Senin için hep en iyisini istedim. Çünkü biz... bir zamanlar birbirimizi derinden önemsiyorduk ve gerçek önemseme budur - sırf bittiği için intikamcılığa dönüşmez." Tamam, her şeyi gerçek tutmak istiyordu ama *sevgi* kelimesini *özenle* değiştirmişti çünkü bu daha güvenli görünüyordu ve kendini korumaya devam etmek gerçek tutmanın geçerli bir parçası gibi görünüyordu.

"Ben de senin için her zaman en iyisini istedim, Cara. Her zaman." Durdu, başını eğdi, sanki bir şekilde onun içine, görebildiğinin ötesine bakmaya çalışıyordu. "Ama biliyorsun... bana anlattıkların dışında, ayrıldığımdan beri hayatın hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ediyorum. Şimdiye kadar evlenmiş olmanı ya da en azından biriyle görüşüyor olmanı beklerdim. Yani, sen bir avsın. Peki ne kaçırdım?"

"Ne kaçırdın?" Soruyu mırıltıya yakın bir sesle tekrarladı, bunun en büyük nedeni adamın ona bakma şekliydi, gözleri sanki onun ruhunu araştırıyordu. Bazı açılardan çok az şey kaçırmıştı. Ama diğerlerinde o kadar çok şey kaçırmıştı ki bunu kelimelere dökmekte zorlanıyordu.

"Yani, birbirimizi okulda ve maçlarda görüyoruz ve en azından bugünlerde arkadaş olduğumuzu hissediyorum. Sen o seviyede kalmakta ısrar etsen bile," diye ekledi şakacı bir göz kırpmayla. Ve sonra tekrar ciddileşti. "Üzgünüm, içimdeki hayvanı ortaya çıkarıyorsun ya da öyle bir

şey." Başını hızlı bir şekilde

Salla. "Her neyse, seni yeniden tanıyormuşum gibi hissediyorum, biraz, ama son on yılın senin için başka neler getirdiğini bilmiyorum."

Cara dudaklarını birbirine bastırdı ve hâlâ dürüst olmaya çalışarak ışıklandırılmış stadyuma baktı. "Bu," diye başladı, "sadece arkadaş olduğun biriyle değil, romantik bir ilişki içinde olduğun biriyle yaptığın bir konuşma gibi geliyor."

Omuz silkti. "Belki, belki de değil. Belki de bir zamanlar yakın olduğunuz, sizin için çok önemli olan biriyle yaptığınız bir konuşmadır. Her halükârda, bu seferlik bana ayak uydurabilir misin?" Ona şakacı bir bakış fırlattı.

Bunu tekrar düşündü. Belki de onu yargılamadığı ya da hâlâ öfke duymadığı gerçek bir konuşma yaparlarsa, daha önce hiç elde edemediği bir kapanış duygusu yaşayabilirdi. Ne de olsa birinin hayatınızdan çıkıp gitmesi ve ondan sonra ona ne olduğunu asla bilememek çok zordu. Belki de birbirleri hakkında daha fazla şey öğrenirlerse, tüm boşlukları doldurma ve tüm soruları yanıtlama konusundaki o tuhaf kaşıntıyı kaşıyabilirdi. "Tamam," dedi sonunda.

Ve sonra konuştular. Daha çok annesinin ölümü ve şu anda aile hayatının nasıl olduğu hakkında konuştular. Kız kardeşlerini ne kadar özlediğini, ancak onların hayatında tatillerde ve ara sıra aile tatillerinde gördüğü daha uzak figürler olmasına alıştığını anlattı. Okuldaki bazı çocukları yeğenlerini tanıdığından daha iyi tanıdığını itiraf etti, ancak bu, işini varlığının bu kadar önemli ve hayati bir parçası gibi hissettiren şeyin bir parçasıydı. "Hiçbir zaman 'Hey, hayatımın geri kalanında Müdür Turley'nin asistanı olmak istiyorum' diye düşünerek büyümedim ama bu çocukların deneyimlerini ve anılarını şekillendiren bir yeri şekillendirdiğimi düşünmek beni gerçekten tatmin ediyor. İyi geçirilmiş bir zaman ve hatta iyi yaşanmış bir hayat gibi geliyor. Adımı hiçbir zaman bir tabelada falan göremeyeceğim ama kendi çapımda pek çok hayata dokunduğumu düşünüyorum."

Ona doğru alışılmadık bir şekilde mahcup bir sırıtış attı. "Görünen o ki, adınızın reklam panolarında ya da NFL kadrolarında yer alması

Hayat. Ya da en azından benim için öyle değildi. Eğer işler beklediğim, umduğum gibi gitseydi, eminim tüm bu deneyimi çok daha tatmin edici bulurdum. Bu haliyle bana yarım kalmış bir iş, çok yaklaştığım ama tam olarak ulaşamadığım bir şey gibi geliyor."

Kız tartışmaya başladığında, onu susturmak için bir elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum, çoğu insandan daha ileri gittim ve bununla gurur duymalıyım. Anlıyorum. Ve duyuyorum da. Ama işin özü... Everest Dağı'na çıkmanın büyük bir kısmını başarmışsın ve bunun için kışını yırtmışsın ama zirveye ulaşamamışsın gibi hissediyorsun. Tanıdığınız diğer adamlar yanınızdan geçip sizi toz içinde bırakırken. Bu sadece... aynı madalyonun iki yüzü. Bir tarafta, çoğundan daha uzağa gittim. Diğer tarafta, bazıları kadar uzağa gidemedim, gidebileceğimi düşündüğüm kadar uzağa gidemedim." Durdu, başını salladı. "Ama bunu olduğu gibi kabullenmeye yaklaşıyorum. Ve sen haklıydın" -gözlerinin içine baktı- "işin para kısmı hakkında. Sanırım bunu kanıksamaya başlamıştım ama artık kanıksamıyorum. Bu konuda çok şanslı olduğumu biliyorum ve bunu bir daha unutmayacağım."

Daha sonra ona NFL'deki hayatından, günlük hayatın ilginç yönlerinden, o sırada hangi şehirde yaşıyorsa orada topluma hizmet etme fırsatlarından nasıl keyif aldığından ve Bulldogs'a koçluk yapmanın beklenmedik bir şekilde biraz da böyle hissettirdiğinden bahsetti. "Şimdi düşünüyorum da belki yerel çocuklar için bir yaz futbol kampı falan düzenleyebilirim."

"Bu harika bir fikir," dedi, bu fikir onu yüreklendirmişti.

"Hâlâ biraz tuhaf hissediyorum - kim başaramamış birinden bir şeyler öğrenmek ister ki gibi - ama takımdan ve Brody gibi diğer çocuklardan aldığım tepkiler bunu aşmam için bana ilham verdi."

"Sunabileceğin çok şey var Tyler ve bunu fark etmene sevindim."

Konuşurken ona baktı ve yüzleri yakınlaştı, gerçekte olduklarından daha yakın hissettiler, bu yüzden hızla sahaya geri döndü.

"Nasıl olur da bir erkek arkadaşın olmaz?" diye sordu hiç düşünmeden.

Derin bir iç çekti. Bu oldukça iyi bir soruydu. O da "Neden bir kız arkadaşın yok?" diye karşılık verdi.

"Önce ben sordum."

Nasıl cevap vereyim? "Birçok erkekle çıktım, ama... Sanırım hiç kimse bana kendimi..." *Senin yaptığın gibi*. Tamam, burada dikkatli davranması gerekiyordu. "Kimse bana doğru şekilde hissettirmedi. Bilirsin işte." Kahretsin. "Senin yaptığın gibi" *de* diyebilirdi. Hüngür hüngür ağlayan bir aptaldı. *Devam et. Çabuk*. "Senin sıran."

"Bir süre biriyle yaşadım."

Bu sözler kalbine bir hançer gibi saplanmıştı. Bu çok saçmaydı -on yıl geçmişti ve elbette ateşli bir profesyonel futbol oyuncusunun bolca kadını olurdu- ama yine de onlarınkinden daha ciddi bir ilişkisi olduğunu öğrenmek onu derinden yaraladı. Her ne kadar buna açık olsa da, onun için durum böyle değildi. Elli metre çizgisine bakıp "Oh?" diye cevap vererek ne kadar üzgün olduğunu gizlemeye çalıştı. Hafif ve havalı. Sanki hiç etkilenmemiş gibiydi. Bunu başarıp başaramadığına dair hiçbir fikri yoktu ama yine de bazen gerçekçi olmak, kendini biraz korumayı ve *her şeyi* ele vermemeyi hatırlamakla ilgiliydi.

"Evet," dedi. "Göz alıcı bir tipti."

Harika. Olmadığım her şey.

"Ama hepsi duman ve aynaydı. Bana daha çok yüzeysel nedenlerle ilgi duyduğu ortaya çıktı -para ve prestij."

Her zaman bunun zenginliğin tek dezavantajı olduğunu düşünmüştür; kendiniz için mi yoksa banka hesabınız için mi takdir edildiğinizi asla bilemezsiniz. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Nasıl bitti?"

"Beni aldattı," dedi hafif bir kahkaha atarak.

Cara yüzünü ona döndü. "Bu komik mi?"

"Çünkü öğrendiğimde o kadar da umurumda olmadığını fark ettim ve neredeyse bir çıkış yolu gibi geldi." Durdu, yüz ifadesini biraz bozdu, belli ki geçmişi düşünüyordu. "Gerçek şu ki, sanırım ben de bir süreliğine cazibeye kapılmışım. Ve o da... benim hoşlanmam gereken türden bir kadın gibi görünüyordu, bu yüzden benim için de biraz yüzeyseldi. Bununla gurur duymuyorum ama gerçek bu. Genç yaşta bir erkeğe çok fazla para ve ilgi vermek kafanızı karıştırabilir, neyin önemli olduğunu gözden kaçırmanıza neden olabilir. Sanırım işin iyi tarafı bundan sonra bunu anladım ve geri adım attım. Parti yapmayı ya da gerçekten sevmediğim insanlarla takılmayı bıraktım. Ve çıktığım kişiler konusunda çok daha seçici oldum."

Hâlâ umutsuzca hafif görünmeye çalışarak "İyi biri geldi mi?" diye sorarken kalbi boğazındaydı.

Omuz silkti. "Biraz. Ama sanırım senin için de durum aynı, özel biri değil."

Tamam, güzel. Bu bencilce bir tepkiydi ama tepkisine engel olamadı. Belki de hâlâ yaşadığı en ciddi ilişkiydi.

"Dinle," dedi ona, "sana ilk geldiğimde söylediğim şeyler evinizde, size bağıırken..." "Öyle mi?"

"Buna pişmanım. Sanırım seni görmenin şoku, içimden atmaya fırsat bulamadığım eski öfkelerimi canlandırdı."

"Bunları söylemeye hakkın vardı," diye cevap verdi. "O zaman da söylediğim gibi, açık ve dürüst olman her zaman hoşuma gitmiştir."

O kadar dürüstüm ki sana karşı hissettiğim her şeyi, haftalardır durmadan sana karşı hissettiğim her şeyi saklamak için tamamen çaresiz bir şekilde burada oturuyorum. "Yine de... Sadece benim için üzülmeni falan istemiyorum. Ya da aramızda olanların hayatımı mahvettiğini düşünmeni. Her şeyin bir nedeni vardır ve ben burada kalmam gerektiğini anladım. Senin de kovalaman gereken başka hayallerin vardı ve iyi ki de kovalamışsın."

"Son zamanlarda bazı günler bunu merak ediyorum." Dönüp ona baktı.

"Öyle mi?"

"Yani, geçmişî görmek yirmide birdir, değil mi? O zamanlar farklı bir karar vermemin tek yolu, sonunda başarısız olacağımı yüzde yüz kesinlikle bilmem olabilirdi. Futbol benim geleceğim olmalıydı. Ama şimdi... belki de önceliklerim konusunda kafamın karışık olduğunu, bunu her şeyin üstünde tuttuğumu görebiliyorum. Ve şimdi kader, alın yazısı ya da rastgele şans beni buraya geri getirdi."

"Rastgele şans değil," dedi hemen. "Evrenin nasıl işlediğine dair tüm cevapları bildiğimi iddia etmiyorum ama hiçbir zaman rastgele olduğuna inanmadım."

"Sanırım ben de bilmiyorum, pek sayılmaz. Ve hayat bazen oldukça garip şekillerde işliyor. Belki yanlışlarınızı düzeltmeniz için size bazı şanslar verir. Ya da belki de sizi olmanız gerektiğini *düşündüğünüz yere değil de olmanız gereken yere* yönlendiriyordur. Ama nasıl işlediği önemli değil..." Durdu, başını hafifçe salladı. "İşlerin *bu noktaya* gelebileceğine kim inanırdı ki?"

Onun anlamadığı belirli bir şeyi kastediyor gibiydi. "Ne şekilde?"

"Son on yılda pek çok yere gittim ve pek çok farklı insanla pek çok şey yaptım, hepsi de bir yere varmak içindi. Hayatı yaşamak. Potansiyelimi gerçekleştirmek ve tüm bunlar. Ve her nasılsa, işte buradayım, benim için en anlamlı yerde oturuyorum" -bu sırada bakışlarıyla buluşmak için döndü- "gerçekten sevdiğim tek kızla."

Tyler onu öpecekmiş gibi görünüyordu. Ve bu sefer bakışları kırmak için o her zamanki gergin dürtüyü hissetmedi.

Bunun yerine, gözlerini kaçırmayı başaramadı. Gözleri çok sıcak ve maviydi. Ve şu anda her şeyi barındırıyorlardı - geçmişlerini, gençliğin umutlarını ve hayallerini, kalbini.

Adam yüzünü geçici olarak onunkine yaklaştırdığında, kadın itiraz etmek için dudaklarını araladı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Sonra adamın ağzı onunkinin üzerindeydi ve kadın da onu öpüyordu ve bir hayat kurmak ve kendini mutlu etmek için yaptığı her şeye rağmen, bu on uzun yıldır hissettiği en güzel şeydi. Karşı koyamayacağınız türden bir şey, savunmaların erimesi ve ağızların birleşmesi sizi tüketiyor.

Bunca zaman sonra, yaptığı onca itiş kakıştan sonra garip olmalıydı, ama bunun yerine kolaydı, sanki daha dün böyle öpüşmüşler gibi doğaldı. Hâlâ aynı şekilde öpüyordu, birlikte öpüşmeyi öğrenmişlerdi ve başka hiçbir erkekten aldığı öpücük Tyler'ının eline su dökememişti. Bir öpücüğün olması gereken buydu: sıcak, güvenli, seksi, derin.

Adamın elleri kadının yüzünü kavrayacak şekilde kalktı; kadının elleri içgüdüsel olarak adamın göğsüne bastırdı.

Ve tıpkı gençken olduğu gibi çabucak daha fazlasını istedi. Vücudu bunun için çılgılık atıyordu. Onu içinde istiyordu, tam burada, hemen şimdi, bu tribünlerde, tüm bu ışıkların altında. On yedi yaşında hissettiği tüm özlem, sıcaklık ve baştan çıkarıcılıkla teslim olmak istiyordu. Şaşılacak bir şey yoktu. O zamandan beri böyle bir şey hissetmemişti. Ve bazı şeyler asla değişmez.

Nihayet öpüşme sona erdiğinde, kadın adamın eşofmanının önünü kavramıştı ve adam "Beni eve davet et" diye mırıldandığında nefesi kulağına sıcak bir şekilde geliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

O Tanrım, baştan çıkarma ateşi yanıyordu.

Ve o bir yetişkindi - kolayca evet diyebilirdi. Yetişkinler bazen bunu yapardı; planlamadan, soru sormadan, endişelenmeden ya da korkmadan seks yaparlardı. Belki de *bu ona*, ondan asla tam olarak alamadığı kapanışı verebilirdi.

Ama korkuları vardı. Endişeleri ve soruları.

Ve işte o zaman kendi kendine, "Yapamam. Gitmek zorundayım. Bunu seninle yapamam."

Aynen bu şekilde geri çekildi, ayağa kalktı ve düşmeden gidebildiği kadar hızlı bir şekilde tribün merdivenlerinden inmeye başladı. Yine ondan kaçıyordu ve bunun on yıl önce meyve bahçesinde ondan kaçmasıyla büyük bir benzerlik taşıdığının farkındaydı.

Onun evindeki o ilk gün, bir daha asla ondan kaçmayacağından, bir daha asla ona bu şekilde tepki vermeyeceğinden o kadar emindi ki. Ama hızlı bir çıkış yapamazdı - ne de olsa bir stadyumdu ve gidecek uzun bir yol vardı. Mesafe sakince yürümeyi imkânsız hale getiriyordu, çok uzun ve sona erdirmesi gereken bir an için kaçıştan uzaktı ve koşma burada devreye girdi.

Aradaki fark, o zamanlar ondan kaçıyordu çünkü artık onu istemiyordu.

Şimdi de öyle olduğu için korkuyordu ve bu onu en az onu kaybetmek kadar korkutuyordu.

Tyler onun gidişini izledi. Arkasından seslenebilirdi, onu kovalayabilirdi. -Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Sadece gitmesine izin verdi. Hem fiziksel hem de yıllar önce onu ne kadar kötü incittiğini bilmenin verdiği hayal kırıklığıyla dişlerini sıktı. Çünkü basit bir "Hayır" bir şey olabilirdi ama ateşler içindeki bir kadın gibi fırlayıp gitmesi bambaşka bir şeydi.

O gittikten sonra Bulldogs stadyumuna tekrar baktı ve kendini tamamen yalnız hissetti. Bir dakika önce mutluydu - Cara onu yeniden DHS futboluna dahil ettiği için mutluydu, onunla biraz zaman geçirmeyi kabul ettiği için mutluydu, güzel bir sonbahar gecesinde yanında olduğu için mutluydu. Ama şimdi... sanırım Cara onun evindeki o ilk gün genç hayatını ne kadar mahvettiğini açıkça ortaya koymuştu. O zamandan beri yavaş yavaş onun kendisini affedebileceğine inanmaya başlamıştı ama az önce olanlar bunun imkânsız olabileceğini, belki de affedemeyeceğini anlamasına neden olmuştu.

Ellerini tekrar saçlarının arasında gezdirirken kısık bir inilti çıkardı.

On yıl önce hiçbir uyarıda bulunmadan onu terk ederek bencillik etmişti. Ve eğer gerçekten yüzleşmek istiyorsa, şimdi yine bencillik yapıyordu - ona bir zamanlar sahip oldukları şeyin bittiğini en başından beri söylediği halde onun peşinden gidiyordu. Onun yufka yürekli, büyük duyguları olan genç bir kadın olduğunu bildiği halde peşinden koşuyordu. Herhangi bir plan yapmadan, hayatın onu nereye götürdüğüne dair bir fikri olmadan onun peşinden gidiyordu.

Ve bu gece, birlikte olduklarından beri hiç aşık olmadığını öğrenmek... şey, o da olmamıştı, ama her nasılsa, bu haber onu daha da aptal gibi hissettirdi, belki de onun için aşkı mahvetmiş gibi. Ve keşke

bunu düzeltebilirdi. Ama az önce kristal gibi netleşen şey... onu yalnız bırakması gerektiği idi.

Aralarında olmaya başlayan şeye hazır değildi ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı. Bu yüzden geri çekilmeli, samimi ve hoş davranmalı ama flört etmeyi ve onun hayatının bir parçası olmaya çalışmayı bırakmalıydı. Eğer onu gerçekten önemsiyorsa -ki önemsiyordu- o zaman Cara için yapabileceği en iyi şey onu rahat bırakmak olurdu.

Destiny'nin geri kalanı her boş anını Bulldogs ateşiyle geçirirken, Anna Romo Dawson Half Moon Inn'de yıllık Pumpkinalooza suaresini planlıyordu ve Cara bir davetiye kaptığı için mutluydu.

Mike ve Lucky Romo'nun küçük kız kardeşi Anna, Cara'nın kişisel kahramanlarından biriydi. Küçük bir çocukken yaşadığı travmatik bir olay onu ailesinden ayırdıktan sonra, Anna bir yetişkin olarak Destiny'ye döndüğünden beri, hayatını güzel bir şekilde yeniden inşa ederken aynı zamanda kendi davulunun ritmine göre yürüyordu. Kasabanın dışında Viktorya döneminden kalma eski bir evi onarıp başarılı bir hana dönüştürürken, Lucky'nin en iyi arkadaşı olan motorcu Duke Dawson'a aşık olmuş, ardından onu evcilleştirmiş ve sonunda onunla evlenmiştir.

Artık balkabağına dair her şeyi seven şanslı birkaç Destiny hanımefendisi, her Ekim ayında bir Cumartesi günü en sevdikleri balkabağı tatlısını hana getirmeye ve Duke'un güzel eski evin arkasına inşa ettiği perdeli verandada sonbahar ihtişamının ortasında nefis atıştırmalıklarla dolu bir öğleden sonra geçirmeye davet ediliyordu.

Cara, Anna ile topluluk etkinliklerinde tesadüfen karşılaşarak arkadaş olmuştu ve Anna, Cara'nın her zamanki çevresinden oldukça genç olmasına rağmen onu sık sık sosyal toplantılara dahil ediyordu. Cara, Anna'nın ailesiyle yeniden bir araya geldikten sonra bile yalnız hissetmenin ne demek olduğunu hatırladığından şüpheleniyordu ve Cara'nın hayatının bu yönünün farkında gibi görünüyordu.

yakınlarda bir ailesi ya da iş arkadaşları dışında çok fazla yakın arkadaşı yoktu. Ve önceki akşamı unutturacak eğlenceli bir sonbahar aktivitesi tam da Cara'nın ihtiyacı olan şeydi. Her zaman ailesinin favorisi olan balkabaklı kek için annesinin tarifini çıkardı ve sıcak servis edilebilmesi için ayrılmadan hemen önce pişirdi.

Yemek pişirmek, araba kullanmak, *sosyalleşmek* - stadyumdan dramatik ve hafif aşağılayıcı çıkışını aklından çıkarmak için iyi bir reçeteydi. Utanç duygusu hafifti çünkü Tyler'dan ilk kez yarışarak uzaklaşmıyordu, bu yüzden muhtemelen *tamamen* sürpriz olmamıştı. Tek üzüntüsü, kazara Tyler'ın belki de olmak istediği gibi birlikte, olgun ve yetkin bir kadın olmadığını görmesine izin vermiş olmasıydı - en azından Tyler söz konusu olduğunda.

Güneşli bir Ekim gününde Half Moon Hill'e doğru yola çıktığında sonbahar renkleriyle ıslıl ıslıldı ve bu etkinlik sıcacık kazağını, kot pantolonunu ve botlarını çıkarmak için iyi bir neden gibi göründü. Hanın ön merdivenlerini ve verandasını şirin bir şekilde sakızlar ve balkabaklarıyla süslenmiş olarak buldu ve Anna onu bir kadeh balkabağı şarabıyla karşıladığında, şirketin tam da umduğu gibi dikkatini dağıtacağını hemen anladı.

"Balkabağı şarabı mı yapıyorlar?" Cara, Anna'nın elindeki kapaklı fırın kabı yerine saplı bardağı vermesine şaşırarak sordu.

Evden verandaya doğru ilerlerken Anna, "Evet ve bir kasa dolusu aldım!" diye cevap verdi.

Lucky'nin eşi Tessa balkabağı ekmeğinin kraliçesiyken, Anna etkinlik için balkabağı kekleri ve Jenny de balkabağı turtası pişirmişti. Amy ilk balkabağı rulosuyla gurur duyarken, Rachel kabarık bir balkabağı Cool Whip turtası hazırlamış ve Sue Ann balkabağı kurabiyeleri getirmişti. Yeni ama eski moda verandada yenilen tatlılar, arazinin ve çevredeki yamaçların sonbahar manzarasını daha da güzelleştirdi ve tüm bunlar Cara'ya önceki akşamı unutturmaya yetti.

Amy'nin balkabağı rulosundan kabarık bir ısırığı ağzına atarken Sue Ann, "Tamam Cara, tarifini paylaşmalısın - bu çöplük pastası çok lezzetli!" dedi.

Diğerleri de kabul edince, bunu bir grup e-postasıyla göndereceğine söz verdi.

Birbirlerine balkabağı ikram ettikten sonra sohbet çocuklara döndü ve "Sophie üniversiteyi ziyaret ediyor mu?" ve "Emma anaokulunu nasıl buluyor?" gibi sorular soruldu.

Ve sonra, tabii ki futbol geldi - Sue Ann, Adam aracılığıyla hem Jacob hem de Joey'nin birkaç küçük üniversite tarafından kur yapıldığını bildirdi ve Cara, ilk playoff maçından önce bir geçit töreni için ön planların bir araya geldiğini paylaştı.

"Pekâlâ, işte hepimizin *gerçekten* bilmek istediği ama herkesin sormaya korktuğu şey." Rachel birdenbire, ses tonu temkinli bir şekilde açıkladı - ta ki bakışları Cara'ya odaklanıp daha doğrudan konuşmaya başlayana kadar. "Yakışıklı Koç Fleet'le aranızda neler oluyor?"

Cara yorgun bir nefes verdi. Cevap: *Çok, çok fazla. Ve ayrıca hiçbir şey.* Keyifli dikkat dağınıklığı için çok fazla.

Ama belki de bunun olacağını tahmin etmeliydi - her ne kadar birkaç hafta önce arkadaşları onun bu konuda ne düşündüğünü anlamış gibi görünseler de, o zamandan beri insanlar flörtün farkına varmıştı. Çünkü bunu gözden kaçırmak zor olurdu.

Belki de en iyi taktik bunu ortaya koymaktı. Mümkün olduğunca zarif bir şekilde.

"Madem sordunuz..."

Tessa bu fırsatı değerlendirerek, "Bu arada, buna cevap vermek zorunda değilsin," dedi. "Bu gerçekten bizi ilgilendirmez. Ve Rachel'ın balkabağı şarabını biraz fazla hızlı içiyor olması da mümkün." Bunu, uzun zamandır en iyi arkadaşı olan Rachel'a azarlayıcı bir bakış atarak noktaladı.

"Ama istersen yapabilirsin," diye devam etti Rachel, susturulmayı reddederek. Sonra Tessa'ya, "Cara'yla uzun bir geçmişimiz var, sorun değil," dedi.

Cara, "Gerçekten sorun yok," diye hepsini temin etti. "Cevabım hiçbir şey olmadığı için. Tyler, dün gece maçtan sonra olduğu gibi, ilişkimizi yeniden canlandırmak istediğini belirtti ama ben reddettim."

"Gerçekten mi?" Rachel sanki delirmiş gibi sordu. "Neden?" Tamam, belki de çok fazla şarap içmişti.

"Nedenini *biliyorsun*," diye hatırlattı Cara ona. Belki de bu pek de zarif bir davranış olmayacaktı. "O gittiğinde bir yılımı ağlayarak geçirdiğimi gördün. Bunun beni harap ettiğini biliyorsun." Başını iki yana salladı. "Onunla tekrar romantik bir ilişkiye girmenin akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Seni tamamen anlıyorum ve tamamen katılıyorum," dedi Amy, başıyla onaylayarak.

Cara onun desteğini anında takdir etti. "Teşekkür ederim Amy." Kendisi de minnettar bir baş sallama hareketi ekledi.

"O iyi bir adam," diye devam etti Amy, "ve herkes onun takıma yardım etmesinden heyecan duyuyor ama sizin bir geçmişiniz var ve ben onun sizin sevginizi hak ettiğinden emin değilim."

Gerçi buna karşılık Rachel Amy'ye kaba olma dercesine bir bakış fırlattı, sonra da bunu Cara'ya çevirdi; Rachel'ı sevdiğini, ama tanıdığı herkes arasında erkekler ya da herhangi bir şey söz konusu olduğunda agresif olmayı en çok önerenin Rachel olduğunu hatırlattı. "Tamam, evet," dedi, "tüm bunların farkındayım ve seni anladığımı biliyorsun. Elma festivalindeki konuşmamızı hatırlıyorum. Ama koçluk görevini devraldığından ve adamın ne kadar ateşli olduğunu gördüğümünden beri bu konu üzerinde biraz düşündüm ve bir planım var."

Aman Tanrım. Bir planı mı vardı? Adam seksi olduğu için mi?

Jenny gülümsedi ve nazik, sakinleştirici bir tonda, "Belki de plan kendi işine bakmak olmalı," dedi.

Ancak Cara, hafif sarhoş Rachel'ı susturmak için bundan daha fazlasının gerektiğini biliyordu, bu yüzden ona toplayabileceği tüm şüphe dolu bakışları atarken, "Peki bu plan ne olabilir, sorabilir miyim?" diye cüret etti.

Rachel cevap veremedi Amy, Cara'nın adına öfkelenmiş gibi görünerek karşı çıktı. "Ne öneriyorsun? Geçmiş geçmişte bırakmasını ve kalbini tekrar riske atmasını mı?"

"Öyle bir şey yok," diye cevap verdi Rachel. "Ben daha çok... yirmi birinci yüzyıla girmesini ve durumu kontrol altına almasını öneriyorum."

İmrenilecek kadar uzun, siyah saçları omzunun üzerinden dökülen Anna, baldızı Rachel'a bir bakış fırlattı. "Nasıl yani?"

"Sadece diyorum ki," diye başladı Cara'ya dönerek, "onunla biraz eğlenin. Bir kaçamak yap. Ve bu süreçte duygularınızın sahipliğini geri alın."

Bunun üzerine Cara'nın çenesi düştü ve Amy, "Rachel, bence burada unuttuğun en önemli şey, Cara'nın gerçekten kaçamak yapan biri olmadığı," diyerek kelimeleri ağzından aldı.

"Katılıyorum," diye yanıtladı Jenny. "Herkes uçarı değildir. Rachel, sen *her zaman* kaçamaklar yapabildim. Benimse hiç olmadı." "Ben de öyle," dedi Amy.

"Denedim," diye söze girdi Tessa. "Ve sonra aşık oldum ve o adamla evlendim." "Dahası," diye araya girdi Cara, ne de olsa konu *kendisiyle ilgiliydi*, "ne kadar ateşli olursa olsun -ki öyle olduğunun farkındayım- kendimi ayrıldıktan sonra onunla *herhangi* bir geleceğe sahip olmak."

"İşte bu kadar," dedi Rachel. "Bir geleceğe sahip olmak zorunda değilsin, sadece seks yapabilirsin. Gençken, onun ezip geçeceği beklentileriniz vardı. Bu sefer beklentilerin olmazsa, incinmezsin."

Cara inanamayarak gözlerini kocaman açtı. "Yapamaz mıyım?"

Rachel, "Yatırım yapmadan sadece eğlenmeyi seçerseniz hayır," dedi. "Kuralları koymak, senaryoyu yazmak, ne zaman biteceğine karar vermek - bunların hepsi çok güçlendirici olabilir. Tyler'la hiç elde edemediğiniz bir kapanış yaşayabilirsiniz."

Cara gözlerini hafifçe kıstı. "Sence?" diye sordu, hâlâ şüphe doluydu ama yine de meraklıydı. Çeşitli şekillerde bir sonuca varmaya çalışıyordu

Ama şu ana kadar hiçbir şey işe yaramamıştı.

"İkinizin kimyasının uyuştuğu çok açık," dedi Rachel, "bu yüzden fiziksel kısım bir gizem bile olmayacak - bunu daha önce de yaşadınız. Yani geçici olduğunu bilerek bu işe girersen, kazanan sen olursun, bittiğinde rahat ve esintili bir şekilde yürüyüp gidebilen sen olursun. Bilirsiniz, bittiği için zlmek yerine olduğu için memnun olmak. Dr. Seuss'un ya da birinin dediği gibi." Elini havada salladı, kendisi de rahat ve neşeli görünüyordu.

"Tamam, öncelikle," dedi Amy kuru bir sesle, "milyonlarca internet memine rağmen, Dr. Seuss'un bunu söylediğine dair hiçbir kanıt yok ve ikincisi, eğer söylediyse, onu kötü bir şekilde yanlış alıntılıyorsunuz ve seksten bahsettiğini sanmıyorum."

Ama Rachel sadece omuz silkti. "*Kim* söylemişse söylemiş, bence bu her şey için geçerli. Ve sakın bana baştan çıkmadığını söyleme, Cara. Çünkü her futbol maçında yüzündeki ifade farklı bir hikâye anlatıyor."

Jenny ona bir kez daha aynı şeyi söylemişti ama Cara bunun sadece Jenny onu iyi tanıdığı için olduğunu ummuştu. şimdi dişlerini hafifçe sıkarak "O kadar belli oluyor muyum?" diye sordu.

Diğer hanımlar birbirlerine baktılar ve sonunda Amy, "şey... evet," diye cevap verdi.

"Tamamen," diye onayladı Sue Ann.

"Sen çok etkilenmiş bir kediciksin," dedi Rachel. "Ve benim tavsiyem o yavru kediye... seksi, sinsi, kontrolü ele alan bir kediye dnştrmen. Anın tadını çıkar. Ve ona bunun geçici olduğunu bildiğini ve aslında geçici olmasını *istediğini* açıkça belirt. Siz bağımsız bir kadınsınız ve bekar hayatınızı *seviyorsunuz*. Bir kaçamak için gerçekten tek zamanın var. Bu işin ne kadar kolay ve rahat olabileceğini anlıyor musun?"

Cara sadece i çekti. "Neden kolay olduğunu düşündüğünü anlıyorum ama benim için öyle *olacağından* emin değilim."

"Ben bunu bir seçim olarak görüyorum," dedi Rachel. "Mutlu olmayı seçmek gibi. Her sabah nasıl hissedeceğimize karar vererek uyanırız.

ya da sorunlarımıza odaklanıp üzgün ya da kızgın olabiliriz. Ben diyorum ki, duygularınızı işin içine karıştırmadan Tyler ile eğlenmeyi seçebilirsiniz."

"Bir şey söyleyebilir *miyim*?" Jenny çatalını havaya kaldırarak sordu. Rachel, "Elbette," diye cevap verdi.

"Bence bu korkunç bir tavsiye."

Rachel ona yan gözle baktı, sonra tekrar Cara'ya odaklandı. "Her şey senin ne yaptığına bağlı. Yani, belki beni ilgilendirmez ama sen ve ben uzun zamandır arkadaşız. Ve eğer dürüst olabilirimsem-"

"Sanki seni durdurabilirmişiz gibi," diye mırıldandı Tessa.

"-Her zaman şöyle hissetmişimdir... belki de çıkarken duygusal bir duvar örüyorsun. Sanki erkeklere gerçekten bir şans vermiyorsun, sanki önemsemekten korkuyorsun, bir ilişki başlamadan önce incineceğinden endişeleniyorsun."

Cara orada öylece oturdu, ağzı açık, afallamıştı.

"Bu düzeni bozduğunu görmek istiyorum," diye devam etti Rachel, "ve Tyler Fleet'i sisteminden bir kez ve sonsuza dek çıkarabilirsen, bu işe yarayacaktır. Bir kaçamak yapıp sonra da hayatına devam etmekten daha iyi bir yol var mı?"

"Yine," diye araya girdi Jenny, "berbat bir tavsiye. Onu dinleme, Cara." Başını sertçe salladı.

"Merak etme," dedi Cara. "Yapabileceğimi bile sanmıyorum. Nereden geldiğini gerçekten anlıyorum Rach, ama kaçamaklar bana göre değil."

Pazartesi günü Tyler her zamanki gibi merhaba demek için okul ofisine gelmedi. Salı, Çarşamba ya da Perşembe günü de gelmedi. Cuma günü moral toplantısı günüydü ve Cara, koçun, oyuncuların ve amigo kızların tanıtılana kadar bekledikleri spor salonunun hemen dışındaki odaya girdiğinde Tyler'ı takımın sıska ama yetenekli golcüsü Houston'la konuşurken buldu. Bir el salladı

Rahatsız etmemek için hızlıca selam verdikten sonra bir köşedeki eski metal masanın üzerine oturdu ve hazırladığı metni çıkardı.

Houston soyunma odasına geri döndüğünde, Tyler'ın ona yaklaşacağını düşündü, ama ona baktığında, sadece gülümsedi ve "Hey, nasıl gidiyor?" dedi. Sanki karşılaşabileceği herhangi bir öğretim üyesiymiş gibi. Bir hafta önce bu gece çılgınlar gibi seviştiği biri gibi değil.

"İyi," dedi biraz tedirgin bir şekilde. Sonra, "Son zamanlarda seni pek görmedim."

"Evet, her gün takım yöneticilerinin antrenman ekipmanlarını çıkarmasına yardım etmek için doğrudan ekipman odasına gidiyorum." Sanki birbirlerini son gördüklerinde olağandışı bir şey olmamış gibi hâlâ hoş bir şekilde konuşuyordu.

Dudaklarını büzdü, başını eğdi ve bilmek istediği şeyi ona açıkça sormaya karar verdi. "Bana kızgın mısın?"

Yüz ifadesi az önce delice bir şey söylediğini gösteriyordu. "Tabii ki hayır."

Başını diğer tarafa doğru eğerek, onun cevabını analiz ettiğini saklamaya çalışmadı. "Sadece benden kaçıyor gibi görünüyorsun."

Hiç vakit kaybetmeden başını kısa bir süre salladı ve "Hiç de değil. Sadece kararını onurlandırıyorum, alanına saygı duyuyorum. Beni görmek istemediğini söylediğinde muhtemelen en başından beri yapmam gerektiği gibi. İstedğin buydu, değil mi?"

İçinde dönüp duran ani kafa karışıklığı karşısında çenesinin düşmesini engellemek zordu. Evet mi? Hayır mı? Cevabı gerçekten bilmediğini ancak o anda fark etti. Karışık sinyaller gönderen bir kadın mı olmuştu? Muhtemelen şu anda da gönderiyordu. Sonunda başını sallamayı başardı. Bulabildiği tek şey buydu. Çünkü *evet* kelimesi yüzde yüz doğru değildi ve *hayır* da durumu tam olarak ifade etmiyordu.

"O zaman iyi miyiz?" diye sordu kolayca onaylamak için.

Tekrar başını salladı ve bu sefer "Mmm-hmm" demeyi başardı.

"Güzel." Ve bir kez daha rahat bir gülümsemeyle soyunma odalarına giden kapıdan çıktı.

Ardından Cara şaşkın bir şekilde iç çekti.

Her nasılsa, geçen Cuma gecesinden sonra aralarındaki her şeyin çoğunlukla aynı kalacağını düşünmüştü - müdürün odasında onunla sohbet etmekten hâlâ zevk alacağını, bir odaya girdiği anda gözlerinin hâlâ ona yöneleceğini.

Ve ilk başta, Tyler Fleet söz konusu olduğunda bir zamanlar olduğu ve görünüşe göre hâlâ bazı özelliklerini taşıdığı o ergen gibi... kaçtığı için utanması ihtimaline karşı ona bir soğuma süresi verdiğini düşünmüştü. Ve sonra gerçekten de Tyler Fleet'in onunla flört edip öpüştüğü ve haftalarca aralarında yavaş yavaş yanan ateşten sonra buna bir son verdiğini için ona kızgın ya da bıkkın olup olmadığını merak etmişti.

Ama aklından geçmeyen tek şey, onun basitçe... geri çekiliyor olduğuydu. Devam ediyordu. Sinirlendiği için değil, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğü için. Çünkü onun istediği şeyin bu olduğunu düşünüyordu.

Orada oturmuş, karmakarışık düşüncelerinin içinde kaybolmuş, tribünlere doluşan öğrenci topluluğunun ve onunla birlikte odaya giren futbol takımı ile amigo ekibinin seslerinin sadece belli belirsiz farkındaydı.

"İyi misin, Cara?"

Başını kaldırdığında yanında amigo üniformasıyla güzel Sophie Simpkins'i gördü.

Şaşkınlık içinde kaldığını hissedince gözlerini açarak, "Elbette, harikayım, teşekkürler. Sadece repliklerimi düşünüyordum."

Sue Ann'in düşünceli kızı başını salladı ve gülümseyerek, "Oh, tamam -Harika."

Ama gerçekte öyle değildi. Onun yerine kendini merak içinde buldu:

Her şeyi berbat mı ettim? İyi bir şeyi ittim mi?

Kader mi yoksa alın yazısı mı beni geri getirdi? Bundan sonra nereye gideceğim? Neye güveneceğimi ve neyden kaçacağımı nasıl bileceğim? Ona doğru yönü gösteren oklar, rehber direkler diledi ama hiçbirisi yoktu. Hayatında sık sık olduğu gibi, burada da tek başınaydı.

Tam o sırada başını kaldırdığında Jenny'nin spor salonunun köşesinden bakıp saatsiz bileğine dokunarak "Çıkıyor musun?" diye sorduğunu gördü. Cara'nın gözleri Jenny'nin durduğu kapının üstündeki saate kaydı ve moral toplantısının başlamasına beş dakikadan fazla zaman olduğunu görünce irkildi. Düşüncede kaybolmak hakkında konuşmak. "Evet. Özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Daha sonra spor salonunun ortasına koştu ve orada boyanmış karikatürize Bulldog'un tam üzerine yerleşerek mikrofona coşkuyla konuştu. "Mutlu Cumalar! Bulldog Ulusu, biraz sesinizi duyayım!"

Bu akşamki maç için herkes kadar heyecanlıymış gibi davranıyordu ve genellikle de öyleydi ama mitinge doğru ilerlerken bile kalbi göğsünde ağırlaşıyor, çelişkiye düşüyordu. "Planı olan adam, Destiny'nin gururu, Koç Tyler Fleet!" diye seslendiğinde yıkılmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ama tüm bunlar olurken hem gerçek hem de mecazi oyun yüzünü korumayı başardı.

Amigo kızlar gösteri yaparken bile akıllı hâlâ gelişigüzel dolaşıyordu. Tanrım, Rachel haklı mıydı? Erkeklerle bir şans vermiyor muydu? Tyler'ın on yıl önce yaptığı şey yüzünden birine değer vermekten korkuyor muydu? Bu korkunç bir düşünceydi ve Pumpkinpalooza'dan çıkmasını beklediği şey değildi.

"Beeeee... agresif!" diye tezahürat yaptı Sophie'nin önderliğindeki kızlar. "Agresif olun, agresif olun!"

Jenny ve Amy, onun kaçamak yapan bir kadın olmadığı konusunda haklıydılar ve arkadaşlarının onun bu yönünü bilmelerini ve buna saygı duymalarını takdir ediyordu.

Ama ya Rachel gerçekten doğru sylyorsa? Kalıpları olduğu konusunda. Sevmekten korkması hakkında.

şimdi amigo kızlar "Hot To Go" tezahüratına geçmişlerdi. "*H-O-T-T-O-G-O-ah ooo, gitmeye hazırız! Ah ooo, gitmeye hazırız!*"

Birinin teklifine hayır dediyseniz ama sonra yine de sizi takip etmeye devam etmesini istediğinizi fark ettiyseniz, bu ne anlama geliyordu?

Kalabalıktaki öğretmenlerin bu özel kelime problemini hesaplamasına yardım etmesine ihtiyacı yoktu. Tek cevap şu olabilir... aslında *evet* demek istediniz.

Gitmek için sıcak, gerçekten.

Onuncu Bölüm

Tertesi gece Cara, Jenny ve Mick'in Blue Valley Yolu'ndaki kulübesine yaklaşırken kedi kılığına girmiş, yıllık Cadılar Bayramı partisine hazırlanıyordu. Strafor mezar taşları bahçeyi süslüyor, iskeletler verandadan sarkıyor, sahte kemikler rüzgârda ürkütücü bir şekilde çınılıyordu. rüzgar çanları. İçeride bir yerdeki hoparlörlerden "Monster Mash" yankılandı.

Mick Brody pudralı peruğu ve tam bir koloni dönemi kıyafetiyle kapıyı açtığında bayılabilirdi. Bu *hiç* Mick'e göre değildi. "George Washington?" diye sordu ihtiyatla.

"Alexander Hamilton," dedi asık suratla, akordu bozuk olsa da ismi hafifçe söyleyerek. "Ve giymeyi tercih edeceğim milyonlarca kıyafet var, ama kaybettim, ama kaybettim." Görünüşe göre geceyi atlatmak için içki içiyordu çünkü onun tanıdığı Mick, ne kadar kötü söylenirse söylensin, sizi kapıda şarkıyla karşılayan birinden çok, birkaç kelimelik sert bir adamdı.

"Ve ben de Eliza!" Jenny de ünlü müzikalin tonunu yankılayarak şarkı söyledi ve onun arkasından hızla geldi, dönem elbisesi hareketleriyle birlikte süzülüyordu.

"Zekice," dedi Cara gülümseyerek ve Mick için ne kadar marka dışı olsa da çok ateşli bir Hamilton olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Parti tüm hızıyla devam ediyordu; kostümlü Destinyalılar s'mores turtası, hayalet şekilli kurabiyeler ve küçük bir tabutun içine yerleştirilmiş

içinden sürünerek çıkan küçük plastik iskelet. Kafatası şeklindeki buz küpleri, sevimli dekoratif hayaletlerle asılı bir aydınlatma armatürünün altında çivili kırmızı panç içinde yüzüyordu.

Mike ve Rachel eski batı şerifi ve salon kızı olarak gelmişlerdi, Anna ve Duke zombi kostümleri giymişlerdi, Tessa güzel mavi bir cin kıyafeti giymişti ve Lucky motorcu gibi giyinmişti - *ki* bunu her yıl yapıyordu, çünkü o bir motorcuydu ve Tessa'nın onu ikna edebildiği tek şey deri bir yelek ve birkaç bandana giymesiydi.

"Şu haline bak!" Amy gülümseyerek Cara'ya yaklaştı. "O kadar tatlı görünüyorsun ki kedi olduğun için seni tamamen affediyorum!"

Amy'nin partiye her yıl kedi ailesinin bir üyesi kılığında katıldığı doğrudu ve onun ayak parmaklarına -ya da duruma göre patilerine-basmak zevksizlik olarak kabul ediliyordu. Ama Cara son dakikaya kadar beklemişti ve zaten önü yarım fermuarlı şirin bir siyah elbisesi olduğu için, bunu bazı kedi aksesuarlarıyla eşleştirmek kolay bir cevap gibi görünmüştü - kulakları, kuyruğu ve üzerinde *miyav yazan bir* kolye ucu olan küçük sahte bir tasma olan şirin bir set bulmuştu. Biraz da göz kalemi bıyık ekledi ve *işte!* "Teşekkürler," diye cevap verdi. "Sakıncası olmadığına sevindim."

"Ve sen de klasik siyah kediyi tercih ettin," dedi Amy onaylayarak, "bu her zaman iyi bir seçimdir ve asla modası geçmez."

"Siz de harika görünüyorsunuz!" Logan da onlara katılınca Cara haykırdı. Amy aslan kılığına girmiş, başına mini bir yelek geçirmiş, kendi bıyıklarını çizmiş, kahverengi bir kapüşon ve ona uygun bir tayt giymişti. Haki giysileri, şapkası ve boynundaki dürbünüyle Logan'ın safariye çıkmış bir erkek olduğu ve kadın aslanı incelediği belliydi.

Amy memnuniyetini gülümseyerek ifade etti: "Logan'a da kabul ettirebildiğim kedi temalı bir çift kostümü bulmaktan oldukça memnun oldum."

"İyi işti," dedi Cara gülerek. Genellikle, Lucky gibi, Logan da Cadılar Bayramı kıyafetleri için gerçek hayata geri döndü, sadece itfaiye şapkasını ve bazı itfaiyeci kıyafetlerini giydi, bu yüzden bu onu rahatlık alanından çıkarıyordu.

Candice Dalton kendini insan şeker kamışı gibi giydirmişti; çapraz çizgili kırmızı-beyaz bir elbise giymiş ve üstüne kıvrımlı bir kâğıt mâché başlık eklemişti. Sakalsız Noel Baba'nın tombul versiyonundan çok seksi bir versiyonu olarak kostümlenmiş kocası Shane'in yanında sevimli görünüyordu. Cara onlarla sohbet etmeyi henüz bitirmişti ki devrimci savaş döneminden kalma Jenny elinde bir tepsiyle omzuna dokundu. "Anne köpek? Fırından yeni çıktılar."

Cara altın sarısı bir hamur şeridine sarılmış mini sosislilerden birini aldı ve bir ısırık aldı. "Teşekkürler-yum!" Sonra siyah tüylü kulaklarını yana yatırarak olabildiğince rahat bir şekilde sordu: "Tyler'ın bu akşam gelip gelmeyeceğini biliyor musun?"

Jenny başını salladı. "Hayır, onu davet etmek için ulaşmadık. Mick, Dustin'e o kadar iyi davrandıktan sonra davet etmek istedi ama onu gerçekten iyi tanımıyoruz ve sana olan sadakatimden dolayı, o burada olmazsa gecenin senin için daha kolay olacağını düşündüm."

"Çok nazıksın," dedi Cara. *Yine de umurumda olmazdı.* Çünkü evet, geceyi kolaylaştırmıştı ama... onu her gördüğünde damarlarında dolaşan o küçük heyecandan yoksundu. Ne kadar kısa olursa olsun, o anları gerçekten özlediği ortaya çıktı. "Sence Rachel benim hakkımda haklı mı? Duvarlar mı örüyorum?"

Jenny'nin gözleri büyüdü. "Kesinlikle hayır. Rachel'ı çok severim ama Anna'nın partisinde herkesin önünde böyle bir varsayımda bulunmanın çok kötü olduğunu düşündüm. Tessa'nın dediği gibi, onun için çok fazla balkabağı şarabı. Kalbini sadece sen bilirsin."

Ama öyle mi? Jenny devam ederken bunu kendine sakladı: "Kabak şarabından bahsetmişken, lütfen giderken bir şişe al. Anna beni eve birkaç tane gönderdi ve ben pek sevmiyorum bile."

Tam o sırada Sue Ann, Tinkerbelle kılığında merhaba demek için yanlarına geldi; onu mükemmel, seksi Kaptan Kanca Adam izledi. Cara onların kıyafetlerine iltifat etmekle meşgulken salon kızı Rachel yanaştı ve

karakterine uygun kolunu omzuna doladı. "Nasılsın hayatım? Sana bir kadeh kırmızı göz getireyim mi?"

Parti eğlenceliydi ve tüm kostümler olağanüstüydü. Ama tıpkı Pumpkinpalooza gibi, bu da Tyler Fleet'i aklından çıkaramadı.

Zaman geçtikçe, büyük bir parçasının o gece stadyumda onu ittiği için pişman olduğunu daha fazla inkar edemiyordu. Onun ilgisini özlemişti, bunca zaman sonra bile hâlâ kendisinden hoşlandığını bilmeyi özlemişti, aralarındaki sıcak cızırtıyı özlemişti. Ve onun bu gece burada olmasını ve geleceğini umarak gelmesini gerçekten diledi. Keşke burada olsaydı da onunla flört etseydi, ona o şakacı, seksi bakışlarını atsaydı, onu öpmek ve ona dokunmak istemesini sağlasaydı.

Belki de Rachel haklıydı. Belki de korkudan, hayatında çok fazla kayıp ve terk edilmişlikten dolayı diğer erkeklerle arasına mesafe koymuştu.

Ve belki de Tyler'a bağlanmadan, sadece değerini bilerek, geçici de olsa bedeninin arzuladığı şeyi elde etmesine izin vererek onunla bir kaçamak *yapabilirdi*. Artık tutamayacakları sözler veren lise çocukları değillerdi. Birbirlerinden çılgınca etkilenmeye devam eden yetişkinlerdi. Her kadın gibi onun da ihtiyaçları vardı ve bunlar çok uzun zamandır karşılanmamıştı. Rachel'ın dediği gibi, eğer bu işe gözünü dört açarak, kararları kendisi vererek, durumu kontrol ederek girerse, belki de... *inanılmaz* olabilirdi.

Ve işte o zaman bu gece buraya *bir kedi olarak* geldiğini fark etti - belki de bilinçaltında Rachel'ın tavsiyesine uyarak kendini bir kedi yavrusundan daha seksi, sinsi bir versiyonuna dönüştürmek istiyordu? Tyler'a söylediği gibi, her şeyin bir nedeni olduğunu düşünüyordu ve bu, farkında olmadan seçtiği Cadılar Bayramı kostümü için de geçerli olabilirdi.

Saate baktığında saatin neredeyse on bir olduğunu gördü. Parti muhtemelen yakında sona erecekti ve aniden ayrılmak için can attığını hissetti.

Dur Bir-Jenny. "Ben gidiyorum," dedi arkadaşına onu oturma odasında bulduktan sonra. "Parti her zamanki gibi harikaydı. İyi geceler."

"Oh, hey, gitmeden önce bir şişe şarap almayı unutma. Buzdolabında, soğutulmuş ve her şeyi var."

Tamam, harika fikir. Buzdolabı ikinci durak olacaktı. Mutfakta sohbet eden Kaptan Hook ve Şerif'in yanından geçip bir şişe balkabağı şarabı aldı.

Üçüncü durak. Oturma odasındaki yan sehpadan, partiye katılanlar için şeker koyduğu ama şimdi bir avuç minyatür şeker dışında boş olan, saplı plastik, turuncu bir jack-o-lantern aldı. Jenny'nin buna aldırmayacağını biliyordu ve yarın Jenny ve Rachel'la buluşup Bulldogs playofflara kalmayı resmen garantilediği için geçit töreni planlaması üzerinde çalışırken geri verecekti.

Dördüncü durak. Tamam, bu seferki daha zordu. Bir duraktan çok bir görevdi. Daha çok bir... ihtiyaç. Odanın öbür ucunda Rachel'ı görünce, ona bu konuda yardım edebilecek biri varsa onun da salon kızı arkadaşı olduğunu anladı. "Rach."

Rachel içinde bulunduğu sohbetten uzaklaştı ve "Senin için ne yapabilirim hayatım?" diyerek rolüne devam etti.

Cara alçak sesle konuştu. "Yardımaınıza ihtiyacım var ve soru sormamanızı istiyorum."

Rachel irkildi, sonra da salon kızı rolünü bıraktı. "Neye ihtiyacın var?"

"Prezervatif."

Rachel'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ama şokunu çabucak atlatıp ciddileşti. "Tamam, bu biraz zor olabilir. Daha gençken Mike'ın cüzdanını karıştırabilirdim ama o zaman öyleydi, şimdi ise böyle." Düşünerek dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki Mick'in yatağının başucundadır."

Cara'nın kaşları havaya kalktı. "Mick'in yatağının başucuna giremem." "O zaman ben yaparım. Sen gözcülük yap."

Üst kattaki tek oda yatak odalarıydı ve merdiven doğrudan oturma odasına iniyordu ama Rachel fark edilmeden rahatça yukarı çıktı. Üst kata başka kimse çıkmadığı sürece dışarıya bakmaya gerek yoktu ve Cara da gizlice içeri girmeyi onayladığından hiç emin değildi.

Jenny'nin kocasının özel alanı, ama Rachel'ın peşinden giderse bu sadece dikkatleri üzerlerine çeker.

Bir dakika sonra Rachel aynı soğukkanlılıkla süzülerek merdivenlerden indi ve Cara'nın bakışları onunkilerle buluştuğunda Rachel başarısını göz kırparak gösterdi. Cara'ya ulaştığında, Cara'nın koluna dolanmış plastik balkabağının içine sinsice bir şey bıraktı ve Cara içine baktığında iki kare folyo paket gördü.

"İki mi?" Cara sordu.

Rachel omuz silkti. "Ne olur ne olmaz."

Cara *ne olur ne olmaz* diye sorma zahmetine girmedi ve bunun yerine "Teşekkür ederim, ama şimdi kendimi davetsiz bir hırsız gibi hissediyorum" diye cevap verdi.

Rachel onu temize çıkarırcasına, "*Ben davetsiz hırsızım*," dedi, "ve bu acil bir durumdu. Bu konuyu kapatalım."

Cara başını salladı. "Tamam."

Ve böylece kapıdan çıkıp arabasına yöneldi. Bir görevdeydi, bekleyemeyecek bir görevde.

Tıpkı son kez Tyler'ın evine habersiz gittiğinde olduğu gibi, bunu da fazla düşünmek istemiyordu - sadece fikrini değiştirmeden önce bunu yapmak istiyordu.

Kalbi göğsünde davul gibi çarparak karanlık ve virajlı yollardan Autumn Lake'e doğru uzun bir yolculuk yaptı.

Arabayı sürdükçe bir şeyin daha farkına vardı. Jenny'nin evinden ayrıldığında heyecanlı, hevesli, cesur ve hazırды. Tyler'ın evine yaklaştıkça daha da endişeli, utangaç ve gergin olmuştu.

Daha önce hiç bir erkeği baştan çıkarmamıştı.

Ve belki de bu kolay olmalıydı - Tyler'dı. Rachel'ın da yakın zamanda belirttiği gibi, bu onlar için yeni bir şey değildi. Ve öpüşüklerinde

Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önceki maçıtan sonra, bu gerçekten de tanıdık, doğal, iyi bildiği ve olmaktan heyecan duyduğu bir yere geri dönmek gibi gelmişti.

Ve yine de... bu *tamamen* yeni bir zemin olacaktı. Sözler olmadan seks, gelecek planları olmadan seks, bağlılık olmadan seks.

Peki ya Cara baştan çıkarıcı olarak? Daha önce bu rolü hiç oynamamıştı ve nasıl oynayacağından bile emin değildi.

Tyler'ın araba yoluna girdiğinde, dolunay eski çakıllı yolun sonundaki kütük evin üzerinde parlıyordu ve ona yaklaşırken ışıklarını kapatma özgürlüğü veriyordu. Tyler daha önce buraya geldiğinde gizlice yaklaşmanın oldukça kolay olduğunu kanıtlamıştı, ama farların gelişini fark ettirme riskini almak istemiyordu - sürpriz unsurunu ve hazırlanmak için zaman istiyordu.

Motoru kapattıktan sonra, yolcu koltuğunda balkabağı kovanının yanına yerleştirdiği şişeye uzandı ve kullanışlı vidalı kapağı çıkardı. Aslında şarabı Tyler'la paylaşmayı düşünerek yanında getirmişti ama şimdi anlık bir kararla birkaç yudumun rahatlamasına ve sinirlerinin yatışmasına yardımcı olabileceğine karar verdi. Partide hiç alkol tüketmemişti ve balkabağı aromalı şarap göğsüne doğru yayılan yumuşak bir sıcaklık patlaması gönderirken, kendine bir moral konuşması yaptı.

Bunu yapabilirsin. Sen de herkes kadar seksi bir canavar olabilirsin. Özellikle de seksi bir kedi. Ve gerçekten, yaşayan en seksi kadın olmanıza gerek yok; sadece ne istediğinizi, fikrinizi değiştirdiğinizi ve bu gecenin onun şanslı gecesi olduğunu ona rahatça söyleyebilmelisiniz. Ve sonra bırakacaksın ve doğanın akışına bırakacaksın. Eğlenceli, ateşli ve mükemmel olacak.

Ve biraz seksi bir fahişe olmanın dışında, gerçekten hatırlamanız gereken tek şey kontrolün sizde olduğu, bunun sadece bitmemiş bir iş olduğu ve bir zamanlar sevdiğiniz ama sonsuza kadar yanınızda olmayacağını bildiğiniz bu adama duygusal olarak bağlanmayacağınızdır. Bunu hiç söylememiş ve hatta şu anda buna kendisi bile inanmıyor olsa bile, bu çok mantıklı. Bu, kendinizi korumanız için bir neden daha - daha büyük fırsatlar

er ya da geç karşısına çıkacaktır ve o da bunları kabul edecektir. Bu onu kötü bir adam yapmaz, sadece ateşli bir seks yapıp sonra bırakacağınız bir adam yapar.

Kendine güveni yerine gelmiş, hatta görevini açık ve net tutmak için ağır bir gerçeklik dozuyla birlikte, kısa sürede kendini hazır hissetmeye başlamıştı. Çok, çok hazır. şişeyi tekrar yerine koyarak balkabağı kovasıyla değiştirdi - bir çeşit dekor - ve arabadan indi.

Tyler'ın araba yolu olarak kullanılan engebeli zeminde topuklarının üzerinde tökezledi ve partide geçirdiği saatlerden sonra ayakları zaten yorulmuştu; bu yüzden bir anlık kararla ayakkabılarını çıkarıp arabasının arka koltuğuna attı. Kedi kostümüyle seyrek, serin çimenlerin üzerinde yalınayak yürüdü, n basamakları çıkarken ay yolunu aydınlatıyordu. Balkabağının içine uzanarak, Tyler'ın yanında olmaması riskini almak istemediği gizli silahlarını çıkardı ve her ikisini de elbisesinin yan dikişindeki ince, gizli bir cebe soktu.

Partide hırka giymişti ama onu da arabada bırakmıştı ve gece havası çıplak kollarını hafifçe serinletse de umurunda değildi. Derin bir nefes alarak kapı zilini çaldı.

Sonra aklına geldi. Kapıyı *hiç amazdı*. Her zaman arka verandadaydı. Ama bu saatte bu doğru olabilir miydi? Ya da kalkmadıysa? Ya derin uykudaysa ve öyle kaldıysa?

Tam o sırada büyük ahşap kapı açıldı ve Tyler, saçları dağınık, termal uyku tişörtü ve pijama pantolonuyla karşısında durdu. Yemek için yeterince iyi görünüyordu. Ama onu gördüğüne çok şaşırmıştı.

Ancak kızın küçük siyah bir elbise giydiğini ve kedi kulakları taktığını fark ettiğinde, gözlerindeki hızlı şok patlaması başka bir şeye dönüştü. Gösteri zamanı.

şeker kovasını kaldırdı ve utangaç görünmemeye çalışarak onun bakışlarına karşılık verdi. "şeker mi şaka mı?"

Tyler kaşlarını kaldırdı, ilgisini çekmiş ve hatta belki de -o kadar çabuk-tahrik olmuş görünüyordu. Yine de Tyler'ın hala şaşkın olduğunu ve burada neler olduğunu anlamaya çalıştığını görebiliyordu ki çenesini hafifçe indirdi ve seksi bir sırıtışla, "Şey, eğer şaka dersem, korkarım evimi tuvalet kağıdına çevirirsin. Bu yüzden ikram etmek istiyorum ama korkarım senin için hiç şekerim yok."

Cara'nın vücudu arzuyla mırıldandı ve kendini hâlâ baştan çıkarıcı bir tip olarak görmese de, ona yumuşak ama doğrudan bir sesle, "Buraya şeker için gelmedim," dediğinde beklediğinden daha kolay çıktı.

Başını eğdi, gözleri yarı kapalı, yüzünde davetkâr bir ifade vardı, alaycı ve kışkırtıcı bir ifadeyle, "O zaman ne istiyorsun küçük kız?" dedi.

Bu mükemmel bir soruydu ve onun da mükemmel bir cevabı vardı. "Bu," dedi, sonra ayağa kalktı, boştaki elini adamın ensesine doladı ve onu var gücüyle öptü.

O da onu öpmekte tereddüt etmedi. Kolları sıcak bir şekilde onun beline dolandı ve kısa süre sonra vücutları göğsünden kalçasına kadar birbirine yapıştı. Onunla ilgili her şey sert ve mükemmeldi, kasları omuzlarından gövdesine kadar sıkı ve tonluydu ve kalçalarının birleştiği yerde de görkemli bir şekilde sertti, tıpkı kaşınmasına bir çizik gibi.

Bir ara plastik balkabağı yumuşak bir gümbürtüyle verandaya düştü, içindeki şekerler etrafa saçıldı ama kız bunu fark etmedi bile - Tyler tüm duyularını dolduruyordu. Öpücükleri ağzını tüketiyordu. Elleri onun kıvrımlarını keşfediyordu. Vücudunu kendi vücuduna bastırması, yeniden yükseldiği tanıdık bir cennet gibi hissettirdi.

Sonunda öpüşmeler durduğunda, elleri kızın omuzlarına kalktı ve "Tanrım, çok tatlısın. Bu gece bıyıkların var."

Gülmekten kendini alamadı.

Ama sonra elleri aşağı doğru kayd, avuç içleri göğüslerinin ve belinin dış kıvrımlarını zar zor sıyrarak kalçalarında durdu. Bakışları

yüzünü terk edip az önce nazikçe keşfettiği bölgelerde dolaştı, yepyeni bir şekilde dokunulmak gibiydi. "Ve sen çok, çok seksisin, bebeğim."

Sözler onu arzuyla ıslattı - ve *olmanın* verdiği zevkle
Onun tarafından, gerçekten istediği tek adam tarafından.

"Bana tek bir şey söyle Cara," dedi, gözleri ciddiyetle Cara'nın kollarıyla
birleşirken. "Bunu istediğinden emin misin? Sorun olmadığına emin misin?"

Tereddüt etmedi. Yeterince tereddüt etmişti. "Evet." Sonra bir şeyler
daha ekledi ama basit tuttu. "Lütfen. Şimdi."

On Birinci Bölüm

TO zaman konuşmayı bıraktı. Kız içeri girdikten ve adam kapıyı kapattıktan sonra, adamın onu elinden tutarak en yakın yumuşak yere götürmesine izin verdi.

Bir kanepenin yanında iki koltuk vardı. Kendini koltuğa bıraktı ve onu üstüne oturması için aşağı çekti.

Kendisinin daha seksi bir versiyonu olmanın o kadar da zor olmadığı ortaya çıktı - Tyler bunu onun içinde ortaya çıkardı, onu seksi *yaptı*. Üzerindeki en sert kısım yumuşak ve ıslak olduğu yere bağlandığında, gıcırdatma tepkisi istemsizce geldi.

Elleri göğüslerini şekillendiriyor, başparmakları elbisesinin ve sütyeninin üzerinden meme uçlarını okşuyordu. Onun üzerinde hareket ettikçe nefesi kesiliyordu. Tırnaklarını hafifçe omuzlarına geçirdi, sonra avuçlarını göğsünde gezdirdi, sert vücuduyla yeniden tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Kumaşı yumruklarında toplamaya başlarken, "Gömleğini çıkar," diye fısıldadı. Tişörtü başının üzerinden çekip bir kenara fırlatacak kadar uzun süre dokunuşunu ondan uzaklaştırdı.

Elbisesinin önündeki fermuara uzandığında, gözlerine kaldırdığı bakışları izin ister gibiydi. İzni çoktan vermiş, onu aç ve sabırsız bırakmıştı. Kadın sadece özlemle alt dudağını ısırdı ve adamın aradığı cevap da bu gibi görünüyordu. Gözleri tekrar göğüslerine indiğinde, fermuarı beline kadar indirdi ve orada sona erdi. Her ne kadar bu gece bunun olmasını planlamamış olsa da

Giyindiğinde, kaderin onu siyah dantel bir sutyen giymeye yönlendirmiş olmasına minnettardı. Sütyenin ortasından tutturulmuştu ve adam kolaylıkla çözdü, kupları kenara itti ve ona baktı. "Mmm," diye inledi ve elleriyle göğüslerini çerçeveleyip dilini önce birinin, sonra diğerinin ucunda nazıkçe gezdirmeye başlamak için eğildiğinde aç bir iç çekti. Aldığı ağır, sıcak nefesler yumuşak zevk iniltilerine dönüştü.

"Ne kadar seksi bir kediciksin sen," diye fısıldadı. "Senin için," diye mırıldandı sıcak iç çekişler arasında.

Ağzı göğsünün üzerinde kapandığında, inlemeleri geniş, açık, iki katlı alanda yankılandı ve heyecanlarını artırıyor gibi görünüyordu. Tırnakları yine Tyler'ın geniş omuzlarına hafifçe bastırdı, bu kez sert ete saplandı.

İşte o zaman elleri kadının kalçalarına gitti ve elbisesinin altından yukarı doğru süzüldü. Ve sonra külotunun altına. Adamın dokunuşu bir şimşek gibi kadının kalbine çaktı ve onu içine almak için can atmasına neden oldu.

Parmaklarına karşı hareket etti, yine neredeyse istemsiz bir tepkiydi bu. Ona bu şekilde dokunulmayalı uzun zaman olmuştu.

Belki de herhangi bir erkeğin dokunuşu tüm sinir uçlarına sarmal elektrik şeritleri gönderirdi ama bu Tyler'dı, hayatının tek ve biricik aşkıydı ve bunun her tepkisini artırdığını inkâr edemezdi. Tanrı'ya şükür, külot çizgilerinden kaçınmak için dayanıksız bir tanga giymişti, ama onun için küçük kumaş parçasını bir tarafa itmek çok ama çok kolaydı.

İkisi de daha sert, daha yüksek sesle nefes aldıkça, vücudu hayvani içgüdüye yol verdi, duyularının düşüncelerini, duyularını ele geçirmesine izin verdi, pijama pantolonunun kemerine uzanacak kadar. Gençken bunu hiç yapmamıştı -çok utangaçtı, istediğinin peşinden gitmeyecek kadar iyi bir kızdı- ama olgunluktan mı yoksa saf, katıksız bir özleminden mi bilinmez, bir eliyle büzgüyü çekti ve diğer eliyle avucunun içini kumaşın hemen altındaki sert silindirin üzerinde gezdirdi. Oh Tanrım. Bunu hissetmek. Onu orada hissetmek, çok sert, hepsi onun için. Nefesini kesmişti.

İşte o zaman, Cara'yı dehşete düşüren, heyecanlanmaktan çok hayal kırıklığına uğramış gibi görünen bir inilti çıkardı. "Cara." Başını iki yana salladı. "Benim..."

Oh, koruma. Hiç koruması yoktu. Tam da şüphelendiği gibi. "Merak etme," dedi. "Ben biliyorum." Bir elini cebine soktu ve günü kurtaran küçük kare paketlerden birini çıkardı.

Tyler'ın gözleri rahatlama ve saygı karışımı bir duyguyla kocaman açıldı. "Vay canına." Sonra onun bakışlarıyla karşılaştı. "İnanılmazsın. Öp beni."

Onlar ateşli öpüşmelerini sürdürürken, Cara düşünmeyi bıraktı ve sadece hissetmeye, bunun doğal sonucuna ulaşmasına izin vermeye teslim oldu. Bazı açılardan sanki bir hafta önce onu öptüğü gecedен beri arzusunun artmasına izin veriyormuş gibi hissediyordu ama bazı açılardan da bunu on uzun yıldır bekliyordu.

Elbisesinin altından kalçalarını kavradığında, sonra onu ereksiyonuna yönlendirdiğinde, aşağı, aşağı, aşağı, içine girmesinin dolgunluğu her parçasına ulaşıyor gibi görünüyordu. Onun gözlerine bakarken yüzü sıcacık kızardı, o nihai bağlantıyı yaşadı.

Onun üzerinde hareket etmeye başladı, gıcırıyor, teslim oluyor, başının geriye düşmesine izin veriyordu. Rachel haklıydı. Bu o kadar da zor değildi. Buraya bir planla gelmiş, kontrolü ele almış ve kendi kaderini kontrol eden güçlü bir kadın gibi hissetmişti, kendi zevkinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Bu da onu tüketiyordu. Tyler aç bir ağızla bir göğsüne yapışırken dudağını ısırды, o büyük uçuruma gittikçe yaklaşırken hareketleri senkronize oldu - ve sonra kenardan aşağı yuvarlandı, sonunda hareketsiz kalana kadar vücudunda ısı ve ışık dalgaları titreşti.

Kendini toparlarken başının Tyler'ın sıcak omzuna yaslanana kadar öne düşmesine izin verdi. Yanağı Tyler'ın sert kirli sakalına değerken, şimdi üzerine serpilmiş olan seks kokusunu içine çekti. Planlamadan, Tyler'ın nefesi tekrar kesilmeye başladığında ve Tyler tekrar içine girmeye başladığında kendini onun boynunu öperken buldu.

Dudağını ısırdı, vücudunu bir sonraki hamle için hazırladı ve tekrar tekrar karşıladı, vücutlarının birleşmesini sevdi, içine doğru her sert hamlede onun aldığı zevki hissedebilmeyi sevdi - ta ki adam "Tanrım, şimdi" diye mırıldanana kadar.

Boşaldıktan sonra onu kendine çekti, dudaklarını ve yanaklarını öptü ve gözlerinin bir dakikalığına kapanmasına izin verdi. Bir dakika boyunca, bunun ne kadar ateşli ve zevkli olduğundan başka bir şey hissetmesine izin vermeyi reddetti.

Şimdi bile, o kadar zor değildi. Sadece anın içinde olmak, değerini bilmek.

Onunla seks yapmak, gitmeden önceki gece *kendisini ondan kopardığı* anda elinden alınmış gibiydi ve bu, onunla asla yaşayamayacağı son zamanmış gibi hissettiriyordu.

Yani Rachel gerçekten de haklıydı. Bu işe doğru zihniyetle girdiğinde, eğlenceli ve seksi bir kaçamak tamamen mümkündü.

Tabii ki, planındaki tek kusur bir çıkış stratejisi oluşturamamasıydı. Bu olaydan sonra nasıl oldu da hâlâ soğukkanlı ve kendinden emin bir şekilde yürüyüp gitti?

Tyler'ın onu balkabağı şarabının yapabileceğinden çok daha fazla sarhoş ettiğini hissetmek zor olsa da, sonunda, "Tanrım, tatlım, bu çok ateşliydi," diye mırıldandığında, şimdi bunu düşünmeye çalışıyordu.

Gözleri kapalı kaldı, bu yüzden kendi kendine gülümseyerek alt dudağını hafifçe ısırdı. Adam haklıydı. Bu... seksi bir seksti. Ergenliklerinden farklıydı; bu yetişkinlere özgü, iç gıcıklayıcı bir seksti. Tanrı aşkına, bütün o zaman boyunca kedi kulakları ve bir tasma takıyordu, bu gerçekten sadece mutlu bir kaza olmasına rağmen aniden ona biraz ateşli ve sapıkça geldi.

Gözlerini açıp onu üzerinden kaldırmaya başladığında, akli bir çıkış stratejisine ihtiyaç duymaya geri döndü - ama o zaman "Hadi yukarı yatak odama çıkalım" dedi.

Hmm.

WWRD? Rachel ne yapardı?

Muhtemelen üstünlüğü ele geçirin ve "İyi geceler ve mutlu Cadılar Bayramı" deyin, şakacı, kontrollü bir göz kırpmayla ayrılın.

Yine de bir an sonra Cara kendini elinden tutularak güzel, rustik ahşap bir merdivene götürülürken buldu. İtiraz edebilirdi ama etmedi. Aslında gitmek istemiyordu.

Ama sorun değil. Ne de olsa buraya eğlenmeye geldiniz. Ve bunun için on yıl beklediniz, o halde neden şu ana kadar burada geçirdiğiniz yarım saatten daha uzun süre kendinizi şımartmıyorsunuz? Kaçamak yapmak için bir tür giriş-çıkış hız rekoru kırmak zorunda değilsiniz.

Tyler'ın yatak odası geniş ve rahattı. Daha fazla resimli pencere artık karanlık olan göle bakıyordu, sadece parlak ayın üzerine düşürdüğü gümüş bir şerit olarak görülebiliyordu. Yumuşak yorganlar ve pelüş yastıklarla kaplı kabarık bir yatak onu uzanmaya davet etti, ama Tyler sessizce onu soymadan önce değil - çok fazla sürmedi, sadece elbisesini ve sütyenini omuzlarından aşağı itti ve onlarla birlikte cimri iç çamaşırlarını aldı. Kedicik kulaklarını kendisi çıkarıp bir kenara attı.

Adam boynuna uzanıp onu tutan kopçayı bulana kadar hâlâ deri bir kedi tasma taktığını kısa bir süreliğine unutmuştu. Onu da çıkarmayı umursamasına şaşırarak usulca güldü ve "Yolda mı duruyor?" dedi.

Ona seksi bir sırtış attı. "Birazcık. Boynunu öpmeyi seviyorum." Omuz silkti. "Tamam, yeterince adil." Bu da hoşuna gitmişti.

"Ve ayrıca," demek için bakışlarıyla buluştu ve tasmayı çekip komodinin üzerine bıraktı, "Seksi kedicige sahiptim ve şimdi de CareBear'ımı istiyorum." Gülümsemesi yerini daha ciddi bir ifadeye bıraktı; anılarla örülü bir özlem. "Sadece benim tatlı Cara'm."

Onu içine çekti, geri çekti. Tamam, *zaten içindeydi* ve geri dönmüştü ama bu daha derine iniyordu. Ona unutturdu. Kaçamakları. Ve soğukkanlılığı. Ve uzak kalmayı. Onun gözlerinde gördüğü her şeyi hissetmesini sağladı.

Ve onu yumuşak pazen çarşafı yatırdığında, sıcacık yatak onları koza gibi sarmıştı ve onu öpmeye ve ona dokunmaya başladığında -gerçekten de

Artık buraya onu baştan çıkarmaya gelen seksi, kendine güvenen kedicik değildi. Hayır, o sadece Cara'ydı, sadece onun CareBear'ı. O zamanlar neyse şimdi de oydu, sadece biraz daha büyümüştü, biraz daha uzun yaşamış, daha çok şey kaybetmiş ve TyGuy'ın yatağında olmanın verdiği - ne kadar sahte ya da geçici olursa olsun- hızlı emniyet ve güvenlik hissini seven biriydi.

İşte o zaman hafifçe geri çekildi, çıplak vücudu onunkine karşı sıcaktı ve "Kahretsin" diye mırıldandı.

"Sorun ne?" diye fısıldadı.

"Hiç olmadığını çoktan unutmuşum..." Başını kaldırdı, sonra yarı karanlıkta umutla ona baktı. "Tabii sen..."

"Elbisemin içinde bir cep var," dedi ona.

Adam usulca güldü. "Gerçekten inanılmazsın."

"Şey, morali bozuk bir adamın ortalıkta prezervatif bulunduracağına güvenilebileceğimi sanmıyordum," dedi adam kalkıp aramaya gitmek için çekilirken. "Ben de her şey yoluna girdikten sonra bile stok yapmak için aklımdaki ilk şeyin muhtemelen bu olmadığını düşündüm."

Yatağın başucundaki loş lambayı yaktı, sonra parke zeminde bir yığın halinde duran elbisesini buldu. Cebini ararken hafifçe kıkırdarak, "Bunun olmasını ne kadar istesem de muhtemelen yapmalıydım," dedi.

Ardından gizli cebinden kalan prezervatifi çıkardı ve sanki altın bir bilet bulmuş gibi muzaffer bir edayla havaya kaldırdı.

Ancak o zaman bakışları onun çıplak vücudunu taradı ve ifadesi daha yumuşak, ciddi bir şeye dönüştü.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hatırladığım kadar güzelsin," dedi ona, alçak ve derin bir sesle.

Sözler ve gözlerindeki bakış, kadının her yerinde yankılandı. Bu kez sadece vücudunun tüm hassas bölgelerine değil, kalbine de ulaştılar.

Ve öpüşmeye ve dokunmaya, keşfetmeye ve okşamaya, yalamaya ve okşamaya ve onu daha da derinlere çeken her şehvetli harekete devam ederken, hatasını fark etti. Çıkış yapmalıydı. Bu merdivenlerden asla çıkmamalıydı. Ona kalbine girmeye başlaması için asla bir şans vermemeliydi.

Ve onunla seviştikçe ve bu daha çok eski zamanlardaki gibi hissettirdikçe -tatlı, kalp eriten zamanlar- savunması gittikçe zayıfladı.

Buraya gelme sebebi bu değildi. Olmasını istemediği her şey.
Ve mükemmeldi.

Tyler bunun olduğuna neredeyse inanamıyordu. Alt katta birlikte oldukları süre boyunca, bunun bir rüya olup olmadığını ve her an soğuk, yalnız ve şiddetli bir ereksiyonla uyanacağını yarı yarıya düşünmüştü.

Ama ne kadar uzun sürerse, bunun gerçek olduğunu o kadar çok anlıyordu. Bunun nasıl olduğundan emin değildi. Onun fikrini birdenbire neyin değiştirdiğini bilmiyordu. Sadece doğru hissettiğini biliyordu.

Doğrunun da ötesinde. Eve dönmek gibiydi. Kader'e dönmek bir anlamda eve dönmekti ama bu, evrenin onu tam da olması gereken yere, tam da olması gereken koşullara getirmesi gibiydi. Cara'nın kollarında.

Yavaş, derin vuruşlarla onun tatlı yumuşaklığının içinde hareket etti. Onun ağzını, yüzünü, boynunu, göğüslerini öptü. O da vücudunu aşağı yukarı öperken, güzel dudaklarından kaçan sıcak iç çekişlere bayılıyordu. Sonsuza kadar bu odada, bu yatakta, onunla birlikte kalmak istiyordu.

Daha sonra birbirlerine sarılmış, sessiz bir şekilde uzandılar. Şimdiden, bu kadar çabuk, boşluğu konuşarak doldurmaya ihtiyaç duymadan birlikte olabiliyorlardı.

Yine de bilmek istediđi bir Őey *vardı*. Őimdiye kadar dűŐüncelerini gűlgelemesine izin vermemiŐti ama... "Ne oldu Care? Bu gece buraya gelmene ne sebep oldu?"

Adamın omzuna sokularak gűğsűne karŐı sıcak bir i çekti. "Ben... yanlıŐlıkla oyun oynadıđımı fark ettim. Seninle ve hatta belki de kendimle. Seni geri çevirdim ama sonra bana ilgi gűstermeyi bırakmandan hoŐlanmadıđımı fark ettim."

"Şey, açık olmak gerekirse," dedi ona, "bu... seni cezbetmek için bir numara falan değildi. Gerçekten sadece duygularına saygı duymaya çalışıyordum. Eğer bunu istemiyorsan seni takip etmeye devam etmek istemedim."

Başını salladı. "Biliyorum. Mesele de buydu zaten, gerçekten istiyordum. Sadece bunu inkar ediyordum sanırım. Hâlâ senden hoŐlandıđımı kendime itiraf etmek istemedim."

"Neden olmasın?" diye sordu, cevabı zaten bildiđinden Őűphelenmesine rađmen.

"GeçmiŐimiz. KarmaŐık. Ve hoŐ deđil. En azından sonunda." "Beni affetmedin," dedi. "*Ya da* unutmadın, ilk sűylediđin gibi buraya geldiđin zaman. Ve nedenini anlıyorum."

Cevap vermeden önce bir sűre sessiz kaldı, "Belki de baŐlıyorum. Demek istediğim, hala sana karŐı bir Őeyler hissediyor olsaydım burada, bu Őekilde olmazdım."

"O *zamanlar* yaptıklarımı çocukluđuma bađlamak istemiyorum ama... daha ocuktum. Bazı konularda kesinlikle aklım baŐımda deđildi. Ve bilesiniz diye sűylűyorum, artık ocuk deđilim. Artık her Őeyi daha net gűrebiliyorum. Ve... bir daha asla iyi bir Őeyi bir kenara atacak kadar aceleci davranmayacađım."

"Dinle Tyler," diye sűze baŐladı neredeyse Tyler son kelimeleri sűylemeden önce, "buna etiket koymayalım, tamam mı? Nasıl hissettiđimiz hakkında konuŐmayalım, sűzler vermeyelim ya da herhangi bir Őey yapmayalım ama sadece... akıŐına bırakalım. Őu an için buradasın. Koçluk yapacađın bir takımın ve umarım kazanacađın playoff maçların var. Benim ynetmem gereken bir okulum var ve etrafımızda bűyűk bir heyecan var.

Bu yüzden... her şeyi kafamıza göre takılalım, eğlenelim ve fazla ciddiye almayalım. Tamam mı?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. Bir bakıma bu onu şaşırtmıştı. Lisedeyken aşık olduğu Cara Collins "eğlen ve üzerine etiket yapıştırma" türünden bir kız değildi. Ve onun bu yönüne bayılmıştı. Bir şeyleri derinden hissetmesine ve onu ruhunun her zerresiyle sevmesine bayılmıştı.

Ama tam da onu gerçekten affetmeye başlamışken, tam da kollarında cırılçıplakken bunu sorgulamayacak ya da tekneyi sallamayacaktı. Bu yüzden sadece "Tamam, CareBear." dedi. Ve bunu alına kondurduğu küçük bir öpücükle mühürledi.

Destiny'de ne kadar uzun süre kalırsa Cara'nın hayatını o kadar iyi hale getirdiğini fark ederek uykuya daldı. Hayır, bu gemiyi hiç sallamayacaktı.

Ertesi gün öğleden sonra Cara, geçit töreni planlayıcıları geldiğinde onlara ikram etmek üzere bir balkabaklı kek daha hazırladı. Ara sıra sonbahar yapraklarının süzüldüğü bir pencerenin yanında tüm malzemeleri karıştırırken, dün gece Tyler'la birlikte kendini kandırdığını inkar edemiyordu.

Evet, kedicik kostümünü giyerek kendini havalı ve bağımsız olduğuna ikna etmişti ama şimdi bunun sahte olduğunu biliyordu. Ve sandalyede seks yaptıktan hemen sonra bir şekilde onun evini terk etmenin bir yolunu bulmuş *olsa* bile, bugün hala onu düşündükçe eriyor olacaktı. Hâlâ duyguları tarafından emiliyor olacaktı.

Sarsılıyordu. Sevinç, korku, mutluluk, endişe ve aklına gelebilecek diğer her şeyle sarsılıyordu. Şu anda yaşadığı şey, kopmanın tam tersiydi. Trajik bir hata yapmıştı. Ve bunun her saniyesini sevmişti.

Jenny ve Rachel geldiğinde, Cara onları içeri aldı, gönüllü olarak yardım ettikleri için teşekkür etti ve "Ödülünüz de şu: Ben bir çöplük pastası yaptım." dedi.

Rachel gülümseyerek, "Bırak ben yapayım," dedi.

Dün gece Jenny ve Mick'in partisinin ne kadar eğlenceli geçtiğini, bu akşamki şeker mi şaka mı için tüm çocukların kostümlerini ve küçüklerin ne kadar heyecanlı olduklarını konuşarak başladılar. Cara onlara şeker zulasını gösterdi çünkü kasabada yaşadığı için diğer ikisinin daha kırsaldaki evlerinde olduğundan çok daha fazla şeker mi şaka mı yapan oluyordu. "Bir de size bu balkabağını vermem gerekiyor," diyerek Jenny'ye mutfak tezgahının üzerinde duran plastik kabı işaret etti. "Dün gece eve bir şeyler taşımak için kullandım ve senin için sorun olmayacağını biliyordum."

"Tabii ki hayır," dedi Jenny.

Cara "şeylerin" prezervatif olduğundan bahsetmemiştir. Jenny'nin kocasından çalınmıştı. Bu şimdi utanç verici ve rahatsız edici görünüyordu - bu yüzden şimdilik bu düşüncüyü bir kenara itmeyi ve yoluna devam etmeyi seçti.

Cara'nın küçük yemek masasının etrafındaki toplantı verimli ve üretkendi: Rachel polis ve itfaiye merkezleriyle koordinasyon kurarak geçit töreni güzergâhındaki trafiği yönlendirmelerini ve geçit törenine bir itfaiye aracı ve bir iki kruvazörle katılmalarını isteyecekti; Mike'ın uzun süredir Destiny gücünde görevli bir memur ve aynı zamanda itfaiyeci Logan'ın en iyi arkadaşı olması nedeniyle üstesinden gelmesi kolay bir görevdi.

"Zamanın olduğuna emin misin?" Cara sordu. "Meyve bahçesinde hasat mevsimi olduğunu biliyorum."

Rachel elini havada gezdirdi. "Bu noktada işler saat gibi işliyor ve zaten neredeyse bitmek üzere. Ekibi desteklemeye yardımcı olduğum için mutluyum."

Jenny, amigo kızlar ve destekçilerle birlikte şamandıralar üzerinde çalışmak üzere öğretim üyelerini toplar ve süsleme yapılmadan önce şamandıra hazırlığının temel ve cıvatalarına yardımcı olması için becerikli Mick'i işe alırdı.

Cara da geri kalan her şeyi koordine edecek ve planlayacaktı. "Bir tarih ve saat belirleyip duyuracağım, müzik konusunda grup direktörüyle çalışacağım, bir rota belirleyeceğim -ama bu konuda Mike'a danışmam

gerekebilir-

Tyler ve takımla birlikte istedikleri diğer ayrıntılar üzerinde çalışacağım. Geçit töreni okulda sona erecek ve tüm toplumu bir moral mitingi için stadyuma davet edeceğiz. Çok eğlenceli olacak!" Bununla birlikte, yazmakta olduğu dizüstü bilgisayarını kapattı ve "Sanırım hepsi bu kadar. Yardımlarınız için teşekkürler hanımlar!"

"Bunu da aradan çıkardığımıza göre," dedi Rachel, "Tyler'dan bahsetmişken..."

Cara ona doğru bir bakış fırlattı. Tamam, çoğu zaman açık bir kitap *olsa* bile, Anna'nın balkabağı partisinde yaptığı paylaşım bir şeydi, ama dün geceki olayları bugün arkadaşlarına anlatmayı planlamamıştı. Aşk hayatı, hakkında konuşurken her zaman rahat hissetmediği tek şeydi. "Peki ya o?" diye sertçe sordu, ses tonuyla "O konuya *girme*" demeye çalışıyordu.

Ama Rachel bunu görmezden geldi. "Dün gece Jenny'den ayrıldıktan sonra ne olduğunu bilmek zorundayım."

Jenny gözlerini kırpıştırarak aralarında bir ileri bir geri baktı. "Ne kaçırdım? Dün gece Tyler'la aranızda bir şey mi oldu?"

Cara sadece bir nefes verdi. Rachel, Jenny ve yakın arkadaş gruplarının yıllardır sırlarını paylaştıklarını biliyordu ve onlar için bu sadece kız kıza konuşmak ya da bir tür terapiydi ama Cara gerçekten ikisine de alışık değildi.

O zaman prezervatif almak için Rachel'a koşmamalıydın.

Bunun farkına vardığında, itiraf etmekten başka çaresi olmadığını düşündü. "Tamam," dedi Cara. "Önce bir itirafta bulunmam gerekiyor."

O

Rachel'a bir bakış daha fırlattı, sonra bakışlarını Jenny'ye çevirdi. "Sen neden b a h s e d i y o r s u n ?" Jenny onun karşısına oturdu, karanlıkta -anlaşılır bir şekilde- bakıyordu.

Cara derin bir nefes aldı. "Dün gece prezervatife ihtiyacım vardı ve..."

Rachel'a doğru bir bakış daha atınca, ne yaptığını itiraf etmek zorunda kaldı. "Mick'in komodininin bir çift aldım," dedi Rachel.

Bunun üzerine Jenny irkildi. "Sen *ne*?"

"Biliyorum," dedi Rachel. "Etrafı bu şekilde gözetlememeliydim."

"Sadece şaşırdım," diye cevap verdi Jenny, kafasının hâlâ karışık olduğu belliydi. "Nereden bildin onun..."

"Doğum günümde Dew Drop Inn'de bir şeyler içmek için buluştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?" Rachel sordu. "Doktorun bir süreliğine doğum kontrolünü bırakmanı istediğini söylemiştin. Ben de ikiyle ikiyi topladım ve eşittir prezervatif dedim. *Ve* bu acil bir durumdu."

Jenny bir nefes verdi. "Tamam, büyük prezervatif aciliyetine birazdan geleceğiz ama... neden bana *sormadınız*?"

"Muhtemelen Cara'nın prezervatif acil durumunun hikmetini sorgular ve onu vazgeçirmeye çalışırdın," dedi Rachel, "ben de *prezervatif* acil durumundan yana olduğum için kendim almanın daha iyi olacağını düşündüm." Yine de uygun bir şekilde utanmış görünüyordu.

Ama Jenny kabul etti, "Bunların hepsi muhtemelen doğru, o yüzden sorun yok." Sonra başını salladı. "Yine de acil bir prezervatif durumu *olduğunu* duyduğuma çok üzüldüm."

Ve böylece ikisi de Cara'ya dönüp baktılar.

İçini çekti, sonra da olan biten her şeyi toparlamaya çalıştı. "Onunla birlikte olmak istediğime karar verdim. Hayat çok kısaydı ve belki Rachel'ın dediğini yapabilir ve bu konuda rahat *davranabilirdim*. Çalıntı prezervatiflerimi alıp onun evine gittim, kapıyı çaldım ve 'Şaka mı şeker mi' dedim, hepsi bu kadar."

Rachel ona bir bakış fırlattı. "Hikâye burada *bitmiyor*, genç bayan."

Cara, Rachel'ın detaylara olan ihtiyacı karşısında gözlerini devirdi ve yüzünün ısındığını hissetti, "Tamam, onun oturma odasındaki sandalyede seks yaptık. Sonra yatağında tekrar seviştik. Sonra da geceyi onda geçirdim."

Rachel onaylayarak gülümsedi. "Nasıldı peki?"

Bu kez Cara'nın iç çekiş i hü zünlü ve hayalperestti. "*İnanılmazdı*. O zamandan hatırladığım her şey harikaydı. Ama daha da iyi çünkü... *şimdi, tekrar*, bunun olmasını hiç beklemediğim bir zamanda."

"Ama nasıl *hissediyorsun*?" Jenny hemen endişelenerek sordu. "Duygularını gerçekten bu işin dışında tutabildin mi? İşler ne durumda?"

Doğru, Cara'nın yıllar boyunca sırlarını paylaştığı pek fazla kız arkadaşı olmamıştı ama belki de bu... hoş bir şeydi. Hayatını paylaşabileceği birinin olması güzeldi. Onu bu kadar önemsemeleri güzeldi. Bu yüzden, cevap hayal kırıklığı yaratsa bile, *şimdi* yalan söylemeye başlamak için bir neden olmadığını düşündü. "İlk başta öyle olduğumu düşünmüştüm. İlk başta, havalı bir kedi olduğumu düşünmüştüm."

Rachel bilerek, "Bahse girerim o kedicik kıyafetini sevmiştir," dedi. "Evet," diye onayladı Cara.

"Devam et," diye dürtükledi Jenny.

"Tüm durumun kontrolüm altında olduğunu sanıyordum ama... sonuçta değilmişim. Oradan onun için zaten olduğumdan daha çılgın, kendime itiraf ettiğimden daha çılgın bir şekilde ayrıldım. Ve her ne kadar ona buna bir etiket koymak istemediğimi söylesem ve sıradan bir kaçamak yapan hatun gibi davranmaya çalışsam da... Hayatımdan çıkıp gittiğinde yeniden parçalanacakmışım gibi hissederek oradan ayrıldım."

Başını arkaya yasladı ve cesareti kırılmış bir nefes verdi. "Bu nasıl oldu?" İki kadın da cevap veremedi başını kaldırdı ve devam etti. "Size nasıl olduğunu anlatacağım."

"Rachel sana iğrenç tavsiyeler mi verdi?" Jenny araya girdi. "Hey!" Rachel savunmaya geçti.

Ama Cara ikisini de susturdu. "Hayır, bu kimsenin suçu değil. Çünkü bence bu er ya da geç zaten olacaktı. Çünkü aşk kaçınılmaz bir şey. Sizce de öyle değil mi?"

Her ikisi de onun ne demek istediğini hemen anlamış gibi görünüyordu. Jenny dedi ki, "Mick tanıştığımızda benim için bir gizemdi. Ve çok tehlikeli görünüyordu."

Ama haklısın, çılgınca ve umutsuz görüldüğünde bile ona karşı hissettiklerime engel olamadım."

Rachel başını salladı ve ekledi: "Mike'la ilk tanıştığımızda ondan hiç hoşlanmamıştım. Ama aynı zamanda ona aşık oldum. Bu çok saçmaydı. Ve tamamen kontrolüm dışındaydı." Başını iki yana salladı. "İnanın bana, o iri yarı adamı sevmemeye çalıştım. Ama o benden çok daha büyüktü."

Cara küçük bir kıskançlık krizine girdi, çünkü her ikisi de sevmeleri pek mümkün görünmeyen bir adamla evlenmişlerdi. Oysa Tyler'ı sevmek ona her zaman çok mantıklı gelmişti ama artık onunla asla evlenmeyeceğinden emindi. Çok fazla şey olmuştu. Ve geleceği hakkında belirsiz kalan çok şey vardı. Ve durum böyle olmasa bile, ona bir daha nasıl gerçekten güvenebilirdi?

Yapamadı.

Tüm bunlara rağmen şu anda ona tamamen bağlanmıştı. "Yani d u r u m ş u k i," dedi onlara, "ben artık b u işin içindeyim. iyi ya da kötü. Tyler Fleet'e yeniden aşık oldum." Başını salladı, hâlâ buna inanamıyordu. "Onu unutmak için harcadığım onca zamandan sonra, bir şekilde, bir şekilde ona yeniden aşık oldum. Sonsuza kadar bu kasabada kalmayacağını bilmeme rağmen. Kalbimin derinliklerinde bunun onun için sadece geçici bir durak olduğunu bilsem de."

"Ama belki de değildir," diye karşı çıktı Jenny.

Yine de Cara onu durdurmak için elini kaldırdı. "Hayır, bir saniye bile buna inanmama izin veremem. Yani, şimdiden çok derinlere daldım. Tekrar gideceğini, onu tekrar ilgi odağı haline getirecek bir fırsat çıkacağını bilmeliyim. Buna hazır *olmalıyım*. Sonunda beni kurtaracak tek şey bu, anlıyor musun? Yani, bu beni mahvedecek ama en azından kendimi kandırmıyorum."

Durdu, bir kez daha iç geçirdi ve onlara şöyle dedi: "Fark etmeye başladığım şey... aşık olmak istemedenden de olsa bir inanç eylemidir."

İki arkadaşı bunu düşünüyör gibi görünüyordu.

Cara sözlerine şöyle devam etti: "Bugüne kadar aşık olan her insan, hiçbir garantinin olmadığını, her şeyin yolunda gitmeyebileceğini bilerek aşık olmuştur. Her biri. Kişi. Kişi. Sevdığımız kişi de o anda aynı şekilde hissetse bile, hepimiz aşkın milyonlarca farklı nedenden ötürü başarısız olduğunu ya da bittiğini gördük. Ve eğer sevdığımız kişi aynı şekilde hissetmiyorsa, belki de *hissetmeyeceğini* bilsek bile, kendimizi belki de hissedeceğine ikna ederiz. Ve yine de, tüm bunlara, tüm bu riske, tüm bu belirsizliğe, durum üzerindeki tüm bu kontrol eksikliğine rağmen, hepimiz yine de aşık oluruz."

Jenny küçük bir iç çekişle, "Sanırım bu kader. İnsan olarak kaderimiz."

Cara başını salladı, kendini felsefi ve biraz da bilge hissediyordu ama aynı zamanda Rachel'ın büyük planı fena halde başarısız olduğu için güçlenmekten de oldukça uzaktı. Ve başına geleceklerden kalbini nasıl koruyacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

On İkinci Bölüm

November, Cara'nın etrafındaki hareketlilik kasırgasını bir şekilde yankılayan soğuk bir rüzgârla içeri girdi.

Jenny'nin Cadılar Bayramı partisinde tanışmalarının ardından Cara ve Tyler bir çift oldular, bu kadar basit. Ve bu kasabadaki insanlara o kadar doğal, o kadar normal göründü ki kimse gözünü bile kırpmadı.

Elbette, ara sıra biri ona kurnazca "Demek Tyler'la sen, ha?" diyordu.

Ama o sadece "Evet, birlikte biraz zaman geçiriyoruz. Ciddi bir şey değil ama."

Müdür Turley bile bir sabah ona yaklaşıp, "Duyduğuma göre genç futbol koçumuzla tekrar bir araya gelmişsiniz" dedi.

"Birbirimizle görüşüyoruz," dedi patronuna, "ama sadece öylesine."

"Değişiklik olsun diye biraz eğleniyor olman güzel. Sen de çalışıyorsun sert." Göz kırparak bitirdi.

Bazen Tyler'ın ya da onun evinde takılıyorlardı; bazen de Dolly'de birlikte yemek yiyorlar ya da Crestview'deki bir restorana gidiyorlardı. Sekse gelince, ilk seferki kadar muhteşem olmaya devam ediyordu ve aklından hiç çıkmıyordu. Evet, geçit törenleri, moral mitingleri ve bilim fuarlarıyla meşguldü ve Bulldogmania'ya herkes kadar kapılmıştı, ama tüm bunların arasında, her zaman Tyler'la birlikte çıplak olacakları bir sonraki zamanı dört gözle bekliyordu.

Aralarındaki tek şey iyi seks olsaydı, belki, sadece belki, Rachel'ın büyük kaçamak planını bir şekilde mucizevi bir şekilde gerçekleştirebilirdi. Ama fiziksel bir bağdan çok daha fazlası vardı.

Onu güldürdü, kızarttı ve gülümsetti.

Güncel olaylardan okuldaki dedikodulara, anılardan eski günlere, ailelerine ve arkadaşlarına kadar her konuda konuştular.

Başına iyi bir şey geldiğinde, Tyler hemen anlatmak istediği kişi oluyordu ve aynı şey Tyler için de geçerli görünüyordu.

Sezonun son normal maçından önceki moral toplantısında onun elini tuttu, yaklaştı ve "Hey, bu gece maçtan sonra beni tribünde bekler misin?" diye sordu.

Bu istek onu şaşırttı. "Takımla birlikte kutlama yapmayacak mısınız?" Bugünlerde birlikte ne kadar zaman geçirirlerse geçirsinler, takımı asla küçümsemezdi ve bunu yapmasını da istemezdi.

"Elbette," dedi her zamanki sırtışıyla. "Aslında Becker'ların evinde bir takım partisi olacak. Ama bensiz de başlayabilirler."

Gece Destiny High için daha fazla eğlence ve heyecan getirdi. Her kıdemli oyuncu ve amigo kızın devre arasında sahada onurlandırıldığı Kıdemliler Gecesi idi. Ve tabii ki Bulldoglar bir galibiyet daha alarak - artık sıradanlaşmaya başlamıştı - normal sezonu namağlup kapattı.

Daha sonra tüm arkadaşlarıyla vedalaşan Cara, yanağındaki geçici bulldog dövmesi de dahil olmak üzere DHS kıyafetlerini giymiş bir şekilde oturmuş, tribünler boşalırken Tyler'ı bekliyordu. Soğuk hava onu, arkasında Bulldogs logosu bulunan ve beşinci yıl dönümünde Müdür Turley'nin hediyesi olan kabarık kırmızı bir kışlık montla sarmalamıştı.

O yalnız kalana kadar insanlar teker teker dışarı çıktı ve sonunda oyuncular soyunma odasından gülerek ve şakalaşarak çıkarken Jacob Becker arkasından "Bizim evde görüşürüz Koç!" diye seslendi.

Sonra yakışıklı Koç Fleet tribünlere doğru ilerledi ve kızın yanına oturdu, hemen kızın eldivenli elini avuçlarının içine aldı.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu neşeyle. "Neden burada donuyoruz?"

Gülümsedi ve şöyle dedi: "Playofflara girmeden önce, CareBear, sana teşekkür etme fırsatını kullanmak istedim. Her şey için. Bana bu şehrin gerçek bir parçası olmam için bir şans daha verdiğin için ve *seninle* birlikte bana bir şans daha verdiğin için. Birden fazla şekilde yeniden ayak uydurmama yardımcı oldunuz."

"Bu şeyler için bana her zaman teşekkür ediyorsun, Tyler," diye belirtti ve doğrudu, ediyordu. Destiny'ye döndüğünden beri başına gelen hiçbir şeyi hafife almıyordu.

"Biliyorum, ama... takıma ilk koçluk yapmaya başladığımda her şey yeniydi ve ben de kendi yolumu çiziyordum, sadece yardımcı olmaya çalışıyordum. Ve *şimdi* fark ediyorum ki... şu *anda* hissettiklerim, bu takımı playofflara taşımanın heyecanı..." Durdu ve başını salladı. "Destiny'den ayrıldığımdan beri böyle bir şey hissetmedim. Üniversitede, takımım başarılı olduğunda bile. Ve kesinlikle NFL'de de değil, orada işler benim için böyle gitti. Bu duyguyu bir daha yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Sanırım bunun gençken yaşanacağını sanıyordum. Her şey taze ve yeniyken. Ama öyle değilmiş.

"Aynı şey *seninle* birlikteyken hissettiklerim için de geçerli. Birbirine aşık iki çocuk olarak hissettiklerimizin... bittiğini, sadece bir genç olarak her şey ilk kez yaşanırken hissedebileceğiniz bir şey olduğunu sanıyordum. Ama meğer bu konuda da yanılmışım."

"Tyler," diye başladı, "*bizim hakkımızda* konuşmak istemediğimi biliyorsun... *bu* şekilde." Son birkaç haftadır bunu açıkça belirtmişti. Ve silahlarına sadık kalmak zorundaydı, yoksa onunla olan bu şeyin son bulacağına inanmak zorunda kalacaktı.

Ve bunun hayatının bu noktasında verebileceği bir söz olmadığını biliyordu. Menajeri yarın onu yeni bir iş teklifiyle arayabilirdi ve bu onu *her yere* götürebilirdi. Onun hakkında ne hissederse hissetsin, *aşk ya* da kulağa çok ciddi ve önemli gelen başka bir şey gibi kelimeler kullanmak istemiyordu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi, hâlâ beni affetmiş gibi sırtarak. "Ama bunu duymana ihtiyacım vardı çünkü en kötü zamanımda beni toparladın. Ve sen olmasaydın, eminim ki hâlâ evimde tek başıma saçımı kestiriyor ve küçük bir çocuk gibi somurtuyor olurdum."

Ona bir öpücük verdi, ama sonra işleri olabildiğince hafif tutmaya devam ederek, "Şimdi bitti mi? Çünkü ben donuyorum."

Sadece iyi huylu bir şekilde güldü. "Evet. Gidip ışıkları kapatmalıyım."

El ele soyunma odasından geçip spor salonunun hemen dışındaki, herkesin moral mitinglerinden önce toplandığı ışık panellerinin bulunduğu alana girdiler. Adamın bir anahtar bulup panelin kilidini açmasını beklerken, o kadar sıkı giyinmiş olduğu için çok ısındı ve ceketinin fermuarını açıp çıkardı ve kollarında tuttu. Stadyum karanlığa gömülürken arka pencereden dışarı baktı, sahada sadece yıldız ışığı ve ay parlıyordu.

Birlikte soyunma odasına dönerken Tyler, "Bir saniye, ofisimi kilitlemem gerekiyor," dedi. Koçun "ofisi" soyunma odasının dışında sadece bir bölmeydi ama Tyler'ın bunu umursamıyor gibi görünmesi hoşuna gitmişti.

Beklerken ceketini ve çantasını eski ahşap bir banka bıraktı ve kendini, hatırlayabildiği kadar uzun süredir burada olan aynı kırmızı dolapları incelerken buldu. Bir lise öğrencisiyken, Tyler'la birlikte ara sıra erkeklerin soyunma odasına girmek, pek çok kızın ayak basamadığı gizemli ve erkeksi bir yeri ziyaret etmek gibi hissettirmişti. Bu anıların onu gençlik aşkının basit ve kolay olduğu bir zamana götürmesine izin verdi. Şu anda da neredeyse öyle hissediyordu.

Tyler'ın yaklaştığını duymadı, ta ki kolları arkadan beline dolanana ve boynuna doğru hızla tüm vücuduna yayılan bir öpücük indirene kadar.

Tyler'ın kollarını kendi kollarıyla sardı. "Sadece son sınıfta olduğumuz zamanları hatırlıyordum. Buraya seninle gelmek bana...özel hissettirdi, daha önce olmadığım bir yer gibi. gerçekten olması gerekiyordu. Ve çok... çocuksu kokuyordu."

Adam usulca güldü, nefesi kızın boynunu ısıtıyordu. "Terli mi demek istiyorsun?"

O da güldü. "Belki de. Sadece bütün erkeklerin takıldığı bir yerde olmanın biraz heyecan verici olduğunu biliyordum. Özellikle de tamamı kızlardan oluşan bir aileden geliyorsam."

"Biliyor musun?" diye fısıldadı kulağına. "Eskiden seninle burada, dolabıma karşı sevişmeyi hayal ederdim."

Bunu beklemiyordu ve bu tür şeyler ona genellikle eğlenceli gelmese de - seksini kapalı kapılar ardında ve özel mülkte tutmakta iyiydi - sözleri arzuyu dalgalanmasına neden oldu. Ona bakmak için başını çevirdi. "Gerçekten mi?"

"Mmm-hmm," diye onayladı, daha yakına eğildi, boynuna daha hafif, nazik öpücükler bırakabilmek için bir eliyle saçlarını geriye doğru taradı.

Dudağını ısırdı, böylesine yasadışı görünen bir zevke teslim olmaya pek hazır değildi. "Um, ama... muhtemelen yapmamalıyız."

"Neden olmasın?" Daha fazla boyun

öpücüğü. "Ya biri içeri girerse?"

"Herkes gitti, Care."

"Senin gitmen gereken bir parti yok mu?" diye sordu.

"O bekleyebilir. Bu bekleyemez." Bir elini kalçasının etrafından dolaştırıp bacaklarının arasına sokarak sözlerini noktaladı.

"Şey, eminim bu... kurallara aykırıdır." Yine de vücudu özlemle dolup taşarken itiraz etmek giderek zorlaşıyordu.

"Belki duymamışsındır," diye mırıldandı kulağına, ona doğru eğilerek sertliğini kot pantolonunun arkasında hissetmesine izin verdi, "ama artık burada önemli bir koçum. Ve bize resmi olarak izin veriyorum."

Ve böylece lise soyunma odasında seksi skandal ve iğrenç gösteren tüm iyi kız kavramlarına teslim oldu ve Tyler'ın tam burada, şu anda içinde olmasının cazibesine teslim oldu. Tyler'ın önce kendi kot pantolonunu, sonra da kendisinininkini indirmesine izin verdi ve onu bir zamanlar üzerinde *Fleet #11* yazan dolaba doğru iterek inlemesini sağladı.

Tyler, babasına merhaba demek için durduğu ve bir süre Mike Romo'yla futbol konuştukları Destiny Polis Karakolu'ndan çıktı, ardından okul sonrası bilim fuarı bittiğinde Cara'yla buluşacağı kasaba meydanına doğru caddeyi geçti.

Gökyüzü bulutlu ve biraz griydi ama o aldırmadı. Birkaç ay önce eve döndüğünde Destiny'de kendini ne kadar rahatsız hissetmiş olsa da, şimdi burada olmak kolaydı. Küçük memleketini ne kadar sevdiğini, insanların ne kadar dost canlısı olduğunu, eski binaların ve evlerin ne kadar ilginç olduğunu unutmuştu. Saat beşi biraz geçiyordu ve günlerin kısalması, alacakaranlığın daha hızlı çökmesiyle meydan boş ve sessizdi. Çardağa doğru yürüdü ve beklemek için gömme banklardan birine oturdu.

İsteksizce lise futbol koçluğuna sürüklendiğinde, bunun birkaç hafta içinde hayata bakışını tamamen değiştireceğini hayal bile edemezdi. O zamanlar geleceğinin ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama şimdi, bildiğini düşünmeye başlamıştı.

Bulldogs önceki gece ilk playoff maçını kazanmıştı. Bir gece önceki geçit töreni ve moral mitingi, okulun ve kasabanın mükemmel bir destek gösterisi olmuş, her şeyi çocuklar için çok özel kılmıştı. Ve yaklaşan playoff maçları için iliklerinde hissettiği heyecan - Bulldogs ile eyalet şampiyonluğu mücadelesi arasında sadece iki maç kalmıştı -... bazı açılardan, neredeyse okulda olduğu zamandan bile daha iyiydi.

bir oyuncu olarak. O zamanlar tek bildiği kazanmak ve başarıydı. Şimdi, on yıl sonra, hayat ve spor hakkında çok daha fazla şey anlıyordu ve DHS gibi küçük bir okulun tüm sezon boyunca yenilmemesinin ve şimdi sezon sonrası eşleşmelere girmesinin ne kadar nadir ve özel olduğunu anlıyordu. Ve NFL'de yaşadığı kişisel kayıplardan sonra, Bulldogs'un şu anda içinde bulunduğu yolculuğu o zamanlar olduğundan neredeyse daha fazla takdir ettiğini düşünüyordu.

Tüm bunları Cuma gecesi yapılacak bölgesel yarı finallerden önce takıma söylemek için aklına bir not aldı. Ama artık bir yetişkin olarak bildiği şey, kaybettikten sonra kazanmayı aynı şekilde deneyimleyemeyeceğinizdi ve dünyadaki hiçbir moral konuşması bunu değiştiremezdi. Bu çocukların ancak ileride birer erkek olduklarında geriye dönüp bakacaklarını ve bu sezon neler başardıklarını gerçekten anlayacaklarını biliyordu.

"Bu Koç Fleet değil mi?"

Adam Becker'ın gülümseyen yüzünü görmek için başını kaldırdı. "Hey adamım," dedi Tyler, "naber?"

Adam birkaç çardak basamağını tırmanarak ona katıldı. "Ne oldu dostum, bütün sezonu kurtardın!"

Tyler sadece güldü. En iyi iki oyuncusunun ve takım liderlerinin babası olan Adam'la son haftalarda çok karşılaşmıştı ama Adam'ın tüm bunlar başlamadan önce evine gelmesinden bu yana ilk kez özel olarak konuşmuşlardı.

"Cidden," dedi Adam, "size teşekkür etmeliyim. Çocuklarım seni çok seviyor. Koç Parr istifa ettiğinde yıkıldılar ama bir gün sonra sen oradaydın, parçaları topluyordun. Ve şimdi bize bir bakın - ikinci bir playoff maçına gidiyoruz!" Başını hafifçe salladı. "Bunun ne kadar anlamlı olduğunu anlatamam. Çocuklar için ve tüm toplum için."

Tyler eski patronuna ve arkadaşına içten bir gülümseme verdi. "Orada iyi çocuklar yetiştirmişsin. Ve... Sanırım *bana* da çok yardımcı olduğunu biliyorsun."

Adam sadece omuz silkti. "Herkesin kendini toparlaması biraz zaman alır. Tek bildiğim NFL'in kaybının Destiny'nin kazancı olduğu. Ve ne

olursa olsun

Şimdi ne olursa olsun, ileride kazansınlar ya da kaybetsinler, bu sezon çocuklarımın -ve tüm çocukların- hayatları boyunca yanlarında taşıyacakları bir şey."

"Doğruyu söylemek gerekirse," diye itiraf etti Tyler, "bu benim için de çok şey ifade eden bir zaman. Cara'nın beni bunu denemeye ikna ettiği gün tahmin edebileceğimden çok daha fazla."

Adam temkinli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Cara'dan bahsetmişken, aranız yine iyi görünüyor."

Tyler kolayca başını salladı. "Öyle. Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor."

"Peki... sence koç olarak kalmaya devam etme şansın var mı? sezon biter mi?"

Tyler henüz kamuoyu önünde herhangi bir söz vermek istemiyordu ama "Düşünüyorum. Olabilir."

Adam ona baskı yapmadı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Eminim ki tüm kasabanın seni kalıcı olarak geri almaktan mutluluk duyacağını söylemeye gerek yoktur."

Daha sonra Sue Ann ile kafede buluşacağını söyleyerek ayrıldı ve Tyler ona "Cara ve ben muhtemelen bilim fuarı bittiğinde sizi orada göreceğiz" dedi.

Ve tekrar yalnız kaldığında, Adam'ın söylediği bir şey zihninde tekrarlandı. *NFL'in kaybı bizim kazancımızdır.*

İşte o zaman kafasına dank etti. Cara ona her şeyin bir nedeni olduğuna inandığını söylemişti. Bu konuda nerede durduğundan emin değildi ama aniden fark etti ki bu yılki kamptan sonra Comets kadrosundan çıkarılmasaydı şu *anda* hayatında olanların hiçbiri gerçekleşemezdi. Kariyerindeki olaylar bu şekilde gelişmeseydi hiçbiri aynı şekilde gelişemezdi.

Eğer kesilmeseydi, her gün antrenmanlara gelip çalışarak hala çok para kazanıyor olacaktı ama tüm NFL kariyerini iyi bir şeylerin olmasını bekleyerek geçirdi, her an ya oynamayı ya da iyileşmeyi bekledi ve hala daha fazlasını yapıyor olacaktı.

Hala takımda olsaydı da aynı olurdu. Takım arkadaşları sevdiği oyunu oynarken o hala kenarda bir bankı ısıtıyor olacaktı.

Ve geçmişe dönse bile - eğer gençken futbolu hayatı haline getirmemiş olsaydı - o zaman üniversitede farklı bir şey okuyacak ve onu kim bilir nereye götürecek pratik bir derece alacaktı. Ama şu anda bu takıma koçluk yapmıyor. Bu çocuklara liderlik edecek ve ilham kaynağı olacak deneyime ya da yeteneğe sahip biri olarak görülmüyor.

Peki ya Cara'dan hiç ayrılmasaydı ve Cara askere alındıktan sonra onunla birlikte şehir şehir dolaşsaydı? Şimdi nerede olurlardı? Buna da cevap veremiyordu ama belki de Cara oradan oraya savrulmaya, onun kariyerinin emrine amade olmaya içerlerdi. Belki de liseden beri birlikte oldukları için zamanla birbirlerinin değerini anlamaya başlarlardı. Elbette bu tamamen spekülasyondur ama onsuz yaşamak zorunda kaldığınız şeylerin değerini daha iyi anladığınızı düşünmeye başlamıştı.

Şu anda Cara'nın hayatında olmasına, onu kaybettiği için daha fazla değer verdiğini biliyordu. Ve farklı bir şekilde de olsa futbolun tekrar hayatına girmesine, onu da kaybetmekten korktuğu için değer veriyordu.

Belki de tüm hayatı onu buraya, Kader'e, yepyeni bir takdirle geri getirmek için yapılmış bir yolculuktu. Artık her gün uyandığında kendini iyi ve mutlu hissediyor, her şeyi dört gözle bekliyordu. Yaptığı işi seviyordu. Artık her günün içinde Cara'nın olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Bazı günler sadece birkaç kısa mesaj ya da bir telefon görüşmesi olsa bile, çoğu zaman en azından birlikte bir yemek, onunla gülme şansı, elini tutma, ona bir öpücük verme fırsatı oluyordu. Ve diğer günlerde, bundan daha fazlasıydı - geceyi birlikte geçirmek, onu tekrar kollarına almak, birbirlerini her şekilde iyi hissettirmek.

Ve şu sonuca varmaya başlamıştı... belki de gideceği yer başından beri burasıydı, sadece bunu bilmiyordu.

Yağmur yağmaya başladığında Cara'ya mesaj atarak Under the Covers'ta buluşacaklarını söyledi; kitapçı altıya kadar açıldı ve Amy'nin birkaç dakikalığına içeri girmesine aldırmayacağını biliyordu. Caddeyi geçti ve içeri girdi.

"Tyler Fleet," diye gülümseyerek karşıladı onu. "Seni buraya getiren nedir?" "Yağmur," dedi dürüstçe. "Birazdan Cara'yla burada buluşacağım."

"Pekâlâ, kendinizi evinizde hissedin." Ön pencerenin yanındaki oturma alanındaki kanepeyi ve rahat sandalyeleri işaret etti.

"Teşekkürler," dedikten sonra etrafta sanki buranın sahibiymiş gibi koşturan, tüylü kuyruğu havaya dikilmiş küçük turuncu bir kedi yavrusu gördü. "Kim bu?"

"Bu Pumpkin, şu anki kitapçı kedim, hepsi gibi sahiplendirilmek üzere. Eğer sevimli bir şeyler arayan birilerini tanıyorsanız diye."

Tyler oturdu ve yavru kedinin ayaklarına yaklaşmasını izledi. "Dost canlısı küçük adam," diye yorumladı ve onu sevmek için eğildi. Yavru kedi mırlamaya başladığında, onu bir eline alıp kot kaplı kalçasının üzerine koyma dürtüsüne uydu.

Amy başını salladı. "İlgiden hoşlanıyor. Pek çok yavru kedi gibi insanlardan korkmuyor. Ve her geçen gün daha da büyüyor."

Tyler yavru kedinin çenesinin altını okşamak için bir parmağını kullandığında, minyatür kedi ona daha kolay erişim sağlamak için başını kaldırdı ve bundan hoşlandığını belli etti.

O ve Amy Bulldogs futbolundan konuştular ve Amy Cuma gecesi oynanacak bir sonraki büyük maçı dört gözle beklediğini söyledi. Bir gün parkta sevimli küçük kıızıyla tanıştığını söyledi ve Amy, kendisi ve Logan isteyken annesinin bebek bakıcılığı yaptığını ve henüz ilkokul öğrencisi olmasına rağmen Emma'nın tıpkı Amy'nin her zaman sevdiği gibi şimdiden kitapları seviyor gibi görüldüğünü paylaştı.

"Başka çocuk yapmayı düşünüyor musunuz?" Tyler sordu.

Başını iki yana salladı. "Mümkün ama pek olası değil. Ben de senin gibi tek çocuktum, Logan da öyle, yani küçük bir ailemiz olmasına alışkınsınız."

Sonra başını öne eğdi. "Eskiden senin de bir kedin yok muydu, adını kurgusal bir karakterden almamış mıydın? Büyük bir erkek kedi?"

Gülümsedi. "Bu Bay Knightley olmalı ve ister inanın ister inanmayın, o hala orada duruyor. Austen adında bir kedimiz daha var ve o da yaşlanmaya başladı." İçini çekti. "Yıllar boyunca bana çok mutluluk getirdiler ve tabii ki Emma da ikisine çok bağlı. Logan da öyle, her ne kadar bunu asla kabul etmese de."

Tyler ona sıırıttı. "Ben büyürken iki kedimiz vardı."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Amy. "Dükkâna geldiğinde annenle onlar hakkında konuşurduk."

"İkisi de birkaç yıl önce öldü."

Bu Amy'nin kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Belki de annen tatlı turuncu bir kedi yavrusu almak istiyordur?"

Tyler bir an için bunu düşündü ve küçük adama baktı. Şimdi yavru kedinin pembe burnunu şakacı bir şekilde okşuyordu ve kedi de parmağını bir oyuncak gibi mıncıklıyordu. Kafasındaki düşünceleri yüksek sesle paylaştı. "Belki de öyleyimdir."

Amy'nin nefesi kesildi. "Ciddi misin sen? Eski bir arkadaşınla dalga geçmezsin, değil mi?"

Derin bir nefes aldı, sonra düşünerek geri verdi. Kedileri her zaman sevmişti ve taşındıktan sonra ailesinin kedigillerini özlemişti. Ve son on yılda yaşadığı her yerde kedi nüfusunun giderek kontrolden çıktığına dair haberler gördüğünü hatırladı.

Bir yandan bu büyük bir sorumluluktan ama diğer yandan da iyi bir kedi babası olacağını biliyordu. Ve hala geleceğinin ne getireceğini tam olarak bilmiyordu ama bir kedinin bunun bir parçası olmaması için bir neden göremiyordu. "Evet, öyle. Küçük Balkabağı'nı evlat edinmek istiyorum. Ona iyi bir yuva vereceğime söz veriyorum."

"Aman Tanrım, bu beni çok mutlu etti! Senin hep iyi biri olduğunu düşünmüştüm Tyler Fleet. Ve şimdi bundan eminim."

On Üçüncü Bölüm

Cara kitapçıya girerken şemsiyesini kapattı, uzun ama eğlenceli bir bilim fuarından sonra Tyler'la akşam yemeğinde dinlenmeye hazırды.

O

onu kanepede, kitapçıdaki kediyle oynarken buldu. "Görüyorum ki Balkabağı'yla tanışmışsın," dedi.

O zaman Amy'nin aşırı heyecanlı göründüğünü fark etti, sanki içinde bir şey tutuyordu ve patlamak üzereydi. Tyler'a, "Ona ben mi söyleyeyim, sen mi?" dedi.

O rahat tavırlarıyla sadece güldü. "Bu şeref sana ait olabilir."

Amy kocaman gülümsedi ve ellerini uzattı, parmakları heyecanla açılmıştı. "Tyler Pumpkin'i evlat edinecek!"

Cara irkildi. "Ne oldu? Bu ne zaman oldu?"

"Az önce," diye açıkladı Amy. "İyi ki yağmur yağdı, yoksa içeri girmezdi ve bunlar olmazdı. Her şeyin bir nedeni vardır, değil mi?" dedi.

Bunu kendisi de sık sık söylediği için Cara buna itiraz edemezdi ama yine de bu haber onu şaşırtmıştı.

Amy o sırada ayağa kalkmış olan ve hâlâ yavru kediye tutan Tyler'a döndü. Ona bir kâğıt uzattı. "İşte iyi bir kedi ebeveyni olmak için ihtiyacınız olan önerilerin listesi."

"Elinde bu var mıydı?" Cara, olayların bu şekilde gelişmesine hâlâ şaşırmış bir halde sordu.

Amy ona gerçekçi bir bakış fırlattı. "Ben bir evlat edinme merkeziyim. Yeni ebeveyn adayları için bir liste hazırlamanın akıllıca olacağını düşündüm." Sonra tekrar Tyler'a odaklandı. "Sabah barınağı arayıp başvuru formunu doldurmak için geleceğini bildireceğim. Benim tavsiyemle seni hemen onaylayacaklar ve sonra istediğin zaman Pumpkin'i alabilirsin. Ve acele etmeyin - playofflarla meşgul olduğunuzu biliyorum - Pumpkin siz onu eve götürmeye hazır olana kadar burada güvende ve mutlu olacak."

"Teşekkürler, kulağa harika geliyor," dedi. "Madem teklif ettin, bu Cuma günkü maçtan sonraya kadar bekleyebilirim. Bu arada, futbol işlerinin arasında liste üzerinde çalışıp barınağa giderim."

"Mükemmel," diye yanıtladı Amy. Tyler'ın elindeki yavru kediye okşamak için uzandı ve sonra ona seslendi. "Duydun mu tatlım, sonsuza dek yaşayacağın evine kavuşuyorsun!"

Tyler yavru kediye, "Pekâlâ o zaman, Balkabağım," dedi ve onu nazıkçe Amy'ye teslim etti. "Haftaya görüşürüz, dostum."

Ayrıldıklarında hala çiseleyen bir yağmur vardı ve Tyler, boş kasaba meydanından Dolly'nin yerine doğru ilerlerken Cara'nın şemsiyesini ikisinin üzerine tuttu.

"*Bu da nereden çıktı şimdi?*" diye sordu, havadaki soğuktan korunmak için yün paltosunu daha sıkı sararak.

Yürürlerken omuz silkti. "Hoş bir kediye benziyordu. Ve kedileri severim. Buna bir ev vereyim dedim."

Tamam, o da kedileri severdi ama... "Çok ani oldu. Ve bu büyük bir taahhüt. Bu konuda emin misin? Fikrini öylece değiştiremezsin, biliyorsun."

Ortak şemsiyelerinin altından ona attığı bakış, muhtemelen biraz saçmaladığını fark etmesini sağladı. "Evet, biliyorum," dedi sakince.

"Ya taşınırsan?" diye sordu, sesi hâlâ suçlama doluydu. "Balkabağı'nın burada uzun süreli bir taahhüdü olduğunu sanmıyorum, Bu yüzden taşınmaya istekli olduğundan eminim."

"Peki ya pazarlık ettiğinizden daha fazla sorun çıkarırsa? Kediler kulağa kolay geliyor ama mobilyalarınızı çizebilirler ve tüy dökerler."

"O zaman sanırım evimde rustik görünümü tercih etmem ve bazen biraz dağınık olabilmem uygun. Balkabağı tam uyum sağlayacaktır."

Her şeye o kadar kolay cevap verdi ki, şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. "Özür dilerim," dedi ona. "Bu konuda sana neden üçüncü dereceden haksızlık ettiğimi bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Sadece bir kedi istediğini bilmiyordum."

"Gerçekten ben de öyle," dedi ona. "Ama bir eve ihtiyacı var. Ve oldukça da sevimli. Ve ne olursa olsun, eğer taşınırsam, dediğim gibi o da başka bir yere taşınabilir... ama aramızda kalsın, bunun olacağını pek sanmıyorum."

Sokak lambalarının altında asfaltın ıslak ve parlak olduğu sessiz bir caddeden geçerken nefesini içine çekti. Hâlâ bu tür tartışmalardan kaçınıyordu -gelecek planları hakkında- çünkü hâlâ ona herhangi bir söz vermesine ya da herhangi bir beklenti geliştirmesine izin vermeye niyeti yoktu. Yine de, sadece bu seferlik, olabildiğince rahat bir şekilde, "Hayır mı?" dediğini duydu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Ayrıca aramızda kalsın, sezon bittikten sonra okul yönetimi bana kalıcı bir pozisyon teklif ederse, kabul etmeyi planlıyorum. Çünkü neden kabul etmeyeyim ki? Burada isteyebileceğim her şeye sahibim; bir evim, ailem, futbolda oldukça iyi olduğum ve tatmin edici bulduğum bir işim ve... sen."

Son kelimeyi temkinli bir şekilde söyledi, bir geleceği olduğunu öne sürerek şu anki ilişkilerinin tek kuralını çiğnediğini çok iyi biliyordu.

Tam itiraz edecekti ki, adam neşeyle ekledi: "Ve şimdi benim de bir kedim var."

Ve yine ona ders vermeye hazırdı - tam Dolly'nin yerine vardıklarında adam kapıyı onun için açık tuttu ve birden yağmurdan içeri adım attılar, adam şemsiyeyi kapatıyordu ve içerideki insanlar merhaba diyordu. Adam ve Sue Ann bir köşedeki stanttan el sallıyor, bilim fuarına katılmış bazı çocuklar Cara'ya sesleniyordu.

Mabel onlara oturmalarını ve siparişlerini almaya geleceğini söyledi.

Bir kabine yerleştiklerinde, Shane Dalton içeri girdi ve onları gördü. Ön kapının yanında durduğu yerden kafenin diğer ucundaki Tyler'a seslendi. "Cuma günkü büyük maça hazır mısınız?"

Tyler gülümseyerek, "Oraya varmak üzereyim," diye cevap verdi.

Ve sonra Mabel oradaydı, Cara'nın hayatı boyunca kullandığı eski moda sipariş defterlerine istediklerini yazıyordu. Ardından Logan'la birlikte çalışan itfaiyeci Donnie Dugan, Tyler'la Bulldog futbolu hakkında konuşmaya başladı ve bu ona durup karşısında oturan yakışıklı adamı izleme şansı verdi.

On sekiz yaşında bir erkek takımını eyalet şampiyonluğuna taşımıştı. Sonra hiç kimseyi tanımadığı bir üniversiteye gitmiş ve başka bir takımı üst üste dört sezon şampiyonluğa taşımıştı. Daha sonra Ulusal Futbol Ligi'ne seçildi ve ülkenin üç farklı bölgesinde üç farklı şehirde yaşadı, bu süre içinde muhtemelen yüzlerce farklı insanla çalıştı, bu arada Autumn Gölü'nde özel bir ev inşa ettirdi ve çeşitli NFL kadrolarında yer aldığı şehirlerin her birinde ev alıp sattı. Ardından, sadece kendinden şüphe etmekten kaynaklanan bir tereddütle, mevcut DHS futbol takımına koçluk yapmaya başladı, galibiyet serilerini başarıyla sürdürdü ve büyük olasılıkla onları bir başka eyalet şampiyonluğuna taşıdı. Ve şimdi de gözünü kırpmadan bir kedi evlat ediniyordu. Tüm bunları hiçbir endişe, korku ya da şüphe duymadan yapmıştı.

Tyler'ın -kendini kötü hissettiği o kısa dönem dışında- hayatı böyle karşıladığını şimdi fark etmişti. Her insana, işe ve karara onun gibi korkuyla, dikkatle ve dikkatli bir planlamayla yaklaşmıyordu. İster tamamen kendi başına yeni bir yere taşınmak olsun, ister bir kedi yavrusunu evlat edinmek olsun, hemen hemen her duruma üstesinden gelebileceğine dair güvenle yaklaşıyordu.

Ve gerçek şu ki, onun bu yönüne hayranlık duyuyordu. Söyleyebileceğinden çok daha fazla.

Ve bir başka gerçek de, Amy'nin kedilerinden birini neden hiç sahiplenmediğini çok iyi biliyor olmasıydı.

Temkinli olmak, büyük değişimler, ilişkilere güvenmek -hatta bir kediyle bile olsa- konusunda haklı sebepleri vardı. Yirmi sekiz yaşımda bir kadın için çok fazla kayıp barındırıyordu.

Tyler'ın sohbeti yemek geldiğinde sona erdi ve kızarmış tavuk bifteğini keserken masanın karşısından ona şöyle dedi, "Giderek daha fazla, CareBear, evde olmanın ne kadar iyi olduğunu fark ediyorum. Sanırım burada insanların ne kadar iyi ve destekleyici olduğunu unutmuşum. Son zamanlarda olan her şey benim için neyin önemli olduğunu anlamama yardımcı oluyor."

"Dur," dedi kısık bir sesle.

Ellerini kendini korur gibi havaya kaldırdı, ancak kızın tepkisi karşısında eğlenmiş görünüyordu. "Vay be. Bir erkek burada aklından geçenleri bile ifade edemez."

"zgnm," dedi usulca, "ama ben sadece... sözünü tutmana yardım etmeye çalışıyorum."

Başını ne eğdi. "Sanırım sözümü tutuyordum. Söz vermek yok. Etiket yok. Sözümü tuttum. Sadece Destiny'nin ne kadar güzel bir yer olduğu hakkında bir yorum yapıyordum."

"Yani benimle bir geleceğinin olmasıyla ilgili herhangi bir şey söylemeyecek miydin?" diye cüret etti, bakışlarını ona dikerek.

"Hayır. Ve eğer böyle devam edersen genç bayan, bu gece benimle birlikte olmana izin vermek için kendimi eve bile davet etmeyeceğim."

Gözlerini alaycı bir şekilde devirdi -iki kişi onun oyununu oynayabilirdi. "Sanki bunu yapmanı istiyormuşum gibi."

"Belki de kitapçıya geri dönerim," dedi, "ve yeni kedimi eve götürüp onunla kucaklaşırm."

Şakacı bir bakış fırlattı. "Beni bir kedi yavrusundan kıskandırmaya mı çalışıyorsun?"

"ok tatlı biri," diye karşı ıktı.

Sadece güldü ve başını salladı. Sinirlenmeyi zorlaştırıyordu. "Yine de," dedi sessizce, bir patates kızartmasını kendisininmiş gibi tutarak "Son zamanlarda gördüğüm en şirin kedi değil."

"Ne demek istiyorsun? Başka hangi kedileri tanıyorsun ki?" Evet, kasabadaki hemen hemen her evde bir kedi vardı, ama Bulldoglar ve onun arasında Tyler'ın insanları rastgele ziyaret edecek zamanı yoktu. O halde ne gevezelik ediyordu ki?

Başını sinsice eğdi, sonra sesini alçaltarak şöyle dedi: "Bir gece kapıma küçük, sevimli bir kedi geldi, küçük siyah bir elbiseyle şeker mi şaka mı yapıyordu ve o zamandan beri onu aklımdan çıkaramıyorum. Ama ne zaman ona gelecek hakkında bir şey söylesem, beni tamamen susturuyor. Bu yüzden şimdi dikkatimi Balkabağı'na veriyorum."

Gülmeyi reddetti. Hatta gülümsemeyi bile. Adamın gözlerindeki gülümsemeyi görebildiğinden oldukça emin olmasına rağmen. Bunun yerine ona bir patates kızartması fırlattı. Göğsünden sekip masanın üzerine düştü.

"Hey, dikkat et," dedi ve elinde tuttuğu bir tanesini fırlattı Onu.

Yanağına tam isabet etti ve bir kahkaha atmasına neden oldu.

Tamam, bu bir savaştı. Bir kızartma daha aldı ve sanki bir balta fırlattı ve "Kes şunu yoksa bir sonraki ketçaba batırılacak" dedi.

"Tanrım," diye seslendi Mabel tam o sırada kafe tezgâhının arkasından. İkisi de başlarını çevirip baktıklarında, Mabel başını sallayarak duruyordu. "Sanki siz ikiniz hâlâ ergen gibisiniz. Birinin bunu temizlemesi gerekiyor, biliyorsunuz."

"Üzgünüm, Mabel," diye yanıtladı Cara utangaç bir ifadeyle. "Evet, üzgünüm," dedi Tyler. "Onları biz alırız."

Ama Mabel sadece güldü. "Birinin seninle dalga geçtiğini anlayamıyor musun? Tanrı aşkına, sizi tekrar eski günlerdeki gibi bir arada görmek çok güzel."

Okulda, Şükran Günü hızla yaklaşırken öğretmenler sınıf kapılarını şükranla ilgili alıntılar ve Hacı şapkaları takmış gülümseyen hindilerle süslüyorlardı, ancak Destiny Lisesi'nin kutsal koridorlarında hala çoğunlukla Bulldog ateşi vardı. Ve Cara bunun nedenini anlıyordu. Dünyanın geri kalanı tatil sezonuna girerken, Destiny futbol takımı bir playoff maçı daha kazanmıştı ve eyalet şampiyonluğu ile aralarında sadece bir maç kalmıştı. Tüm kasaba büyük bir kutlama modundaydı.

Yine de, maçtan sonraki hafta sonu Tyler, Pumpkin'i evlat edinme konusunda başarılı olmuştu. Aslında, Cara ve Tyler birlikte onu almaya gittiler, Tyler'ın evine getirdiler ve yerleşmesini sağladılar. Neyse ki, zaten iyi bir kum kabı kullanıcısıydı ve Tyler'ın büyük göl evinde dolaşırken biraz başıboş görünse de, orada olmaktan yeterince memnun görünüyordu.

Şimdi, birkaç gece sonra onun evinde Tyler, Cara'ya yavru kedinin nasıl rutinlere girmeye başladığını, tekrar tekrar döndüğü güneşli uyku noktaları bulduğunu ve Tyler akşam yemeği saatinde mutfağa doğru yürüdüğünde miyavladığını anlatıyordu. Sanki bir işaretmiş gibi, Pumpkin zarif bir şekilde Tyler ve Cara'yla birlikte kanepeye sıçradı, tam da onlar filme başlarken.

Onlar izlerken akşamı onlarla paylaşmanın ne kadar güzel bir his olduğundan neredeyse nefret ediyordu. O ve Tyler kanepenin iki ucunda oturmuş, aynı rahat örtüyü paylaşıyor, Tyler'ın yeni yavru kedisi üzerlerinde dolaşırken bacakları altlarında birbirine karışıyordu. Bundan nefret ediyordu çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın - Tyler'ın geçmişlerinin inanmasına izin vermediği belirsiz, hayali bir gelecekte bahsetmesini engellemeyi başarsa da başaramasa da - onunla çok fazla rahat etmişti. Onun kız arkadaşı olmaktan çok rahattı. Ona asla böyle demeye cesaret edemiyordu -başka pek bir şey olmasa da etiketsizlik kuralına saygı duyuyordu- ama o tam olarak buydu.

Hâlâ geri dönüşler yaşamasaydı muhtemelen dünyanın en mutlu kızı olurdu - adamın onu terk ettiği gece, uzun süre nasıl paramparça olduğu, yaşadığı şok, ihanet ve terk edilme duygusu. Kin tutmuyordu. Gerçekten, kalbinin derinliklerinde onu affetmişti. Onun nasıl bir adama dönüştüğünü görüyor, onu incittiği için pişman olduğunu biliyor ve geri dönüp bunu değiştiremeyeceğini anlıyordu. Ancak bunların hiçbiri keder ve kaybın ruhuna işlediği huzursuzluk hissini ortadan kaldırmıyordu.

Film bittiğinde "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" diye sordu. "Komedydi."

Jenerik akarken bakışlarını ona çevirdi, düşüncelere daldığı için üzgündü. Yaşadıkları güzel geceyi mahvetmemek için yalan söylemek istiyordu ama çoğu zaman olduğu gibi dürüstlük kazandı. "Sanırım sadece... kaybettiğim insanları düşünüyordum. Hayatımdaki zor zamanları."

Nefesini dışarı üfledi. "Üzgünüm, CareBear. Özellikle de... bunun benimle bir ilgisi varsa."

Burnunu kıvırdı, ondan çok kendine kızdı ve gerçekçi olmaya çalıştı. "Sanırım çok rahat olmaktan endişeleniyorum. Burada. Seninle. Sanki yeniden bizmişiz gibi."

"Bence biz yine biziz, hoşumuza gitsin ya da gitmesin."

"Ben de bundan kaçınmaya çalışıyordum, biliyor musun?"

Ona uzun uzun baktı ve sonunda şöyle dedi: "Dürüst olmak gerekirse, Cadılar Bayramı'nda buraya gelen sendin. Ondan önce geri çekiliyordum, hatırladın mı?"

Başını salladı. "Merak etme, şu anda bulunduğumuz yerin sorumluluğunu tamamen kabul ediyorum. Sadece bu konuda kendimi iyi hissettiğimden emin değilim... yani güvende. Sadece eski kayıplar peşimi bırakmıyor."

Uzun bir süre yine sessiz kaldılar, ta ki ona, "Böyle şeyler söylemeye iznim olmadığını biliyorum, ama biliyorsun... eğer bir daha ayrılırsam, eğer bir iş beni buradan uzaklaştırırsa, benimle gelmeni isterdim. Her şey farklı olurdu."

Kendi nefesini uzun uzun üflledi. "Bunu biliyorum." Yine de farklı senaryolar düşündü ve hep aynı cevaba geri döndü. "Ama mesele şu ki Tyler, ben gitmezdim. Bir zamanlar bu bana mükemmel bir plan gibi görünürdü ama şimdi burada bir hayatım var. Bir işim var. Koşullar beni öylece... durmak, değer verdiğim bir hayattan vazgeçmek için fazla bağımsız olmaya zorladı. Destiny topluluğu her zaman güvenebildiğim, beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek şey."

"Ve seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi, sessizce söylenmemiş düşünceyi tamamladı.

"Geri dönüp bunu değiştiremeyeceğini biliyorum," dedi ona, "ama içgüdülerim hâlâ hatırlıyor. İçgüdülerim bana neyin güvenli olduğunu söylüyor. *Bu kasaba güvenli* hissettiriyor."

Başını eğdi ve battaniyenin üzerinden ayak bileğine dokunmak için uzandı. "Peki ya burada *benimle olduğun* zaman, böyle? Umarım bu da sana güvende hissettiriyordur. Çünkü öyle. Söz veriyorum."

Nefesini içine çekti. Ve dürüst olmaya devam etti. "Kendimi güvende hissediyorum. Sadece henüz güvenmeye hazır değilim."

"*Yine de*," diye tekrarladı, bu kelimeyle biraz canlanmış görünüyordu. "Bunu bir umut olarak kabul ediyorum."

Ona gülümsememeye çalıştı, ama o bunu çok zorlaştırdı ve bir sırıtma iması dışarı sızdı. "Nasıl istersen öyle kabul et," dedi nazikçe, "ama gitmem gerek."

"Bu gece kalmayacak mısın?"

Son birkaç haftadır yeni düzenleri buydu; kesin bir planları yoktu ve bazen geceyi birlikte geçiriyorlardı, bazen de yorgun olduğu ve sabah işi olduğu için ayrı yatmakta ısrar ediyordu. "Yarın planlamam gereken bir sürü veli/öğretmen toplantısı var ve bir adam kütüphanenin tavanındaki sızıntıyı onarmak için bana teklif vermeye geliyor. Ayrıca bir moral toplantısı

yarın öğleden sonra. Ve sen, Koç TyGuy, yarın akşam büyük bir maçın var."

"Dalga geçmemize gerek yok," diye karşılık verdi ona kolayca. "Sadece senin yanında uyumak hoşuma gidiyor."

Kalbi göğsünde sıkışmıştı. Bu da hoşuna gitmişti. Sadece vücudunun sıcaklığını hissetmek ve uyandığında onun yakışıklı yüzünü yastığının yanında, saçları dağınık, gülümsemesi uykulu, günaydın öpücüğü güne başlamak için mükemmel bir yol olarak görmek.

İşte o zaman Pumpkin'e uzandı ve onu yüzünün önünde tutarak aptal bir kedi yavrusu sesiyle konuştu. "Lütfen kal, Cara. Gitmeni istemiyoruz."

"Aman Tanrım, dur." Adam tamamen aptalca davranıyormuş gibi davranmaya çalıştı ama gerçekte kalbini tatlı bir şekilde çekiştirdi.

"Eğer yaparsak," dedi, hala Bal Kabağı konuşabiliyormuş gibi yaparak, "kalıp bu gece bizi yatakta sıcak tutar mısın?"

Gözlerini devirdi, tüm bu şirinlik karşısında hâlâ içi eriyordu. "Evet. Sadece dur."

Sonra yavru kediyi yüzünü ona dönmesi için çevirdi ve normal, daha kalın sesine geri dönerek, "İyi iş, Balkabağım. Bana beşlik ver." Ardından boştaki eliyle kedinin küçük patisine beşlik çakarak onu daha da çıldırttı, tabii bu mümkünse.

Tam o sırada telefonu çaldı, o da sehpanın üzerindeki telefona uzandı ve bir süre ekranı inceledikten sonra gülümsedi.

"İyi haber mi?" diye sordu.

"Evet." Bakışlarını onunkilere kaydırdı. "Bunun olacağından emin olana kadar sana bundan bahsetmek istemedim. Ama buraya ilk geldiğinde söylediğin bir şey bana bir fikir verdi."

Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. "Ah?" Adamın neden bahsediyor olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bana sahip olduğum parayla iyi bir şeyler yapmam gerektiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Gerçek şu ki, futbola, sekse ve hayata o kadar dalmışlardı ki, bu özel ifadeyi tamamen unutmuştu. "Aslında bu beni hiç ilgilendirmezdi," dedi şimdi.

"Ama sen haklıydın. Bu yüzden Kurtuluş Ordusu'nu aradım ve sadece para bağışlamanın ötesinde, ihtiyacı olan insanlara Şükran Günü yemeği sağlamanın bir yolunu düzenlememe yardım edip edemeyeceklerini sordum. Ekibin Şükran Günü'nden önceki Cumartesi günü bir yerde bana katılarak hindi ve diğer yiyecekleri dağıtabileceğini, bunun onlar için iyi bir deneyim olacağını düşündüm. Ve Kurtuluş Ordusu'ndan bir adam bana bazı lojistik bilgilerle geri döndü, yani bu gerçekleşiyor." Yüzüne bir gülümseme daha yayıldı.

Ve kalbine bir ok daha saplanarak, onun söz konusu olduğu durumlarda savunmasını daha da zayıflattı. "Tyler, bu harika," dedi ona. "Ve biliyorum ki insanlar seninle tanışmaktan çok keyif alacaklar - bu onların moralini gerçekten yükseltecek."

"Eğer öyleyse, bu harika bir avantaj," diye cevap verdi. "Ben sadece senin dediğini yapmak istiyorum - dünyaya iyi bir şeyler katmak. Ve bu sadece bir başlangıç, çok daha büyük şeyler olacak."

Bunun üzerine, örtünün altından sıyrıldı ve koltuktan aşağı sürünerek Pumpkin'le ona sarıldı. Artık resmileşmişti. Tyler Fleet onun kalbini yeniden çalmıştı, tıpkı on altı yaşındayken olduğu gibi tamamen ve kesinlikle.

Ve bu ne zaman sona erse, paramparça olurdu.

Tabii... gerçekten bitmediyse. Sürekli ima ettiği gibi. Tamam, imadan da öte, açıkça söylüyordu.

Tabii... buna inanmaya başlayabilir, kayıplardan çok kazanacaklarına odaklanabilirse o başka.

Hâlâ güvenli, kesin bir şeymiş gibi hissettirmiyordu.

Ama... ya bir şekilde daha çok *onun* gibi olmaya başlayabilirse, sadece inançlı olursa, işlerin yoluna gireceğine güvenirse, ne olursa olsun üstesinden gelebileceğine güvenirse? Ya kendine kalbinin sesini dinlemesi ve mutlu olması için izin verirse?

Peki ya...?

Bölüm On Dört

THindi fırında, yemek masası da on kişilik olarak hazırlanmıştı - Cara bir yaprak ekleyip kare şeklindeki katlanır masayı bir uca itti.

Her Şükran Günü'nde yaptığı gibi, annesinin altın kenarlı güzel beyaz tabaklarını, altında sonbahar altın masa örtüsünü kullandı. Eski moda bir bereket süsü, çocukluklarından kalma bir başka hatıraydı. Ailesi çok fazla şeye sahip değildi, bu yüzden annesi güzel tabaklara değer veriyordu ve berekete düşküncü ve Cara'ya her zaman bir şekilde hala onlarla birlikteymiş gibi hissettiriyordu.

Cara'nın her yıl iple çektiği bir günde üç kız kardeşi de aileleriyle birlikte gelmişti. Kız kardeşler küçük mutfakın etrafında koşuştururken eski günlerdeki gibi hissediyordu. Kırk yaşındaki en büyükleri Shawna patates püresi hazırlamakla meşgulken, otuz sekiz yaşındaki Laura mısır pudingi ve tatlı patates turtası yapıyordu. Cara yeşil fasulye güveci ve dolma üzerinde çalışıyor, Dolly'den balkabağı ve cevizli turtalar alıyordu; otuz beş yaşındaki Erica ise

-Cincinnati'den ayrılmadan önce marketten bir kutu kızılıcık sosu almış ve resmi olarak et suyunu karıştırmak ve ekmekleri ekmek sepetine koymak gibi işlerden sorumlu olmuştu.

Shawna ve Laura'nın kocaları arka bahçede çocuklarıyla top oynuyorlardı ve onların kahkahalarının kapalı pencerelerden yankılanan sesi Cara'yı mutlu ediyordu. Aynı şekilde

bulaşıkları ve evi aniden dolduran kokuları. Hayatından ne kadar memnun olmayı öğrenmiş olsa da ailesinin yanında olmasını özliyordu.

Hindi kesilip yemekler masaya konduktan sonra herkes yemeğe daldı ve sohbet her zamanki gibi birbirlerinin hayatlarından haberdar olmak üzerineydi. Shawna, Erica'nın işteki yeni pozisyonunu öğrenmek istedi. Laura'nın kocası Jim, Shawna'nın iki oğluna basketbol sezonunun nasıl geçtiğini sordu.

"Peki ya şu Bulldoglar?" dedi Shawna'nın kocası Brian.

"Önümüzdeki hafta eyalet şampiyonluğu için yarışacağız," diye paylaştı Cara sesinde bir gurur notuyla.

Shawna, tabağına sos damlatmak için sos teknesini dikkatle devirirken, "Kasaba vahşileşiyor gibi görünüyor, biz geçerken her yerde Bulldogs tabelaları vardı," diye ekledi.

Laura inanamayarak başını salladı. "Bunun bir daha olacağını hiç düşünmemiştim."

"Kimsenin bildiğini sanmıyorum," diye yanıtladı Cara. "Çok eğlenceli oldu ve evet, tüm topluluk heyecanlı." Sonra yeğenlerinden birinden ruloları uzatmasını istedi.

"Görünüşe göre Tyler'ın kasabaya geri dönmesi gerekmiş," diye devam etti Laura.

Ve tüm masa ortak bir gariplikle sessizleşti, çatallar ve bıçaklar havada durdu. Hepsi on yıl önce ne olduğunu hatırlıyordu - en azından yetişkinler. Ama çocuklardan birkaçı bile Tyler'ın etrafta olduğunu hatırlayacak kadar büyüktü.

Ailesine Tyler'ın adının Collins evinde artık kirli bir kelime olmadığını göstermenin zamanı gelmişti. Neşeyle cevap verdi: "Takımla harika bir iş çıkardı. İyi ki devreye girmeyi kabul etti."

İşte o zaman tüm kız kardeşleri yan yan bakmaya başladılar.

Ve devam etmeye ve odadaki fili ele almaya karar verdi. Gülümsedi ve dedi ki, "Tamam, devam et ve bana ne soracaksan sor.

bilmek istiyorum çünkü açıkça görülüyor ki hepiniz arkamdan fısıldaşıyor ve spekülasyon yapıyorsunuz."

En yakın olduğu Erica ihtiyatlı bir şekilde söze başladı: "Tamam, duyduğuma göre son birkaç haftadır şehirde onunla sık sık görülüyormuşsun." Erica'nın Destiny'de hâlâ görüştüğü arkadaşları vardı. "Yani tekrar birlikte misiniz?"

"Evet, bize tam olarak ne söylemedin?" Laura gözlerini kısarak sordu.

Cara başını öne eğdi. "Öncelikle, sizinle her zaman konuştuğum söylenemez." Bu bir suçlama ya da başka bir şey değildi, sadece bir gerçektir.

Yine de Shawna başını şüpheyle yana eğdi. "Haftalardır bugün hakkında mesajlaşıyoruz. Eski erkek arkadaşınla görüştüğünü söylemek için her türlü fırsatın vardı."

"Evet, doğru. Sadece... bunu büyötmek istemedim. Sıradan tutmaya çalışıyordum. Ama..."

Masadakilerin kaşları kalktı. "Ama ne?" diye sordu genç yeğeni, başka kimse cesaret edemeyince.

"Ama... birbirimizi çok sık görüyoruz. Ve sanırım tekrar birlikte *olduğumuzu* söylemek doğru olur. Bana kendini kanıtlamaya ve gerçek bir ilişki istemeye kararlı görünüyor."

Erica çatalını bir lokma hindiye saplarken, "Ona tekrar güvenme konusunda temkinli davranırdım," dedi hızlı ve sivri bir sesle. "Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama seni ne kadar kötü incittiğini unutamıyorum."

Cara kız kardeşine, "Bak, koroya vaaz veriyorsun," diye güvence verdi. "İşin iyi tarafı şu ki biz... hâlâ birbirimizden hoşlanıyoruz. Harika anlaşıyoruz ve birlikte eğleniyoruz. Onunla birlikte olmak çok... kolay. Kötü yanı ise, evet, neredeyse nişanlıyken gözünü kırpmadan çekip giden birine güvenmek zor."

Tüm kız kardeşler başlarını sallayarak onayladılar ve Shawna, "Aferin sana. Seni bir kez kandırırsa, yazıklar olsun ona, ikinci kez kandırırsa, ne yapacağını bilirsin."

Brian o zaman şöyle dedi: "Yine de her zaman iyi bir adama benziyordu. Belki de en iyisi geçmişİ geçmişte bırakmak, her şeyi silip süpürmek ve yeni bir başlangıç yapmaktır."

Laura bir bakışla kayınbiraderini olduğı yerde sabitledi. "Hayır," dedi. "Sadece hayır. Bunun yeni bir sayfa açmak kadar kolay olduğunu aklından bile geçirme."

Ve yeterince adil - kız kardeşleri onun kalp kırıklığını kayınbiraderlerinin anlayamayacağı bir şekilde görmüş ve hissetmişti.

Ama bu Jim'in "İnternette geçen hafta sonu Crestview'de muhtaç ailelere hindi dağıttığını okudum" demesine engel olmadı.

Cara başını salladı. "Evet, ekibi de yanında götürdü. Ben de gittim ve bunun bir parçası olmanın çok güçlü bir şey olduğunu gördüm. Bunun insanlar için ne kadar önemli olduğunu ve ne kadar minnettar olduklarını görmek - ve birçoğı Tyler'la tanışmak için heyecanlıydı. Bu *hepimizi* farklı şekillerde minnettar hissettirdi. Çocukların bunu ne kadar hissettiğini görebiliyordum. Önümüzdeki ay yine Kurtuluş Ordusu ile işbirliği yaparak ihtiyaç sahibi aileler için Noel hediyeleri alacak ve bunları bizzat teslim etmek üzere ekibi götürecektir."

Laura bu konuda daha fazla bilgi edinmek istediğini belli ederek, "İkinizin ne kadar içli dışlı olduğunu düşünürsek," dedi, "sizi ailesiyle Şükran Günü yemeğine davet etmemesine şaşırdım."

Cara mısır pudinginden bir ısıruk aldıktan sonra, "Evet," diye onayladı. Hatta Raybourne geçen gece Dolly'nin yerinde onları takip ederek hoş karşılanacağından emin olmak istemişti. "Ama tüm ailenin buraya geleceğini ve bunun yılda hep birlikte olduğumuz iki zamandan biri olduğunu açıkladım."

Erica, "Bizi başından savabilirdin," diye işaret etti.

"Ya da onları bize katılmaları için buraya davet edebilirdiniz," diye önerdi Shawna.

Ama Cara sadece güldü. "Bir dakika önce bana ona güvenmemem gerektiğini söylüyorsunuz, sonra da bizi birlikte olmaya zorluyorsunuz. Dediğim gibi, işleri biraz sıradan tutmaya çalışıyorum, anlıyor musunuz?"

"Peki nasıl gidiyor?" Erica bıçağını ve çatalını bırakıp sivri bir bakışla sordu. "Çünkü gözlerin hiç de sıradan değil. Hatta ondan bahsederken gözlerinin içinde küçük kalpler var."

Cara bir iç çekti. Burada, güzel bir aile yemeği yemeye çalışıyor, Tyler Fleet'i yemeye, nefes almaya ve uyumaya ara vermeye çalışıyordu ve ailesi, ona güvenmemesi konusunda onu uyarırken bile, buna izin vermiyordu. "Dediğim gibi, o ve ben hala...uyumluyuz. Ama bu işe gözümü dört açarak girdim. Ve bunu böyle bırakacağım."

Neyse ki o sırada başka sohbetler başladı; çocuklar spor ve okul aktivitelerinden bahsediyor, kocalar yemeklere iltifat ediyor, Erica gelecek hafta bir arkadaşlık uygulamasından tanıştığı bir adamla buluşacağını söylüyordu. Laura da "Berbat bir fikir" diye cevap verdi.

"Arkadaşlık uygulamaları mı?" Erica sordu. "Çünkü bugünlerde dışarıda neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. İnsanlar artık eski moda yöntemlerle bağlantı kurmuyor."

"Hayır," dedi Laura. "Noel zamanı biriyle görüşmeye başlamak berbat bir fikir. Onu birkaç kereden fazla görürsen, iş "ona bir hediye almam gerekiyor mu?" meselesine dönüşür ve hatırladığım kadarıyla, diğer kişi her zaman tam tersi bir karar verir ve her şey garip ve tuhaf olur."

Erica dudak bükerek onayladı. "Haklısın. Belki de yeni yıla kadar ertelemenin bir yolunu bulurum."

Cara hiçbir şey eklemedi, sadece konuşmanın devamını dinledi -Ve birliktelik. *Bu daha iyi. Günümünden daha çok istediğim şey.* Ve belki de aile bunu anlamıştı, çünkü kimse Tyler'dan bir daha bahsetmedi, ne yemeğin geri kalanında, ne yemekten sonraki masa oyunlarında, ne de herkes tatlı yemek için yer açtıktan sonra turtaları keserken.

Karanlık çökeli çok olmuştu ve Cara üzerinde krem şanti olan bir dilim balkabağı turtasının tadını çıkarıyor, yeğenlerini izliyordu

Ticket to Ride'da savaşırken kapı çaldı.

"Bu kim olabilir?" Shawna mırıldandı, Cara beklemesi için ısrar etmesine rağmen mutfakta temizlik yapmakla meşguldü.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Cara ve elindeki turta tabağını masaya bırakıp cevap vermeye gitti.

Kapıyı açtığında Tyler'ı ön verandada ayakta dururken buldu... iyi, yemek için yeterince iyi görünüyordu. Kalın, rahat, kablo örgülü bir kazak ve kot pantolon giymişti, elleri ceplerindeydi. "*Burada ne yapıyorsun?*" demek istedi. Ya da hava soğuk olduğu için mont giymediği için veya ailesiyle geçirdiği bu zamanı böldüğu için onu azarlamak istedi. Ama gerçek şu ki, adam artık her zaman, neredeyse günün her saati aklının bir köşesindeydi ve onu görmek bile tenini ürpertiyordu. Bu yüzden tek söyleyebildiği sessiz bir "Merhaba" oldu.

"şükran Gününüz kutlu olsun." Sesi yumuşak ama derinden geliyordu ve bir tatil dileğinden çok daha fazla içini ısıtan bir gülümseme veriyordu.

"Sana da."

"Umarım bölmüyorumdur."

Başını iki yana salladı. "Sadece pasta yiyor ve oyun oynuyorduk." Onu neredeyse içeri davet edecekti ama vazgeçti. Çoğunlukla kız kardeşlerinin ona hoş karşılanmadığını hissettirmesinden korktuğu içindi bu; onu orada istemediği için değil. Çünkü şimdi istediğini fark etmişti. O, aile yemeğine mükemmel bir katkı olabilirdi, hatta belki de *aillesine*... mükemmel bir katkı olabilirdi.

"Annem ve babama dönmem, büyükannem ve büyükbabam ve kuzenlerimle biraz zaman geçirmem gerekiyor ama... seni görmeden günün geçmesine izin vermek doğru gelmedi."

Sesi amaçladığından daha yumuşak çıktı. "Olmadı mı?"

Yakışıklı başını salladı. "ünkü bu yıl için minnettar olduğum şey... sensin. Ve hayatına geri döndüğüm için. Ve beni tekrar

önemli olan şeyleri görmeme yardımcı oldu ve belki de yirmi sekiz yaşında o kadar da bitkin olmadığımı anladım." Sözlerini bir sırtışıyla bitirdi, görünüşe göre artık bunun ne kadar aptalca bir düşünce olduğunu anlayacak netliğe sahipti ve bir elini uzatarak onu kendisiyle birlikte ön verandaya çekti.

Adam iki elini yüzüne doğru kaldırıp onu öptüğünde, kadın hâlâ onun sözlerini düşünüyor ve ona minnettar olduğunu itiraf edip etmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Tyler'dan gelen her öpücük gibi, bu da yavaş ve tatlı bir pekmez akışı gibi tüm vücudunu sarmıştı. Ve bunun da minnettar olduğu başka bir şey olduğunu fark etti - Tyler'ın öpücüklerine karşılık vermek, ister tüm vücudunu ister sadece ağzını kaplasın, soğuk Kasım gecesinde bile içini ısıtıyordu. Yıllar önce aynı verandada, annesinin dışardaki ışığı kapatıp açarak sessizce ona iyi geceler dileyip içeri gelmesini söylediği öpücükler aklına geldi. Değişmeyen bir şey daha vardı: Yolları ayrıldığında veda etmek gittikçe zorlaşıyordu.

Öpüşme sona erdiğinde bile vücutları birbirine yakın kaldı, aralarındaki elektrik sayesinde kazağının üzerinden soğuğu bile hissetmedi ve adam uzanıp kızın yüzündeki bir tutam saçını okşayarak, "CareBear, sana söz veriyorum artık ne istediğimi biliyorum," dedi.

Ama o daha devam edemedi, kız uzandı ve bir parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Yapma Tyler," diye yumuşak bir şekilde onu uyardı. "Geleceğin, kariyerinin ya da başka bir şeyin ne getireceği hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Evet istiyoruz. DHS'de koçluk yapmaya devam etmek istiyorum. Ve seninle birlikte olmak istiyorum.

."

Bu kez onu susturmak için dört parmağını ağzına bastırdı. "Dur," fısıldadı. "Belki de olacak olan budur. Seninle yakınlaştığımı biliyorum. Ama yine de ağırdan almamızı istiyorum. Tamam mı?"

Onun gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu ve kendisi de hissetti. Belki de bu noktada yavaşlıkta ısrar etmek aptalca gelmeye başlamıştı.

Her ikisinin de kalbi, başlangıçta onunla niyetlendiği her şeyin ötesine geçmişti.

Ama sonunda "Tamam" dedi. Sonra geri çekildi, Cara'nın kucaklanmayı özlemesine izin verdi, ardından ön verandanın basamaklarından aşağı indi, dibe vardığında dönüp arkasına baktı. "Ama seni seviyorum, Cara. Bunu bil yeter."

Ve sonra gitmiş, verandanın ışığından arabasını sokağa park ettiği yere doğru gözden kaybolmuştu. Adam uzaklaşana kadar sessizce onu izledi.

Tamam, şimdi aşk kelimesini söylüyoruz. Tamamen oraya gidiyoruz.

Kimi kandırıyordu ki? O da onu seviyordu, geçmişe lanet olsun. Sonuna kadar bu işin içindeydi ve kendine karşı dürüst olursa, muhtemelen onu baştan çıkarmak için evine gittiği geceden beri öyleydi.

Ve kalbi ona onun da gerçekten sonuna kadar bu işin içinde olduğunu söylüyordu. Evet, alışkanlıklar ve yılların acısı onu hâlâ temkinli olmaya zorluyordu ama aynı zamanda yavaş ama emin adımlarla kendini bir mucizenin gerçekleştiğine inanmaya bırakıyordu.

O mucize mi? Sevdigi herkes onu terk etmişti ama *Tyler geri gelmişti.*

Ve bu sefer gerçekten kalacaktı.

Bunu defalarca söyledi. Öyleyse neden endişelenme alışkanlığımı bir kenara bırakıp ona sonsuza dek inanmıyorum?

Sonunda içeri dönmek için arkasını döndüğünde, Erica'nın kapının hemen içinde sessizce durduğunu fark etti. Kız kardeşi tarafından anında gözetlendiğini hissederek, "Bunun ne kadarını duydun?" diye sordu.

Erica'nın elini uzatıp sıcak ve destekleyici bir şekilde sıkması onu şaşırttı. "Fikrimi değiştirdiğimi ve o adamla birlikte olman gerektiğini söylemeye yetecek kadar."

On Beşinci Bölüm

TEyalet şampiyonasından bir gece önce Cara, Bulldogs stadyumunda tüm moral mitinglerini sona erdirecek bir moral mitingine ev sahipliği yaptı ve tıpkı eyalet şampiyonasından önce olduğu gibi ilk playoff maçında tüm kasaba gelmişti. Halkı hiç bu kadar heyecanlı görmemişti, Tyler'ın gençken takımı eyalet şampiyonasına götürüp kazandığında bile.

Ertesi gün öğrencilere izin verildi ve Canton'daki Football Hall of Fame'deki Tom Benson Stadyumuna yapılacak üç saatlik yolculuk için otobüsler dolduruldu. Sadece takımı, ekipmanları, amigoları ve bandoyu götürmek için otobüsler yoktu, aynı zamanda öğrenciler dört otobüsü daha doldurdular. Her otobüs pankartlar, bayraklar ve flamalarla süslenmişti. Maça arabayla gitmek isteyen ebeveynler ve taraftarlar otobüslerin arkasında bir kervan oluşturmaya davet edildi ve hepsi kırmızı ve beyaz renklerle süslenmiş arabalar, minivanlar ve SUV'larla okulun etrafına kadar uzanan bir kuyruk oluştu. Kasabadaki çoğu işyeri, insanların takımı desteklemeye gidebilmesi için öğlen saatlerinde kapandı.

Mike Romo, polis eskortu sağlayarak kruvazörüyle önden gidecekti. Böylece Rachel iki çocuğunu ve Büyükanne Edna'yı cipinin arka koltuğuna yerleştirdi ve Cara'yı da yolcu koltuğuna oturmaya davet etti.

Otobüsler yüklenirken, Tyler ile ilk sıradaki otobüsün dışında buluştu. Ebeveynler çocuklarını kucaklar, fotoğraf çeker ve "Git onları yakala!" gibi şeyler söylerken, Cara da Tyler'a sarıldı.

"Şunlara bak," dedi ona gülümseyerek. "Bak burada ne kadar çok eğlence ve heyecanı mümkün kıldın."

Geri çekildi ve gözlerinin alçakgönüllülükle açılmasına izin verdi. "Ben değildim. Onlar yaptı." Bazıları şimdi otobüse binen, diğerleri hâlâ aileleriyle konuşan genç oğlanların olduğu yönü işaret etti.

Ama bugün lafını esirgemiyordu; gerçekleşmesine yardım ettiği şey hakkında iyi hissetmeyi hak ediyordu. "Yine de, sen devreye girmeseydin, bu takımın eyalet şampiyonluğu yolunda olacağına inanmıyorum. Ve bak ne kadar mutlular."

Gerçekten de çocukların hepsi gülüyor, gülümsüyor ve hayatta bir kez yaşanacak bir beklentiyle doluydular. Bu yüzden Tyler'ın alışılmadık bir şekilde huzursuz görüldüğünü fark ettiğinde Cara şaşırdı. "Sorun ne?" diye sormak için bakışlarını Tyler'a dikti.

Gözleri buluştuğunda düpedüz gergin görünüyordu, hayatı boyunca yüzünde görmediğini düşündüğü bir ifadeydi bu. Sessizce, "Umarım kaybetmeyiz," dedi.

"Oh." Bu sözler onun biraz moralini bozdu. Ama hemen anladı. Kazandığınızda, kazandığınızda ve kazanmaya devam ettiğinizde, kaybedemeyeceğinizi düşünmeye başlarsınız. Ama *biri* bu oyunu kaybedecekti.

"Tüm bu birikimden sonra, korkarım ki bu onları ezer."

Yine de Cara başını salladı. "Kazan ya da kaybet, inanılmaz bir yolculuk oldu. Ve her zaman yanlarında götürecekleri bir başarı."

Ve buna gerçekten inanıyordu. Yine de Tyler'ın bu işe ne kadar bağlandığını biliyordu - neredeyse oyuncular kadar önemsiyordu. Bir şekilde Tyler'ı, onu aniden saran yeni endişenin ötesine taşıyabilmeyi ve bunun ne kadar harika olduğunu, bu yolculukta takıma liderlik ettiği için ne kadar harika olduğunu hatırlamasını sağlayacak bir şey söyleyebilmeyi diledi.

"Koç, hadi, gidelim!"

İkisi de Jacob Becker'ın açık bir otobüs penceresinden onu çağırdığını görmek için baktılar. Son birkaç oyuncu da otobüse tırmanıyordu.

ve bu konvoy yola çıkmaya hazırdı.

"Gitmeliyim," dedi elini sıkarak. "İyi şanslar."

"Teşekkürler, Care."

Adam uzaklaşmaya başladı ama kadın elini tam olarak bırakmadı ve onu geri çekti. Adam onun bakışlarıyla karşılaştığında, "Şükran Günü'nde evimden ayrılmadan hemen önce ne dediğini hatırlıyor musun?" dedi. O olaydan beri bu konu hakkında konuşmamışlardı.

Başını salladı. "Tabii ki."

"Şey," demek için sesini alçalttı, "ben de seni seviyorum."

Houston Dean sanki Tyler öğrenci, o da yetişkinmiş gibi, "Kız arkadaşınla maçtan sonra konuşabilirsin koç!" diye seslenirken bile çenesinin gevşemesini izledi. Hadi gidelim!"

Kadın adamın elini bıraktığında ve adam nihayet ondan uzaklaştığında bile gözleri kadının gözlerinde kilitli kaldı - ta ki adam otobüsün içinde kaybolana ve kapı arkasından kapanana kadar.

Rachel'ın arabasını kuyrukta bulmak için aceleyle geri dönerken kendi kendine gülümsedi.

*Sanırım oyun bitti. Artık onu sevdiğimi
biliyor. Ve ben hiç umursamıyorum.*

Tyler okul otobüsünün ön koltuğunda oturuyordu, ağzı açık kalmıştı. Ve çok mutluydu.

Onu gezegendeki en mutlu adam yaptığı anda ondan uzaklaşmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Şu anda onunla birlikte olmamaktan, onu asla bırakmayacağını kesin olarak bilecek kadar sıkı sarılamamaktan nefret ediyordu.

Ama bu şartlar altında bir sonraki en iyi şeyi yapabiliirdi. Aklını oyuna, takımıyla birlikte olmaya, onların moralini yüksek tutmaya ve kendilerini iyi hissetmelerini sağlamaya vermesi gerekiyordu ama yine de kızın söylediklerine, mümkün olan en aptalca, en ergence şekilde de olsa, bir an için cevap verebilirdi. Telefonunu çıkararak ona mesaj attı:

Önümüzdeki altı-yedi saat boyunca takıma odaklanmam gerekiyor ama önce...

Ve sonra ona yaklaşık on gülen yüz emojisinden oluşan bir satır gönderdi.

Ardından başka bir satırla devam etti - bu "öpücük üfleme" emojisinden biri.

Ve sonra gözlerin olması gereken yerde kalpler olan bir grup gülen yüzle bitirdi.

Tamamen çocukçaydı ama kelimeler şu anda nasıl hissettiğini ifade edemiyordu. Ve elbette, bir grup küçük gülen surat da ifade etmiyordu, ama bunun ne demek istediğini anladığını umuyordu.

Geri mesaj attığında, şöyle yazıyordu: *Söylediklerimde ciddi dim.*

O cevap verdi: *Ben de Care. Seni seviyorum.*

Mesaj attı: *Ben de seni seviyorum. Ama bana mesaj atmayı bırak ve kafanı oyuna ver, Koç. Sonra görüşürüz!*

Artık bundan emindi. Hayatındaki her şey, her şey onu önce Destiny ve Cara'dan uzaklaştırmış, ama sonunda geri getirmişti. Çünkü her ikisinin de evine dönmek artık onun için çok daha anlamlıydı.

Cara tribünde Rachel ve Jenny'nin arasına oturmuş, etrafı Aralık ayının erken soğuşuna karşı sıkı sıkıya sarınmış ama yine de en güzel Bulldogs kıyafetlerini giymiş arkadaşlarıyla çevriliydi. DHS bandosu yakınlarda okulun dövüş şarkısını çalarken çubuklara takılı kırmızı-beyaz ponponlar havada sallanıyor, taraftarlar da aşağıdaki saha kenarında ponpon kızlarla birlikte tezahürat yapıyordu.

Sahanın karşı tarafında, rakip takım Altonville Blue Devils'in mavi ve altın rengi tribünleri dolduruyordu ama bu tarafta her şey Kader'di.

Arkasından Amy yüksek sesle şöyle dedi: "Nefret ettiğim tek şey bu takımlardan birinin kaybetmek zorunda olması. Diğer takım da en az bizimki kadar heyecanlı ve en az bizimki kadar sıkı çalıştı."

Rachel ve Mike kaşlarını çatarak ona döndüler. Rachel, "Bu futbol, tee ball değil," dedi, aynı anda Mike da ona, "Futbol hanım evlatları için değildir," diye hatırlattı. Bu konuda aynı fikirde oldukları belliydi.

İki sıra geriden Duke Dawson, "Dün gece haberlerde Altonville'in son iki yıldır eyalet şampiyonu olduğunu gördüm," diye duyurdu.

"Oh, iyi," dedi Amy, sesi rahatlamış geliyordu. "O zaman onları yenersek kendimi o kadar kötü hissetmeyeceğim. Sanki sıra bizdeymiş gibi."

"Hayır, bu iyi *değil*," diye karşı çıktı Logan onun yanında. "Neden?" diye sordu.

"Bu, güçlü bir programa ve kazanma geçmişine sahip oldukları anlamına geliyor. Bu da onları yenmenin daha zor olacağı anlamına gelebilir."

Cara neredeyse herkesin coşkusunun topluca azaldığını hissedebiliyordu. Birkaç saat önce okulda Tyler'la yaptığı konuşmanın bir yankısı gibi, belki de ilk kez birinin aklına takımlarının kazanamayacağı geliyordu. Sürekli kazanmak kibir ve kendine aşırı güven doğurabilirdi.

"Ah, affedersiniz millet." Jacob ve Joey Becker'ın babası Adam, birkaç sıra önlerinde ayağa kalkmış, hepsine doğru dönmüştü. "Olumlu bir tavır takınmaya ne dersiniz?"

Amy ayağa kalktı, ponponunu sallayarak "Woo hoo! Bastır Bulldogs!"

Ve kalabalığın geri kalanı da buna katılarak havayı yeniden rayına oturttu.

Oyun başladığında, Cara kendini çok heyecanlı ve gergin hissediyordu. Oyunculardan birinin ebeveyni olsaydı. Sadece tanıdığı öğrenciler için değil.

ama saha kenarındaki kırmızı Bulldogs ceketli yakışıklı koç için çok iyiydi.

O ve etrafındaki herkes, Altonville topu ilk alan taraf olurken ve bir gol atana kadar sahada istikrarlı bir şekilde ilerlerken her oyuna kilitlendi. Mike Romo mırıldandı, "Savunmamızı ezip geçtiler."

Bu gözlem kalabalığın üzerinde kara bir bulut gibi asılı duruyordu, ta ki kasabanın en havalı adamı olan ve asla dikkatleri üzerine çekmek istemeyen Lucky "Haydi, hücum!" diye bağırana kadar. Gidelim!" diye ellerini çırparak bağırdı. Diğer herkes de ona katıldı.

Oyun yeniden başladığında, Jacob topu ikiz kardeşine geçirdi ve bir ilk hak kazanarak sürüşü başlattı. Ardından topu koşucuya verdi ve koşucu topu beş yarda daha taşıdıktan sonra yakalandı.

Her oyun işe yaramasa da Bulldogs, Joey Becker bir pas yakalayıp Blue Devils savunmasını dönerek ve kıvrılarak geçip bir yard çizgisinde takılana kadar sahada ilerleyerek atağı canlı tuttu; ancak Becker, dizi yere değmeden kale çizgisini geçerek öne düştü ve Destiny tezahürat bölümünün sevinç çığlıkları atmasına neden oldu. Houston Dean ekstra puanla oyunu yedide eşitledi.

Devre arasında maç on dörtte berabere bitti. Her iki okulun bandoları sırayla çalarken taraftarlar arasındaki konuşmalar, bunun Bulldog'ların Crestview'den bu yana karşılaştıkları en büyük zorluk olduğu, ancak oyun planlarına sadık kalırlarsa zirveye çıkabileceklerine olan inançları etrafında dönüyordu.

Bir noktada Cara Jenny'nin kolunu tutarak, "Sinirlerim çok bozuk. Tyler bu galibiyeti çocuklar için çok istiyor."

Bunun üzerine Jenny, "Ve bu galibiyeti *onun* için çok istiyorsun." diye cevap verdi.

Cara itiraz bile etmedi, "İstiyorum. Hayatta hâlâ büyük şeyler başarabileceğini bilmesini istiyorum. Bu çocukları onların yaşındayken gitmesi gereken yere götürmenin tatminini yaşamasını istiyorum, anlıyor musun?"

Jenny başını salladı. "Ona ne kadar değer verdiğini görmemek zor olurdu. Ve onun da senin için aynı şeyleri hissettiğini. Senin adına çok mutluyum,

Cara."

Cara sadece gülümsedi ve ilk kez bunu saklamaya çalışmadı. Bununla savaştıktan, olduğundan daha azmış gibi davranmaktan yorulmuştu.

Kazansa da kaybetse de herkesin hayatta kalacağını biliyordu ama yine de belki de Kader takımının koçunun bu işte herkesten daha fazla parmağı olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Üçüncü çeyrek Altonville'e bir saha golü ve Bulldogs'a bir sayı getirdi. Ancak Mavi Şeytanlar bir top atışının ardından Houston Dean'i biçtiğinde seyirciler çok öfkelenildi. Houston bir sakatlık geçirdi -muhtemelen kötü bir ayak bileği burkulması- ve soyunma odasına götürüldü ve sert bir vuruş cezası da durumu düzeltmedi.

Dördüncü çeyreğe girerken top Altonville'deydi ve Destiny savunması ilk çeyrekte bu yana daha etkili olsa da, bu kez diğer takımı son bölgeden uzak tutamadı ve Bulldogs'u üç sayı geride bıraktı.

Mavi Şeytanlar'ın özellikle uzun ve yavaş bir atağının ardından zaman daralmaya başladığında Mike, "Burada sayı yapmamız lazım yoksa her şey bitecek," dedi.

"Ama beraberlik için bir saha golü atabilir ve uzatmaya gidebiliriz," dedi Rachel. "Hayır," diye araya girdi Mick. "Houston Dean oyundan çıktı ve o bizim tek vurucu. Ya gol olur ya da hiç."

"Başka vurucumuz yok mu?" Amy inanamayarak sordu.

"Küçük bir okulun laneti," dedi Mike. "O takımda başka kimse vuruş yapamıyor."

Sürüş başladığında seyirci koltuklarının kenarındaydı, Jacob Joey ile kısa bir pas için bağlantı kurdu ve ikinci hak geldi ve ardından bir sonraki oyunda zinciri hareket ettirdi. Sürüş devam etti, ancak çok fazla üçüncü hak ve Dogs'a zarar veren birkaç penaltı ile zaman tükeniyordu ve top sadece orta sahadaydı.

Cara kaybın yaklaştığını hissedebiliyordu; bunu **etrafındaki** insanların ruh hallerinden anlıyor ve sahadaki stresi hissedebiliyordu. Midesi

çalkalandı. Bunun o kadar da önemli olmaması gerektiğini, bunun sadece bir oyun olduğunu ve bu takımın bu yıl herkesin en çılgın beklentilerinin ötesine geçtiğini biliyordu ama kalbi Tyler ve çocuklar için şimdiden kırılıyordu.

Destiny hücumu Blue Devils'in otuz yarda çizgisindeyken spiker Bulldogs'un bir oyun için daha zamanı olduğunu söyledi ve Mike, "Aman Tanrım, iş Hail Mary'ye kalacak," diye mırıldandı. Aşağıda, tribünlerde Adam ayaktaydı, duruşu gergindi ve Sue Ann onun yanında, eli omzunda duruyordu. Cara, Tyler'ın şu anki endişe seviyesini ancak hayal edebilirdi.

Seyirciler topun yükselişini ve Jacob Becker'in geri çekilerek pas verişini izlediler, maç saati ilerliyordu: yedi, altı, beş, dört...

Havaya spiral şeklinde bir top gönderdiğinde, tüm gözler Joey Becker'ın etrafında topa yetişmesini engellemeye hazır çok sayıda mavi ve altın rengi oyuncunun toplandığı kale çizgisine kaydı.

Ama Joey bir roket gibi kendini Mavi Şeytanların omuzları üzerinde yukarı fırlattı ve saat sıfıra yaklaşırken kardeşinin pasını havada kaptı.

"Touchdown, Destiny!" diye bağırdı spiker hoparlörlerden. "Destiny 1. Bölüm Ohio Eyalet Şampiyonluğunu kazandı!"

Ve kalabalık çılgına döndü.

Uzun, stresli ve nihayetinde neşeli bir gün olmuştu ama yorgun olmak düzgün bir Destiny Bulldogs kutlamasını engellemeyecekti. Gece yarısını geçene kadar okula dönmemiş olmalarına rağmen kalabalık dağıldı ve şenlik ateşinin onları beklediği Farris Ailesi Bahçesi'nde yeniden bir araya geldi. Rachel galibiyetten sonra bunun gerçekleşmesi için önceden aramıştı.

Hâlâ kırmızı ve beyaza bürünmüş olan Bulldog Ulusu, şömine ışığında toplanarak savaş şarkısını söyledi ve pankartlarını salladı.

Cara bazı açılardan on yıl önceki o kaderli geceye geri dönmüş gibi hissetti. Etrafındaki coşku, kükreyen alevler, okul renkleri ve göz alabildiğine gülümseyen yüzler. Sadece... *şimdi her şey farklı. İkimiz de yetişkiniz, kim olduğumuzu ve bizim için neyin önemli olduğunu biliyoruz ve sonunda eski korkularımdan kurtulabilirim.*

Tüm bu heyecanın arasında Tyler'ı sadece bir dakikalığına görebilmişti ama Tyler ona hızlı ve mutlu bir öpücük vermişti, bunu iliklerine kadar hissetmişti. Sonra da şakacı bir şekilde fısıldamıştı, "Gitmeliyim ama bunun geldiği yerde daha fazlası var."

Şimdi Amy ve Rachel'la birlikte durmuş, oyuncuların elma kasalarının üzerine kontrplak bir levha yerleştirilerek kurulan derme çatma bir sahnenin tepesinden yaptıkları konuşmaları dinliyordu.

Becker ikizleri taraftarlara birlikte seslenerek babalarına, Koç Fleet'e ve tüm Destiny'ye takımı destekledikleri için teşekkür etti. Jacob sözlerini şöyle tamamladı: "Şimdiye kadar böylesine harika bir yerde yaşadığımı bilmiyordum."

Kalabalık alkışladı.

Müdür Turley de "Sırada kim var?" diye sordu.

Joey Becker, Tyler'ın yakınında durduğu yere b a k t ı ve "Koç. Koç, buraya gel!"

Tyler elma sandığı standına çıktığında gülümseyerek, "Sanki yeniden déjà vu yaşıyorum," diye şaka yaptı.

Herkes güldü ve o devam etti: "Cidden, on yıl önce eyalet sınavını geçip üniversiteye gitmeye hazırlanırken burada durduğumda ne aynı noktaya geri döneceğimi hayal edebilirdim ne de o zamandan bu zamana kat edeceğim yolu hayal edebilirdim.

"Bu genç adamları tanımak gerçek bir ayrıcalıktı ve tüm sezon ne kadar harika geçerse geçsin, onlarla hiç bu akşamki kadar gurur duymamıştım. Sahada karşılaştıkları zorluklar karşısında yıkılmadılar.

Son vuruşta da kendilerine inanmaya devam ettiler. Bu çocuklara yeni bir koç olarak benim için çok özel bir an yaşattıkları için teşekkür etmek istiyorum ve Destiny camiasına da teşekkür etmek istiyorum. Bu takımı destekledikleri, beni tekrar ağırladıkları, bana güvendikleri ve onlara koçluk yapmama izin verdikleri için. Ama onlar koçluk yapması kolay bir grup; çok yetenekliler, çok yrekliler, çok azimliler."

Sözlerini bitirdiğinde, müdür herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle sordu: "Aklımda tek bir soru var, Koç Fleet. Gelecek yıl da buralarda olacak mısınız?"

Tyler iyi huylu bir kahkaha attı ve "Eğer beni kabul ederseniz, bunu isterim" dedi.

Müdür Turley onun sırtını sıvazladı ve "şaka mı yapıyorsun?" dedi. Ve kalabalık bir kez daha alkışladı.

Her zaman olduğu gibi Tyler, "Bu gece benimle ilgili değil. Bu gece Canton'da baştan sona yenilgisiz giden ve tüm Ohio eyaletine bu işin nasıl yapıldığını gösteren bu iyi ge adam grubuyla ilgili!"

Birkaç dakika sonra konuşmalar sona erdi ama parti güçlü bir şekilde devam ediyordu ve Cara başını kaldırdığında Tyler'ın kalabalığın arasından kendisine doğru geldiğini gördü. Yavaş ilerliyordu -herkes Koç Fleet'in elini sıkmak istiyordu- ama sonunda ona ulaştığında, kocaman bir sarılmayla üzerine düştü. "Aman Tanrım, ne geceydi ama," dedi, bitkin olduğu her halinden belliydi ama yine de sırtıyordu.

Gerçekten de birden fazla açıdan değa vu gibiydi ve Cara'nın on yıl önceki o geceden hâlâ taşıdığı bir parça TSSB, neredeyse onunla bu konuda şakalaşmak istemesine neden oluyordu. *Beni terk etmeye gelmiyorsun, değil mi?*

Ama dilini ısırdı - böylesine muhteşem bir geceyi, çoktan geride bıraktıkları bir geçmişin tatsız hatırlatmalarıyla neden bulandırsınlar ki?" ve bunun yerine "*Harika bir gece!*" diyerek onayladı.

Sonra pişmanlık dolu bir ifadeyle geri çekildi ve "Kahretsin. Sana teşekkür etmeliydim."

"Ne?" diye sordu, tam olarak anlamamıştı.

"Konuşmamı yaparken. Tüm kasabaya, koçluk görevini devralmamı sağladığınız için asıl övgüyü sizin hak ettiğinizi söylemeliydim. Kendimi Oscar kazanıp karısına teşekkür etmeyi unutan adamlardan biri gibi hissediyorum."

Güldü. "Saçmalama, teşekkür ihtiyacım yok. Sadece kazandığım için çok heyecanlıyım! Bu Destiny tarihine geçecek."

Ve elbette, az önce onu karısı olmaya benzettiği de gözünden kaçmamıştı. Ve bir ya da iki hafta önce, bunun için onu tokatlamak isteyebilirdi. Ama yine de, kaçınılmaz gibi görünen şeye direnmekten yorulmuştu: onlar, birlikte, aşk içinde. Belki bu sefer sonsuza dek.

Şimdi böyle düşünmek gerçekten de güvende hissettiriyordu. İlk ve son kez gardını indirip Tyler'la genç bir kızken hep hayalini kurduğu o mükemmel hayata sonunda sahip olacağını düşünmek, ummak, buna *inanmak güvenliydi*.

Tam o sırada cep telefonu çalmaya başlayınca, cebinden çıkarıp baktı ve "bu da ne?" der gibi bir yüz ifadesi takındı. Cara'ya "Menajerim." dedi. Sonra omuz silkti. "Belki de neler yaptığımı duymuştur ve beni tebrik etmek için falan arıyordur. Ben alsam sorun olur mu?"

Başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Devam edin." "Chris," dedi cevap verirken. "Ne oldu?"

Chris'in öyle bir sesi vardı ki, kalabalık bir toplantının ortasında bile Cara konuşmanın her iki tarafını da rahatlıkla duyabiliyordu. "Seni bu kadar geç aradığım için üzgünüm Ty, ama biliyorsun ki işler her zaman mesai saatleri içinde olmaz ve ben büyük bir haber vermek için arıyorum. Umarım oturuyorsundur."

Tyler güldü. "Aslında gülmüyorum. Lise takımına eyalet şampiyonluğu kazandırdım ve şu anda bunu kutluyoruz."

"Gerçekten mi? Vay canına, buna ne dersin? Katılan herkese tebrikler. Partiyi böldüğüm için özür dilerim ama bu gerçekten bekleyemez. Bunun için hazır mısınız?"

"Neye hazırım?"

"Razors oyun kurucusunu kaybetti ve ikinci oyuncusunu terfi ettirdi. Seni yedek oyun kurucu olarak kadrolarında görmek istiyorlar, Los Angeles uçağına binebildiğın anda. 3 milyon dolar karşılığında üç yıllık bir sözleşme öneriyorlar."

Tyler'ın biraz irkilmesini, sonra da gözlerini kırpıştırmasını izledi. Tamamen şaşırmış görünüyordu. "Dalga mı geçiyorsun, dostum?"

"Böyle bir şey hakkında şaka yapar mıyım?"

Büyük bir nefes verdi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Bu gerçek mi? Çünkü zaten oldukça çılgın bir gündü ve şu anda rüya görüyormuşum gibi hissediyorum."

Temsilcinin ona "Oh, bu gerçek," dediğini duydu. "Ne diyorsunuz?"

"Ne diyeceğim?" Tyler tekrarladı. "Ne diyebilirim ki? Kulağı... *harika gelmesi* dışında."

On Altıncı Bölüm

CAra kulaklarına inanamadı.

Mike Romo bunun olmayacağını söylemişti. Tyler'ın kendisi bile bunun olmayacağından emindi. *Ona* olası görünmesine rağmen, herkes bunun büyük resim denkleminde bir faktör olmadığına onu ikna etmişti.

Ve üç milyon dolar daha mı? Tabii ki alacaktı. Çünkü almak *zorundaydı*. Bir daha hiç oyuna giremese bile. Adamın zaten ne kadar zengin olduğu umurunda değildi, kimse böyle bir parayı kaçıramazdı.

Kalbi göğsünde çok sert atmaya başladı ve başı dönmeye başladı, sanki düşüyormuş gibi, uzayda geriye doğru büyük bir kara uçuruma düşüyormuş gibi. Oturması gerekiyordu.

Ama oturacak bir yer yoktu.

Böylece yürümeye başladı. Dinlenecek bir yer arıyordu. Belki biraz su içmesi gerekiyordu. Belki de kalabalıktan uzaklaşması gerekiyordu. Belki de.... *az önce duyduklarını bir şekilde unutmaya* ihtiyacı vardı. Nefes almak için çabaladı.

Kalabalığın arasında dolanıp durdu, gözlerini yere indirdi, sadece kaçmaya çalışıyordu.

Daha önce bir kez, tam da bu yerde, tıpkı bunun gibi bir gecede, çok ama çok uzaklara kaçmak istemişti. Tyler'dan. Tüm dünyadan. Ama o zamanlar gerçekten kaçmak istediği şey, göz kamaştırıcı, incitici gerçektir.

onu ilk sıraya koyacak kadar sevmediğini, verdiği sözlerin sonunda hiçbir şey ifade etmediğini söyledi.

Ve şimdi o da kaçmak istiyordu. Çünkü korktuğu gibi yine oluyordu. Bu sefer her şey farklıydı ama yine de dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissediyordu. Tam da gerçekten, gerçekten kalıcı bir aşk yaşayabileceklerine inanmaya başlamıştı ki, başından beri korktuğu telefon gelmiş ve adam yine çekip gitmişti.

Ama bu sefer onu suçlayamazdı bile. Üç milyon dolar. Zaten hayatı boyunca kazanacak olsa bile, üç milyon doları kaçırmaması imkânsızdı.

Tıpkı on yıl önceki o gecede olduğu gibi, Amy dışında kimse onun kalabalığın kenarında gelişigüzel ilerlediğini fark etmemiş gibiydi. Amy'nin onu uzaktan izlediğini fark etti ama Amy de tıpkı geçen seferki gibi yalnız kalması gerektiğini anlamış görünüyordu.

Hâlâ sersemlemiş bir halde, mutlu insanlardan kaçıp ahıra doğru ilerledi. Burası bazen bir parti mekânı olduğu için muhtemelen orada birkaç katlanır sandalye bulabilirdi.

Ama daha da iyisi, en uçtaki geniş açık kapının bir tarafında ay ışığının aydınlattığı birkaç saman balyası duruyordu. Onlardan birinin üzerine çöktü, üşümüş ve perişan hissediyordu. Gerçekten susuz kalmadığını biliyordu. Hastaydı çünkü Tyler yine gidiyordu.

Ve evet, muhtemelen ondan gitmesini isteyecekti, ama ona daha önce de söylediği gibi, Destiny tutunmak zorunda olduğu tek ve gerçekten güvenilir, her zaman mevcut olan şeydi. Bu kasaba ve onun buradaki yeri, yirmi sekiz yıl boyunca yaşadığı her zor zaman ve kayıpta onu ayakta tutmuştu. Tyler Fleet'in peşinden koşmak için kendisini değerli hissettiren insanları ve işini nasıl geride bırakabilirdi?

Gardını düşürüp inanmaya başlamaktan daha iyisini bilmeliydi. Her şeyin yoluna girebileceğine inanmak, birlikte bir gelecekleri olabileceğine inanmak, hayalindeki hayatın gerçekten gerçekleştiğine inanmak

gerçek olamayacak kadar güzel bir rüyaydı ve bunu bilmesi gerekirdi.

Eskiden biliyordum. Ama Tyler beni bir tür aşk transına soktu ve bana unutturdu... hatırlamaya çok kararlı olduğum her şeyi. Affet ama unutma, diye öğütlemişti Edna. Çok çabalamıştı. Ama Tyler onu yıpratmıştı.

Sorun yok. Hayat devam edecek. Ne de olsa, bunun sizin için bir şok olmaması için gözleriniz tamamen açık bir şekilde girdiniz.

Ancak bu arada bir yerde onları kapatmak gibi ölümcül bir hata yapmıştı. Ve kalbi on yıl önceki aynı acımasız acıyla kırılıyordu. Tyler'ı ikinci kez nasıl unutacaktı, özellikle de ona yeniden güvenmeyi öğrenme eylemi ona birlikte ne kadar mükemmel olduklarını göstermişken?

Gözleri ağrıyordu ve düşmek isteyen yaşlara karşı gözlerini kapattı.

Ama yine de dışarı sızdılar. Onları sildi, kokladı, havanın bu kadar soğuk olmamasını diledi ve şu anda evde tek başına olmayı, yorganı başına çekip huzur ve mahremiyet içinde ağlayabilmeyi diledi.

"Aman Tanrım, Care, sorun ne?"

Ses Tyler'a aitti. Oh lanet olsun. Onu takip etmiş.

Olacaklara karşı kendini hazırlayarak gözlerini zorla açtı. Ve hala sahip olduğu tek şeye, ne olursa olsun onu hayat boyunca taşıyacak gibi görünen şeye uzandı: dürüstlük. "Duydum," dedi ona, gözyaşlarını geri çekmeye çalışarak, "ve senin adına sevindim, gerçekten. Ama benim için üzgünüm."

Cara'nın oturduğu yere doğru eğildi. "Cara, sen-"

"Ve seni suçlamıyorum," diye sözünü kesti, henüz dinlemeye hazır değildi - daha söyleyecekleri vardı. "Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat. Ve futbol senin tutkun. Ve çok az insan o seviyeye yükselir. O yüzden sorun yok. Keşke ben... biz... bilirsin işte... daha önce olsaydı ama bunun olacağını bilmediğini ve teklifi kabul etmek zorunda olduğunu anlıyorum."

"Ben yapmadım," dedi
basitçe. Kadın gözlerini
kırpıştırdı. "Ne yaptın?"
"Geri çevirdim."

Kafası karışmış bir şekilde birkaç kez daha gözlerini kırpıştırdı. "Ama... neden? Nasıl? Tyler, bu çok para demek. Ve sevdiğin şeyi tekrar yapmak için bir şans."

"Biliyorum." Saman balyasının üzerine, onun yanına oturdu. "Ve tekliften çok memnun oldum, hâlâ değerli görüldüğümü öğrendiğime sevindim. Gerçek şu ki, bir an için bu bir mucize gibi göründü. Babamı mutlu edecek, potansiyelimi gerçekleştirdiğimi, onu ve ailemin geri kalanını hayal kırıklığına uğratmadığımı hissettirecek bir şey gibi. Her şeyin olmasını beklediğim gibi. Seninle uzun mesafeli bir ilişkiyi nasıl yürütebileceğimizi ve bunu yürütmenin yollarını nasıl bulacağımı düşünüyordum. Ama sonra iyice düşündüm.

"Yeni bir şehre daha gidip üç yıl daha kenarda oturmak ve sadece bir maaş çeki için kendimi yeniden yıkanmış ve işe yaramaz hissetmek mi istiyordum? Yoksa sevdiğim bir yerde kalıp, sevdiğim bir işi yapıp, sevdiğim tek kadınla birlikte olmak mı? Ve ikinci seçenek büyük bir farkla kazandı."

Cara şaşkınlıkla ona baktı. "Tyler, emin misin? Çünkü bu çok fazla para."

Elini tuttu ve kendi eliyle sıktı. "Para mutluluğu satın alamaz."

Ama şu anda düşündüğü sadece para değildi, Tyler'ın az önce söylediği her şeydi. Babasını gururlandırmanın onun için ne kadar önemli olduğunu ve en azından kısmen onun için bundan nasıl vazgeçtiğini. Kalıyordu. Onun için kalıyordu.

İşte o anda hiç beklemediği bir şey oldu. Gardını daha da düşürme isteği. Eğer o şimdi kendisini ilk sıraya koyuyorsa, belki o da tüm korkularının ötesine geçmeli ve onu ilk sıraya koymalıydı. "Ben... gidebilirim," diye teklif etti.

Sadece gözlerini kırpıştırdı, sersemlemiş görünüyordu. "Ha?"

"Yapamayacağımı, yapmayacağımı söylediğimi biliyorum. Hayatımı burada bırakamayacağımı. Ama yapardım Tyler. Eğer sen istersen, yaparım." *Ona güvenirdim, bize güvenirdim. Sonunda tüm korkularımdan kurtulacaktım.*

Başını eğmiş, sadece ona bakıyordu, görünüşe göre şaşırmıştı. "Yapar mısın, Cara? Bunu benim için gerçekten yapar mısın?"

Başını salladı, bu kadar basit. Çünkü belki de üzerinde tam kontrol sahibi olduğu bir hayat yaratma ihtiyacı, başka hiç kimsenin bunun bir parçası olmasına izin vermemişti. Ve belki de artık bu şekilde yaşamak istemiyordu. Destiny'yi seviyordu ama... Tyler'ı daha çok seviyordu ve Tyler hayallerinin peşinden giderken onunla birlikte olmak için fedakârlık yapmaya hazırды.

"Bu çok ama çok tatlı, tatlım," dedi. "Ve bu benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Ama... gerçekten istediğin bu mu?"

Kendi düşünceleri karşısında afalladı ve hatta neredeyse parçalandı. "Mükemmel bir dünyada, belki de değil. Ama ben seninle birlikte olmak istiyorum ve seni engellediğimi hissedersen kendimi asla affetmem."

Başını eğdi, ona küçük, hafif bir gülümseme verdi. "Mesele de bu zaten. Sen değilsin, söz veriyorum. Seçimi yapan benim. Ve her ne kadar bunu söylediğime inanamasam da, gitmek istemiyorum. Ve senin için önemli olan hiçbir şeyden vazgeçmeni istemiyorum, bir daha asla. Ve sanırım artık başkalarının beklentilerine göre seçim yapmaktan yoruldum ve bunun yerine kendim için seçim yapmaya hazırım. Seni, Cara'yı ve Kader'i seçiyorum."

"Tyler Fleet!" İkisi de Amy'nin ahırın kapısında durduğunu görmek için döndüler, hala kırmızı ve beyazlar içindeydi, hala elinde bir ponpon tutuyordu ve gözleriyle ona hançer fırlatıyordu. "Eğer kızımızı bir daha incitmeye cüret edersen, yemin ederim seni lime lime ederim. Ve kedimi de geri alırım."

Tyler ona, "Bunu yapmayacağım," dedi.

Nefes nefese kalırken gözleri onlara dikildi. "Sen değil misin?" "Hayır. Aslında tam da ona evlenme teklif etmeye

hazırlanıyordum."

Şimdi gözleri irileşen Cara'ydı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Gerçekten mi?" dedi, aynı yumuşak sesle. Sonra da ona tatlı bir sırıtış attı. "Balkabağının bir anneye ihtiyacı var. Ve *benim de* sana hayatımda ihtiyacım var, şimdi ve sonsuza dek."

"Hımm," diye başladı Amy, elleri sevinçle ponponunun etrafında kenetlenmişti, şimdi onu bir buket gibi tutuyordu, "Sizi biraz yalnız bırakayım," ve sonra ahırdan kayboldu.

İşte o zaman Tyler saman balyasını bıraktı ve onun önünde diz çöktü. "Cara Collins, benimle evlenir misin? Hayat arkadaşım, suç ortağım, büyük ve küçük kararlarda ortağım, en iyi arkadaşım, sevgilim, danışmanım, kedimin annesi ve bebeklerimin annesi olur musun?"

"Evet, Tyler! Evet," dedi, neredeyse inanamayarak, ama aynı zamanda fark ederek... ne de olsa tarih her zaman tekerrür etmezdi. Aslında, tekerrür etmesine *izin vermemişlerdi*. İkisi de bir zamanlar onları ayıran şeylerin ötesine geçmişlerdi.

Bu sonbaharda tanıdığı tatlı, seksi, güvenilir Tyler gerçek bir adamdı; onun mutluluğunu ilk sıraya koyan ve yıllar önce onu sonsuza dek seveceğine dair verdiği sözü yerine getiren bir adam. Ve artık kendisinin de Tyler'ı ilk sıraya koyacağını biliyordu. Hayatlarının geri kalanına birlikte başlamak için daha iyi bir yol düşünemiyordu.

En çok sevdiği iki şey, Tyler ve memleketleri, artık onun olmuştu. Ve bir daha asla ondan kaçmak istemeyecekti.

Yazarın Notu

Bu kitap, yıllar boyunca benden kurgusal Destiny kasabasında geçen başka bir hikaye yazmamı isteyen pek çok okuyucuya doğrudan bir yanıttır. Bu kadar çok insanın Destiny serisini yazmayı sevdiğim kadar sevdiğini bilmek çok sevindirici.

Gerçekten de serinin Kader'de Noel ile sona erdiğini düşünmüştüm ve insanlara gelecekteki Kader kitaplarını yazmayı planlamadığımı kaç kez söylediğimi sayamıyorum. Ama kader -ya da kader diyebilirsiniz- bazen bizi şaşırtabiliyor. Anne ve babamı kaybettikten sonra yazmaya uzun bir ara vermek zorunda kalınca, kariyerim boyunca yanımda olan ve beni destekleyen okuyucularına bir hediye olarak Destiny'ye geri dönmek istediğimi fark ettim.

Bisiklete binmek gibi bir şeydi. İlk başta gergindim - aynı hissi verecek miydi? Tüm bu karakterlerin nasıl konuştuklarını ve birbirleriyle nasıl etkileşime girdiklerini hatırlayacak mıydım ve kişilikleri bana geri gelecek miydi? Ancak kitabın neredeyse ilk satırından itibaren, yazı neredeyse zahmetsizdi.

Bu kitabın, öncekilerden daha kısa olmasına rağmen, umutlarınızı ve beklentilerinizi karşılaması ve geçmişte Destiny'yi ziyaret etmekle ilgili sevdiğiniz her şeyi sunması en içten dileğimdir. (Ve eğer serinin geri kalanını okumadan bu hikayeyle karşılaştıysanız, hemen bir sonraki sayfada diğer kitaplar için kullanışlı bir rehber var).

Kitaplarımı okuduğunuz için hepinize bir kez daha teşekkür ederim!

Destiny'de yeni misin?

KADER SERİSİNDEKİ TÜM KİTAPLARA GÖZ ATIN

Mick & Jenny'nin hikayesini [Pervasız Bir Yaz](#)'da okuyun Mike & Rachel'ın hikayesini [Sugar Creek](#)'te okuyun Lucky & Tessa'nın hikayesini [Whisper Falls](#)'ta okuyun Adam & Sue Ann'in hikayesini [Holly Lane](#)'de okuyun Logan & Amy'nin [Willow Springs](#)'teki hikayesini okuyun Duke & Anna'nın [Half Moon Hill](#)'deki hikayesini okuyun Shane & Candice'[in](#) hikayesini [Kader](#)'de [Noel](#)'de okuyun

Ayrıca Toni Blake tarafından

Yaz Adası

[Kalan Kişi Veren](#)

[Kalp Sakladığımız](#)

[Aşk](#)

Mercan [Koyu](#) Serisi

[Tek İstedğim](#)

[Sensin](#)

[Cesaretin Varsa Beni](#)

[Sev Beni Sonuna](#)

[Kadar Götür](#)

Gül Kardeşler Üçlemesi

[Fırça](#)

[Darbeleri](#)

[Ökseotu](#)

[Kalp İpleri](#)

Bağımsız

Başlıklar [En](#)

[Çılgın](#) [Düşler](#)

[Kırmızı](#) Günlük

[Gizli Sevgiliye](#)

[Mektuplar Bu](#)

[Gece Beni Ayart](#)

Uzaklara [Süpürüldü](#)

Yeniden

Yayımlanan Klasikler

[Külkedisi Şeması](#)

[Komsudaki Adam](#)

[Büyüleyici Saat](#)

Hafta Sonu Eşi

Mükemmel Hata

Yemek Tarifi

CARA'NIN BALKABAĞI DÖKME PASTASI*

İçindekiler:

- 1 (15 ons) kutu balkabağı püresi
- 1 (12 sıvı ons) kutu buharlaştırılmış süt
- 3 yumurta
- 1 su bardağı beyaz şeker
- 4 çay kaşığı balkabağı turtası baharatı
- 1 (18,25 ons) paket baharatlı kek karışımı
- $\frac{3}{4}$ fincan tereyağı, eritilmiş
- 1 $\frac{1}{2}$ su bardağı doğranmış

pıkan cevizi Talimatlar:

- Fırını önceden 350 derece F'ye (175 derece C) ısıtın. 9x13 inç fırın tepsisini yağlayın.
- Büyük bir kapta balkabağı, süt, yumurta, şeker ve baharatı karıştırın. İyice karıştırın ve 9x13 inçlik bir tepsiye dökün.
- Üzerine kuru kek karışımını serpin, ardından eritilmiş tereyağı gezdirin. Cevizlerle süsleyin.
- 350 derece F'de (175 derece C) 1 saat veya ortasına yakın bir yere sokulan bıçak temiz çıkana kadar pişirin.
- Ilık veya soğuk olarak, üzerine çırpılmış krema veya Cool Whip ile servis edin.

*Tarif Heather Osborn'un izniyle

Yazar Hakkında

USA Today çoksatan yazarı Toni Blake'in yazma aşkı beşinci sınıfta bir kompozisyon yarışmasını kazanmasıyla başladı. O zamandan beri yirmiden fazla çağdaş aşk romanı yazdı. Kitapları Ulusal Okurların Seçimi Ödülü, Kitapçıların En İyisi Ödülü aldı, eserleri *Cosmopolitan*'da yer aldı ve RITA Ödülü'ne aday gösterildi. Toni kocasıyla birlikte Kuzey Kentucky'de yaşamaktadır.

Toni ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için

www.toniblake.com

Copyright © 2022 by Toni Blake

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

www.toniblake.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yer ve halk isimleri bazen atmosferik amaçlar için kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kadere Dönüş / Toni Blake -- 1. baskı. ISBN:

978-1-943966-37-0

Vellum ile oluşturuldu